

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI
HISTORiarum LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.

TOMUS VI.

Adnotationes ad lib. V — IX.

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBİ DANNBACH.

HERODOTI
MUSAE
SIVE
HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM
DENUO RECENSUIT
LECTIONIS VARIETATE
CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA
ADNOTATIONIBUS
WESSELINGII ET VALCKENARII
ALIORUMQUE ET SUIS
ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.
ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS
APUD TREUTTET ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.
MDCCCXVI.

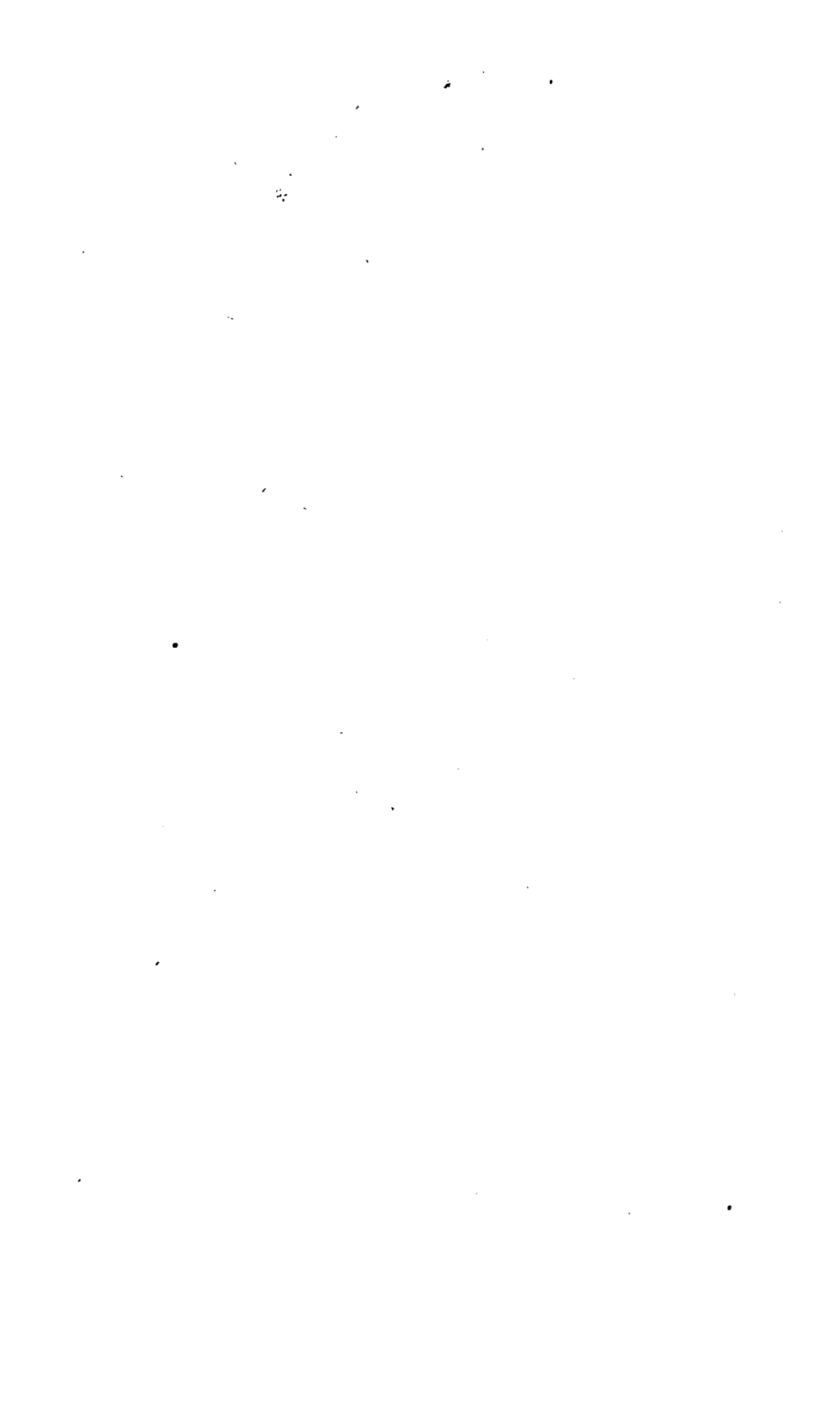
810 234

HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. I.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. V — VII. c. 171.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonnec mini stribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid illud tandem, unde lacunae suspicio? Ueberior-ne de *Paeonibus* commemoratio? At illa commodiore loco et tempore cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab instituto de *Perinthiis* sermone aberrasset. Verum abstinco me in re cuius aptissima. WESS.

17. τῶν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illustravit dictionem ad Tragici *Phoeniss.* vs. 447. *Eustathianum* παλαιότητας [lin. 18.] Codices aversantur, non malum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, multifariam commutatum apud Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* lib. I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* παλαιότητας voluit, in quo et *Παίονες* liquidior παρήχσεις, ab eo notata, quam quidem altero. Statim πολλῶν τε *Arch.* non absurdum ob consequens ὀλίγους, nisi in *Musis* πολλὸν sedem creberrime occuparet. WESS.

18. παλαιότητας ἐπιχειροῦσι οἱ Παίονες) In his observata παρήχσεις *Eustathio* in *Iliad.* β'. pag. 272, 22. est illa certe fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως, ἀλλ' εἰκὴ καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπισθεῖσαν, in *Od.* i. p. 366, 18. Studiose quaesitas recentioribus, commodum oblatas alliterationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros *Reiskius* apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.* Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, πολλὸν ἐκράτησαν, *Herodoteum* est, ut πολλὸν ἐσαώθησαν V. 102. Usitatius πολλὴ ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsitan et hic olim *Herod. T. VI. P. I.*

A 2

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρουθίων διαφέρει. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρηάκων δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἀμαχόν τ' εἶναι καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἔθνων. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μέγιστη γίνετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυρὸν δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλεῖν πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκυθαῖς ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἐστὶ φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εὐροῖς εἶναι καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Helianisi, Hecataei, similiumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδένος πλείους εἶναι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κέλται, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιέταξι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονέοι: pro φρονέοντο: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γίνεται, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἀπορὸν εἶναι καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγίνεται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἑνὸς ἀρχεσθαι, ἢ φρονέειν κατὰ τούτο. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἑνὸς ἀρχοῖτο) Allubescit Ionicum ἀρχοῖατο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἢ φρονέοιεν fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἔτερον γένος τῶν οἰῶν --- φερόμεναι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστωναίων) Stephani Κρηστῶν, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστωναίους, Κρηστωναῖν ex

schedis Med., Κρηστωνικήν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν lib. IV. 109., quo Γρηστωνία nonnihil debilitatur. *WESS.* — Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστῶν, πόλις Θράκης. ἴσκει δὲ εἶναι ἡ Κρήστων παρ' Ἡροδότῃ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστώνη testimonium invocatur *Lycophronis*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ αἶσγιον.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanae* vitae varia reputantes mala. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et laetitia exsequi. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc.* I. c. 48., Graeca dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob.* p. 495., aut *Gataker. Advers. Misc.* cap. x. Τὸν φόντα θνητῶν τίς οὐ ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, praebent *Aeschin. Socr.* in *Axiocho* pag. 142. *Plut. T. II.* p. 36. ε. *Dion. Chrys.* pag. 276. ν. et *Aristid. T. III.* pag. 326. Lugebant infantem natum *Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνηγιόμενοι τὰ ἀνθρώπων πάντα πάθη: istam scripturam satis adfirmavit *Dia. Herod.* p. 84.; alterà, ἀνοργιόμενοι, non Graecà, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucae Ev.* xxiv, 45. Qui *Herodotea* quoque transcripsit *Stobaeus*, haec e *Nicolao* dederat *Damasc.* p. 603. Καυστιανοὶ τοὺς μὲν γινόμενους θνητοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Huius populi nomen *Zenobio* Cent. V. Prov. p. 123, 2. restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc.* p. 88. *VALCK.*

7. ἀνηγιόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνοργιόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis deteras. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrant, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, praestat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis* *Disput. Tuscul.* lib. I. cap. 48. et, eorum vestigia premens, *Uptonus*

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert. lib. IV. cap. 5.*] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι.) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύφαντες: et lib. I. 140. τὸν Νίκην Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχμι γυναῖκας ἕκαστος πολλὰς) Eadem de Paenonibus c. 16. Vere itaque de Thracia, ἢ ἐν μέρει Λέχου Δίδωσι πολλὰς εἰς ἀνὴρ κοινοῦμενος *Euripides* *Androm.* vs. 215. Vere *Strabo*, ἐξ ἱστορίας in *Menandri* fabula *Getam* fari, Γαμῆ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δεκ', ἢ ἔνδεκα γυναῖκας, δαδενά τε, πλείους τινίς. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτίων ἐφίλειτο μάλιστα) *Dorum* *Aeolumve* ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis *Ionici*. *Getarum* legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stephan.* *Byz.* attigit in Γετία, de certamine silens, quale in *Indis* receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime *Cl. P. Burmannus Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex *Aldi* potuerat *Ed.* revocari: quod in alias irrepserat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti Lexicon* introduxit velut *Ionicum* φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus *Heraclides* docet *Dorica* fuisse φίλημι, Πόθημι: *Aeolica*, Φίλεμι, Πόθεμι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* *Indorum* uxores memorat, hoc certamine *Thraciss* magis nobilitatas. *Cicero* *Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: - - quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, una cum viro in rogam imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani* *Var. Hist.* VII. 18. notant *Scheffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas *Indas* mulieres in *Eumenis* exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae παῖσαι τοῖς ἀνδράσιν ἰαντάς ἐπακρίσθησαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστὶ χῆλαι, ἐγγυῖς) *Artemi-*

dorus Onirocr. I. 9. *ετίθεται παρὰ Θραζὶν οἱ ὑγιεινῆς παιδῆς*, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ἑλευθέρων ἐτίγματων μεστὰς, καὶ τοσούτῃ πλείονα ἰχνοῦσας ἐτίγματα καὶ ποικιλώτερα, ὅσῃ ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτιότων λαοῦσι, ex visu *Dio Chrysost.* proponit *Or. XIV. p. 235. v.* *Causam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phanocles in Stob. Serm. LXII. p. 400.* Verum de his locupletissime *Io. Rhodius in Scribonii Largi Composit. Med. 231. p. 310.* Quod his cohaeret, [*lin. 8.*] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud *Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.*

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἰργάνῃ ὀπποῖν, ipsaque τὸ ὅτι ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam *Herodotus* vocis respiciens significandi dotem, qua notat ἀργὸς ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ἑλευθερίας dixerat *Socrates*, si dicti legitimum nobis patrem tradidit *Aelian.* *Var. Hist. X. 14.* Ostendere voluit *Maximus Tyr. Diss. XXIX.* ὅτι λυσιπλόστης τῇ πόλει οἱ προπολεμοῦντες ἢ οἱ γιωργῶντες. Ad persiciendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequae censuerunt necessarium. *Hippodamus* sive *Thurius* seu *Milesius* in libro de *Rep.* tres civitatis partes constituit ap. *Stobaeum* p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχεῖν: τὸ βάναντον, quod ut deterius deberet ἀρχεῖσθαι: τὸ ἐπίκουρον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiore libertatis habebantur honoratiores: vide *Herod. II. cap. 167.* Quod vero *Socrati* tribuit *Aelianus*, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in *Xenoph. Oeconom. p. 482, 25.*, Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκασιότατοις ἡγούμενοι εἶναι ἐπιμελήμασι γιωργίαν τε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι. De sellulariis officiiis minus ille iudicabat honorifice.

VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepe-
liunt, θάπτουσι πυρί, ut in *Aeliano de Nat. Anim. X. 22.*

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖσι οὐνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. Σιγυννοί Apollonio Rhod. IV. 320. Straboni Σιγυννοί, sed in Asia, qui ἰπκαρίους δι χερῶνται μακροῖς δαστέιν -- τίθρηππα δι θυγνύνουσι, prorsus ut hi Europaei, bene Casaubono adnotante., lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, Zosimum hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, ἵτι οὗς Ἡρόδοτός Φησι παροισμῖν τὸν Ἰστρον, σιμούς ασθενίας ἀνθρώπους, lib. IV. c. 20. necdum abicio. Audiit de Sigunnis, inque illis Hunnos latere censuit, his erronee tribuens, quod Sigunnarum equis conveniebat. Equidem in Musis nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γίνετο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) Sophocles in Aiac. dixerat vs. 655. Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναριθμητος χρόνος Φύει τ' ἄθληα, καὶ Φανέραι κρύπτεται. Κούκ' ἔστ' αἰλκρον οὐδὲν. Proxima Σιγύννας δ' ὦν καλέουσι -- τὰ δόρατα, merito tanquam adulterina Criticis hinc fureillis deturbanda censuit vir summus in Diss. *Herod.* p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano* App. de Dial. Att. p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit Erud. Auctor *des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. Σιγύννας δ' ὦν -- τὰ δόρατα) Non videntur *Herodotea*, sed iusto officiosioris Scholiastae. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quae so illi οἱ ἄνω ὑπὲρ Μακεδονίας Αἰγύς, aut, ut *Laurentius* habuit, Αἰβύς, Poeni? Somnia grammatici. Σιγύννοισι δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια interpretes Apollonii Rh. II. 99. *Suidas*, Σιγυνή καὶ Σιγύννοισι, τὰ δόρατα παρὰ Μακεδόσιν. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumentum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὸ τούτων οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum inpedire. Similis fabella in fusis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ αἰά τι εἶναι ἔτι προσωτέρω οὔτε ὄρεϊν, οὔτε διζάνται, ὑπὸ πτερῶν κυκλίων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύστροπα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eiiciendas. Secus habet, nec reticuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκούην εἶδαι exprobens. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valek*, S.

CAP. XI. 7. Μύρμιρον τὴν Ἡδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἡδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἡδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzæ* vide Chil. III. vs. 508. Ἡ τις Μυρμίνος Ἡδωνός πρότερον ἱκαλίστο, ubi res Ἡδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud. Schol. in *Thucyd.* II. 99. Ἡδωνοὶ καὶ μεταπλασμῶ Ἡδωνίς καὶ Ἡδωνάϊ οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἡδωνός semper. Scripserat Criticus Ἡρωδιανός, quemadmodum et *Cassel.* in schedis, monente Cl. *Dukero*. WESS.

Ibid. Μύρμιρον τὴν Ἡδωνῶν) *Myrcinum Edonidem*, *Valla*: concinit Arch.; τὴν Ἡδωνίδα recipiet, opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἡδωνίδ' αἶαν dixerat *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam *Poëtis Edonides* notissimae. Μόρμιρος, Ἡδωνικὴ πόλις audit *Thucydidi*, IV. 107. Ἡδωνικὸν πολισματίον, *Diodoro* XII. 68. *Darius* apud *Io. Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶην (non Κώμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἕνεκα τῆς προτέρας Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυλήνης Τῷ Ἰστιάδῃ δίδωσι κτίξιν δὲ τὴν Μυρμίνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἡν Πίργης καὶ Μαννύης ἄνδρες Παιόνες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - - ἄνδρες Παίονες, ego tamen inusitatius ἦν a novatore [*Herodoto*] veterumque *Poëtarum* imitatore positum censerem. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' *Επιχάρμῳ*, Ἡν δ' ἱερῶσι μακροκαμπυλάνχινς, (καὶ, Ἡν δὲ νάρκαι, - - - ἦν δὲ ζῴονται.) Τίτρακίς τε σπερματολόγοι, κῆρυκαὶ συναλλίδες, *Eustath.* in *Iliad.* ρ. p. 1148, 41. Integros *Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* praebuit *Epitome*: vide II. p. 65. E. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* Lys. vs. 1265. Ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἐλάσσως τᾷς ψάμμοις τοῖ Πίρσαι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλαμάρδοι: ubi scribi debuerat Ἦ ἄρα. Non reperietur illud ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis *Clar. D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν) Ad ista tria vel de suo quartum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. *Paeonides* enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὕδριαν, -- -- ἐξαγρήσασαι δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ -- -- ἵππον εἰς ἀρδίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λῖνον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσαν λῖνον, [*lin.* 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἱέρου κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατὰκτριαι. De sorore *Pigretis* et *Mantysis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντύης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσαν λῖνον) *Euripidis* κλωστήρ λίνου apud *Polluc.* VII. 31. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσαν ἐν τῇς ἡλακίτης τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν αὐτὴ κλώσασαν [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώω, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώωω indicatis. Quod deinceps [*lin.* 13.] *Suidas* ἐπιμίλειον τῷ *Δαρείῳ*, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῇς κεφαλῇ) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxonien.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolffius* exploserunt in *Thesauro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur *Damasc.* ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βροτάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἦρσε τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur *Eustath.* ἦρδε, quod interpretatur ἐκόντι in *Iliad.* θ. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἀρδῶν, hic *Aeliano* εἰς ἀρδῶν ἄγειν, potum agere, multo est usitatius quam ἀρδῶν. In historia Herodotea scribi debuit a *Id.* Tzetze *Chiliad.* X. vs. 207. Ἡ δὲ ποτοῦ κορίσσει τὸν ἵππον, ὅνπερ εἶπον: non, quod vulgatur, κεράσσα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σκοπιῇ etc.) Expressit, *Porto* monitore, *Homericum* Ἡλῶς γὰρ οἱ σκοπιῇ ἔχεν, *Odys.* 6. 302. Reduxi οὐκὶ, in οὐ κη olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐ κη πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκὶ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, *haud procul.*] Locus autem in *Galeum* *Celeb.* Editoris ob *Λυδικὰ* et *πότατοι* abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae *Λυδικὰ* voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, *Λυδικὰ* λῖθος *Hesychii* possit. Verum ab his abstinco manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονίη --- πεπολισμένη) Omnia ex vero si *Aprianus* scripserit, οὐ πόλεις ὄκουσι οἱ Πάιοι, ἀλλ' ἀγροῦς ἡ καίμας κατὰ συγγένειαν, *Illyr.* p. 12. Ed. *Hoesch.* [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi *Panonii* *Dravum* inter *Savum*que et *Danubium*: his ad *Strymonem* *Paeonibus* suas fuisse urbes, deinceps clare affirmatur. *Paeonia*, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. *Strabonis* χώραν πολίτην huc pertinet, erudite a *Casaubono* explicatum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. d. ed. *Cas.*] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηκίης) ἡγεμόνα *Valla* legit vertitque, sumpto e *Thracia* duce. *Duces* isti *Gallōs* interpretes deceperunt, ignorantes *Herodoto* quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς οδοῦ, VIII. 31. et forsā V. 100. ubi hoc praebent margo *Steph.* et *Valla*. Sic vulgo loquuntur recentiores: *Iuncus* apud *Stobaeum* p. 593, 43., οὐχ ἡγεμόνος οδοῦ τυγχάνει, --- οὐ στίγης (male vulgatur ὥστε γῆς)

ἐντοφῶν, οὐ τροφῆς: est tamen et apud *Thucyd.* ἡγεμῶν τῶν ὁδῶν, III. 98. Alibi *Thucydidi* talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut *Sophocli* Oed. in Col. vs. 1538. *Eurip.* Phoen. 1610. *Aristoph.* Πλουτ. 1162. sed nemini frequentius quam *Xenophonti*. *Zonaras* in Lex. et *Suidas*: ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Εἰνοφῶν (Κυρ. Ἀν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαλονες) Sic utcumque bene; melius Σιροπαλονες ex Steph. Byz. in Σίρις et *Holstenii* suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονία lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίῃ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάργαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρες καὶ Ἀγριᾶνες καὶ Ὀδόμαντες, καὶ --- Πρασιάδα ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra *Paeoniae* fines semovens; nimium, ut censeo, caute. *Paeones* enim olim cis et uls *Strymonem* latissime coluerunt, plures nationes complexi apud *Plinium* lib. IV. 10. Adhaerent arte illis *Doberes* et *Paeoplae* c. 113. *Polymniae*, haud aliter atque hic. Δόβηρης quoque *Παιονική* *Thucydidis* lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νῆπια παῖδια δίδουσι τοῦ ποδὸς σπάρτῳ) Convenit, non neglectum a *Berglero*, istud *Heliodori* Aeth. lib. I. p. 11. ἔρπει δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παῖδιον) εἰ αἰσθοῖτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας, ὅσον ἐπ' αἶφρῳ τοῦ σκάρφους ἢ τῆς καλῆς ἐπιβαίνειν ἐπίτρεψε. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in Aegypti *Bucoliis* vitae institutum, quale *Prasiadem* paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. *Athenaeus* de Thraciae quadam parte lib. VIII. p. 345. Ε. οἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσσυνον τῆς Θράκης βοῦς, οἱ ἰχθῦς ἐσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς φάρμακας: in quibus ego *Mosynum* Thraciae non novi, nisi si ligneas *Prasiadis* paludis domos scriptor indicarit. Μόσσυνοι, μόσσυνοι, μόσυνοι, Thracum et vicinorum erant sermone ξύλινοι οἶκοι in Schol. *Apollon.* Rh. II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis Europae tractibus esse, multi inque his *Thorm.* *Torffaeus* Hist. Norveg. Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. *Aeliani* *Παιονίδα λίμνην*, eiusdemque pisces, victui bubus, de An. XVII. 30. recte cum *Prasiade* lacu contulit *A. Ortelius*. WESS.

Ibid. Μενει τοῦ ποδὸς σπάρην) Horum, ut puto, meminerat Heliodorus, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδίον ἔρπειν ὀρεγόμενον εἰ αἰσθοίτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας ὅσον ἐκ ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλῆς προβαίνειν ἐπίτρεψι, καινὸν τινα χειραγωγὸν αὐτῷ τὸν δεσμὸν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit Herodotus καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱερῶν κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς θύρας, et πύλας τῷ ἀραιαίς. Invenerat ille θύραν ἐπιβάκτῃν in Plutarchi T. II. p. 781. D. sed nusquam θύραν καταβάκτῃν: tantum ὁ καταβάκτῃς fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτῇν) Ex hariolatione Cl. Reiskii τὴν καταβάκτῃν, et supra θύρης καταβάκτῃς, ianuae demissilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτῇν dedit, nusquam obvia et in Thes. Stephani sine pari, quae tamen eadem ac καταπακτῇ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in Vallae Latinis ianuam resupinauerit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex Homero et Procopio memini, reversurum Vitae Homeri c. 33. Habet praeterea καταβάκτῃς semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάκταις ὄχυρῳ, quibus subito demissis occludi poterat, apud Plutarch. T. II. p. 705. et pontes (καταβάκταις) superne in naves hostium deiecti Appiani Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπακτῇν obtulissent, quae tandem querelae caussa? Pertinent ad sequentia διῶσαι σχοινοτινὴς σπυρίδες inter piscatorum instrumenta Anthol. lib. VI. 3. p. 548. [Anal. Brunck. T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάρτα) Malunt σύντομον, ob συντομώτατον VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter Aristoteles Gener. Anim. IV. 4. μὴ κύκλῳ περιίεναι πλεῖντα τὴν σύντομον. Metalla, unde Alexandro, Amyntae F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae Philippus, Alexandri M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud Appian. Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in Nostri VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

Polybius lib. I. 7. πάσαι - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμοῖν τε, *felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant*, bene *Casaub.* nec discordat in *Exc. Legat.* p. 1319. [Polyb. XXXII. 2.] nedum *Aelian.* de Anim. I. 12. etc. WESS.

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντια) *Etsi Ἀμύντην saepe dederint scribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεα, Κανδαύλεια, Μιλτιάδεα, conpluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulous, pater filio, [lin. 12.] σχεδὸν γὰρ σὺ ἀνακασιμένον, Valla, uti in Arch. ἀνακασιμένον, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent.* WESS.

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας) *Talia Euripidis Hippol. vs. 607. Ὡς πρὸς σε γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ, ne me perdas quae- so. Helen. vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ.* WESS.

Ibid. ἀνέχου ὀρέων τὰ ποιούμενα) Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. ἡμέας ἀνέχου ὀρέων ἄρχοντας τῶν περ ἄρχομεν, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: οὕρων, finium, esse credidit participium ion. ὀρέων. Istā solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phoen. vs. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structurā: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδίην αὐτῆς ὀρέων, οὔτε τὴν ὁδὸν ὁσφραίνοντος. II. 37. κνήμες οἱ ἱεῖς οὔδ' ὀρίοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.

CAP. XX. 12. ἐσθῆτι σκευάσας) *Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. Α. γυναῖκας εἰς Βάκχας, ἀνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διασκευασμένοι.* Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρῆγι reduxi, non oblitus τὸν δι' Κύρον ἦγον Ἰσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.

19. ἐπιδαφιλύομεθα) *Nollem Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιῶνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praeclara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληνα Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος*

χος infra c. 25. *Λημνίων ὑπαρχος* c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μακεδών et Ἀλεξανδρὸς ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδαμνιεύομεθα ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad *Lucian.* p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [*lin.* 22.] ἀνὴρ Ἕλληνα Μακεδῶνα ὑπαρχος mirum videri posset in *Herodoto* tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum, nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; *Val-la*. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum *Herodoto*. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, *tanquam mulieres videlicet*. Saepius adhibitum *Herodoto* τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adspectu. Ὡς γυναῖκα δὴ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud *Plutarch.* T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ Φύλακας παῖσαι ὡς δὴ γυναῖκας. Narrant *Herodoteae* simillimas historias antiquiores, *Pausan.* in *Messen.* p. 288., *Polyaen.* I. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, *Xenophon.* Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros *Phyllidas* ὡς γυναῖκας ἰστολομένους cum introduceret in conclave, εἰσέγων, inquit *Xenoph.* τὰς ἑταιρίδας δὴ, καὶ ἐκάθιζε παρ' ἐκάστῃ. *H. Steph.* corrigens ἑταιρίδας, quem enim, ait, locum particula δὴ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἑταιρίδας δὴ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἦδη scribendum p. 359, 42. ἦ δὴ γὰρ ἠγῆσαιτε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? *Thucyd.* p. 173, 77. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες, καὶ ἐλευθέροι τῷ νόμῳ. *Demosth.* p. 52, 37. ἵνα δὴ αὐτόνομοι ᾖσιν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud *Euseb.* c. *Hierocl.* p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur larchas bibisse, οἶα δὴ θεός, *tanquam Deus videlicet!* *Olearius* ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad *Herodotea* *Brissonius* de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis *Iustini* lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in *Epist. Socrat.* 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat *Darius*. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἄμα παῖσι κύνεσι) Rediit, quod expulsum citra gravem causam fuit. Putares Libanium T. II. p. 490. c. *Megabazum* ipsum fuisse peremtum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ διῆπνον ἐνφερόμενους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μήτης: h. e., *Morello* vertente, *neque enim qui Megabazum interfecerant in Macedonia* etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου πινγatur, intelliganturque, *missi eius legati*. Περὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρυώνος γυναικός, *Alamenes nuncius*, in *Luciani Dial. Deor. X. 1.* WESS.

9. δοὺς δὲ ταῦτα κατέλαβεν) A *Suidae* interpretatione, ἐπέλαβεν, ἐπίσχει τῆς ὁμῆς, non abhorreo, uti neque *Abreschius* Dil. *Thucyd.* p. 509. Ordo autem horum *Herodoteo* more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζήμενῳ τοὺς etc. ex *Reiskii* divinatione; cui equidem praepono, in *maistorum* hoc silentio, *Valckenarii* elegantem sententiam. *Gygaeam*, *Alexandri* sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζήμενων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum *Noster* recuperet, spero equidem in *Codicibus* inventum iri τῷ στρατηγῷ. *Bubares*, cui dedit et pecuniam et sororem suam *Gygaeam* *Alexander* in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos *Persas* interfectos, a patre *Megabazo* illuc missus, lib. VII. cap. 22. *Historiae* tamen obscurata veritate *Iustinus* VII. 3., *Interfectis* omnibus, ignarus rei *Megabazus*, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte *Bubarem*, ut in bellum facile et mediocre. - - - Sed *Bubares*, amore filiae *Amyntae* captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam *Valla* non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus intersectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a *Megabazo* legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum *Persae* perierant, verum διεσθάρησαν αὐτοὶ καὶ ἡ Θρακικὴ χώρα. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum *Herodotus*,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβε δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλέξανδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βευβάρη ἀνδρὶ Πίρρῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζημένων τοὺς ἀπολομένους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum aliàs ad lib. II. 53. Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad Aeliani Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil duret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα Pindarum decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. voculam ἐν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνοδίκαι, interpretamenti loco positâ. Alexandrum [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιπαισόμενοι ἐξείργον, Φάμεινοι οὐ βαρβαρὸν ἀγωνιστῆν εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστῆν. Macedoniae Principem antagonistae ἐξείργον. Hieronem Themistocles ἥκοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἰξε τῆς ἀγωνίας, tradit Aelianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurrexerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἐξείργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τε εἶναι Ἕλλῶν, καὶ ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνιστόμενος στάδιον, συνεξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII, cap. 5. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellenodicis Alexander ἐκρίθη εἶναι Ἕλλῶν, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάστιν ἐκινδύνευσεν ἐκκριθῆναι, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐνερπὴν τὸ σπᾶδον*: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 300, 15. et *Plutarch.* T. I. p. 603. a. vid. *Philo Iud.* de Nom. Mutat. pag. 1061. c. *Is. Casaub.* in *Athen.* VI. c. 12. [Animadv. in *Athen.* T. III. nostrae edit. p. 453.] et *Io. Kühnius* in *Diog. Laërt.* VIII. 47. *Habitus* autem est *Alexander* a severissimis iudicibus Graecus, non Macedo, *ἐπιθὴ ἀπὸδεξε ὡς εἰς Ἀργεῖος*, [lin. 9.] postquam *Perdiccam*, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset *Argivae* et *Heraclidem*: vid. *Herod.* VIII. 137. *Demosthenes* quidem Graecam Macedoniae Regibus denegat originem, *Philippum* ut barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in *Philipp.* III. p. 69, 36. [p. 119. ed. *Reisk.*] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσηκόντας οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' -- ὁλόθρου Μακεδόνας. Sed concionatoris ista sunt Attici atque osoris *Philippi*; modestius orator umbraticus *Isocrates* barbaros quidem Macedonas esse fatetur, Macedoniae vero Reges agnoscit origine Graecos, et reges legitimos, quippe qui non in Graecos at barbaros exercerent imperium, in *Suasoria* ad *Philippum*, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur *Αὐχοῦντις βασιλεῖσι Μακεδόνης Ἀργεῖαδην*, apud *Pausan.* VII. p. 543. *Thucydidi* Regum maiores *Τημενίδαι*, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργεῖος, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. d. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos* venit (*Philippus*, *Persei* pater:) et curatio *Heraeorum* *Nemeorumque* suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis *Argivos* ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus*. VALCK.

8. οὐ βαρβαρίων ἀγνωστῶν ἔτι) Detersi sordes, orationem turpantes. Nunc ea Graeca est, non prius. Graecis autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Graecia mera et antiqua oriundis, aditum ad Olympicum agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam συνῆξι πρὸς τῷ πρώτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut prima *Alexandri* et *antagonistae* sors exiisse significetur. De *Argiva* ex *Heraclidis Alexandri* origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔνυχι μισθὸν δωρεὴν Φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν - - παρὰ Δαρείου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔνυχι δωρεὴν, μισθὸν Φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praeceptant. [At traiectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμώεσσι ἐλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίης. Plenius, sed copulā interpositā, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἐγὼ, ὃ μείρακιον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεάς διδώμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτησιν, sive ius possessionum acquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MCLIX, 1. ΤΙΠΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. d. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἐνοστρατοπεδεύεσθαι, ἐμμάχεσθαι, ἐμβόσκεσθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne iussa exuerent, praesidium immunivit. WESS.

Ibid. δοὺς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρηίκῃ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Miletii tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύρκινον dictam, impetravit, V. 11., βουλήματος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτησις: quo sensu docebit ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμμω, occasione vocis Ἐμπάστεις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματων significabatur; ἔγκτημα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 55. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et Ulpian. Hinc *Ammonium*, ut in Addendis notatum, emendavit H. Vales. Emend. IV. c. 9. Ἑγκτήματα talia memorantur Numeror. xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χερρόνησον καὶ τοὺς ἀποικίας καὶ τὰ ἑγκτήματα (vulg. ἑγκλημα.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἑγκτήματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἑγγαλοῖς. Verbum legitur *Genes*. xxxiv, 10., ubi Emmor ad filios Iacobi, ἡ γῆ, inquit, πλατῖα, ἑγκτᾶσθε ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. Polyclem p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἑγκτημάτων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίες) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in Edonide Myrcino fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἱδὴ dicuntur ναυπηγήσιμος: succedunt κωπίες, ligna in remos. In *Aristidis* Themistocle T. III. pag. 336. τὰ ἡῖα, σχοινία Scholiastes mstus [editus etiam in *Photii* Biblioth. p. 698. ed. Hoesch.] interpretatur, Κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτεχνῖα: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπιες, [Κωπίῃς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετὰ ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] εἰσὶ γὰρ ἐν εἰς στρατιᾶν ὑμῶν εὐσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νῆριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένων: πλατουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunckius* tuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler*. sequutus *Scholiasten*. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* hic ponerem, pro quibus ligna *conficiendis remis idonea* reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἄγγελον πέμψας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγέλων vel ἀγγέλου: cohaerere enim cum ἱλεῖς: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μετὰ ἃ ταῦτα, *post, deinde*, Ἰακὸν est, sicuti μετὰ sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et litteris, πένψας Δαρίος ἰππία - - ἔλεγε τὰδε, lib. IV. 126., et Tomyris πένψασα κήρυκα ἔλεγε τὰδε, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικίσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους τοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. E. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνης) Msstī Ἀρταφέρνης, eiusdemque filium Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Θένης γὰρ αὐτεῦ θυμὸν οἰακοστρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς Φέρνας ἔχων ἀρτίας καὶ ἀκέραιας. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰνταφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μεγαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit κατὰ στήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχον ἐν τῷ Δαρίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam κατασσησάμενοι τύραννον c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilius est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄρτος cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artoxerxem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραθαλαστίων ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγὸς δὲ τῶν παραθαλαστίων ἀνθρώπων lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρήμασι αἰδοῖον δίκην ἰδίκαστε, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσμῳ χρήματι lib. III. 58. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπίνην [lin. 8.] exemplis ταυμῆς, λευτεῖας, αἰγείας, videlicet δορᾶς, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπίδειμι πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a *Porto* praetermitti. Multa colligens, in quibus δορά supprimitur, *Eustathius* in *Iliad.* γ'. p. 283, 36., παρ' Ἡροδότῳ, αἰτ, κίρται καὶ Ἀνθρακίνη, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά ἐν τῷ, σφάξας etc. Attigit et in *Od.* κ'. p. 379, 40. Latet illud apud *Athenaeum* alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse *Brissonius* docet de *Regn. Pers.* II. p. 330. conf. clar. *Wesseling.* in *Diodori* XV. 10. Ex *Herodoto* *Valerius* Max. VI. c. 3. ext. 5. *Cambyses*, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίζας, probae notae est, et in *Glossar.* redditum ἐνδείρας: quid sit σπαδίζ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίζας δι) Rarissimum vocabulum explanat *Scholiastes*, Σπαδίζας, ἐνδείρας. Σπαδίζ γὰρ Φλοιὸς μίξης πινύνης· οἱ δὲ, Φεῖνικος ῥάβδον. Male fortasse ἐνδείρας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπαδίζ, avulsus e palma termes cum fructu, apud *Gellium* Noct. Attic. II. 26., ἰσπῆς σπαδίζ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in *Nicandri* *Alexiph.* vs. 528., neque a vero alienum, quod *Glossator* de cortice radice ilignae discerpto. Ea omnia σπαδίζον, ex σπάω progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam *Sisamnis* proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus; neque tango; *Stephanum*, *Portum*, *Salmasium*que ad *Solin.* p. 291. secutus. Addo obiter *Agathiam* *Schol.* lib. IV. p. 93. huiusmodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse. *Ammianum* lib. XXIII. 6. *Meilius* *Diodorus* lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit *Valesius*, uti nec *Nostri*. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰρίη δὲ τούτου ἦδε etc.) *Lycareum* haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum ἀνεως κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpressus est, ex *Pavii* hariolatione, aut ἀνάπλευς κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut ἀντι κακῶν, ut *Portus*, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de *Lycareto* mollissime Scri-

ptor τεινωτᾶ, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τεινωτᾶ. Lemno praeterea is praeerat, orae maritimae nequaquam, sed *Otanes*, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γινόμενος τῆς στρατηγίης Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob diveratos post infaustam expeditionem Persas arcessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τῷ αὐτῷ ἐξεργάσατο στρατηγίας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἀνείως κακῶν ἦν de Otane dicatur. *Hesychius* Ἄνεω, ἄφωτοι, ἰννοί, ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. πνυχτοί, ἀνὺ ἰωπῆς, τοῦτίστι, φωνῆς καὶ θορύβου. Addit Cl. *Alberti*, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa *Herodotum* sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut-cunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. *Clar. Reiskii* suspicio ἀνεῖσις κακῶν ἦν laude non caret. *WESS.*

Ibid. Αἰτίν δὲ τοῦτου ἦδε etc.) Cum vicinis ista, me indice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἡνδραποδίζετο usque ad στρατηγίας, illa non Lycaretum, sed spectant *Otanen*, τὸν τῶν παραβολικασίων στρατηγόν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνείως κακῶν non videtur *Eustathio* lectum, Homeream vocem ἀνείω saepe tractanti, quam poëticam censet λέξιν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πεζόν. *Reiskio* quod venit in mentem, ἀνεῖσις κακῶν mihi quidem non displicet. *VALCK.* — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. *Hesychius*: Ἄνεσις, ἀνείπανσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide *Var. Lect.* in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti *Thomas M.* et *Triclin.* ad *Soph. Elect.* vs. 683., καλλώπισμα. Tale *Strabonis* lib. X. p. 691. b. [p. 450. c. ed. *Cas.*] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πολίσματα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. d. ed. *Cas.*] ex *Apollodoro Adramytteno*, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρὸ-

σχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Ap-
piani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS.
— Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque arti-
culo, id typothetae lapsu factum, voculam τῆς temere
praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effu-
git. S.

8. Πάριοι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quem-
admodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in
Stob. Serm. I. pag. 20. φίλους διαφορομένους καταρτίζοιμι.
WESS.

Ibid. κατηρτίσαντο) Syllabam delerem male gemina-
tam, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph.
quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Pa-
rii; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconci-
liatores, καταρτιστῆρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax
Mantinentis, IV. 161. Φίλους διαφορομένους καταρτίζω legitur
apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim
in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106.
ἵνα τοὶ καὶ νῦν πάντα καταρτίσω ἐς τὸ αὐτό, prouti legitur in mato,
et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ὅπως τινὰ ἴδωεν ἀνιστηκύνῃ etc.)
Adstipulor Reiskio et Abreschio, in ἀνιστηκύνῃ primitus fuisse
arbitratis, praepositionemque a praecedente verbo absor-
ptam: neque inprobo ἀνιστηκύνῃ χώρῃ de neglecta et deso-
lata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius sub-
ministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνιστη-
κὺς. Clarum est, χώρῃ ἀνίστατον hic indicari. Aoclivis re-
gio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi
hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia
urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore
vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores
fuisse repertos. ἀνιστήματα γῆς sunt edita loca. Βουνουδὴ
ἀνιστήματα τόπων γεωργήσιμα, de alia quidem regione
agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein re-
gione in urbem rursus κατέβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et
Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὅτι τινὰ τρόπον (ὁ
κρινόμενος) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ
τὰ τῆς πόλεως διοικούντα: et Icti Romani, tutorem suspectum
ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani Epigr. apud Stob. Sermon. XV. p. 152. WESS.*

CAP. XXX. 2. ἄνδρες τῶν παχίων) Saepe παχεῖς in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυνθείς, opulentia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 777.* Contra aliorum usu οἱ παχεῖς, quorum mens (sive, ex *Sacris Litteris, καρδία*) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus *Cl. Schultensius in Salomon. Prov. c. xiv, 24. WESS.*

11. δύναμιν τῖνα) Aliquantum copiarum; Valla. Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὀκτακισχιλίην ἀσπίδα Νάξιαισι εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατέλθουν εἰς τὴν ἰωῦτῶν? an ab ἰδέοντο? Non opinor: vocolam τῖνα mutemus in ἴνα: ut exules Naxii rogarint Aristagoram, εἰ πως αὐτοῖσι παράσχοι δύναμιν, ἵνα κατέλθουν εἰς τὴν ἰωῦτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedit εἰ, subiectum ἴνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex *Aristotelis Rep. Naxiorum narrat Athen. VIII. p. 348. b. VALCK.* — Speciosa utique viri doctissimi coniectura; quae tamen, quum nullum in libris patrocinium inveniatur, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐπὶ θαλασσίῳ τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum Otanem cap. 25., eius praefectura eopse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic Artaphernes Asiam, in Aegaeum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, Europaeae et Asiaticae: hanc Hydarnes, regnante Xerxe, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi στρατηγὸς τῶν κάτω* audire solet, qualis Tissaphernes in eius lib. VIII. 5. *WESS.*

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. Persae cum Cycladum insularum nullam tenerent ditio, qui potuit Ari-

stagaras, nisi imprudenter, *Naxum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. B. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. χρήματα δ' ἔνι πολλὰ) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, χρήματα δὲ ἔχουσιν dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. ἀγαλμα δ' οὐκ ἔνι οὐδ' αὐτόθι ἰνδρύνειν: et cap. 183. ἔνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἔνι παρήμενον χρῆσιον. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli* *Epist.* ad *Galat.* III, 28. WESS.

9. ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab *Aldo* si *δικαιον* venisset, et *Florentiae* δίκαια maluissent, primas fuisse ablatum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. οὗτω τί σφι κάρτα δοτεῖα εἶναι τὰ χρήματα: et IX. 22. οὐ ποῖτε δίκαια ἐπὶ τοῖς πατρίας στρατευόμενοι. *Thucydides* VIII. 106. καὶ ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατόν εἶναι τὰ πράγματα --- περιγίγναι, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] αἰρεθῆναι *Arch.* glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος) Fluxit ex *Orientis* more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale *Hebraeorum* בית חמל, οἶκος βασιλέως, et saepissime iteratum בית יהודה, tum בית ישראל. Sic lib. VI. 9. νῦν τις ὑμῶν ἐν παῖδας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artaxerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, φίλον οἴκῳ βασιλέως τίθεσθαι, μὴ φειδόμενος ἄλβου. Quo super titulo nonnulla *Cassaubonus* *Exercit.* ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. εἰ δὲ ἀληθὴς γένηται ὁ λόγος) Non relutabor, ubi ex scriptis γένηται accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procuratur, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liquet insuper, ἡμέσας non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. *Philippus* quidam memoratur ἀρμόσθαι: quidem *Τήλως* *Συγατρία*, *Ψευθίς* δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. ἐς Καύκασον) Si *Casus* *Chio* fo-

ret vicinior, ex ea *Καύκασον* formatum putares, uti in his *Aristidis* T. I. p. 546. ed. Iebb: καὶ τὸν Κάρπαθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας νήσους, οἰκουμένας ἐστὶν ἰδίῃ. Rhetor enim καὶ Κᾶσον dederat. Verum situs et ventus Boreas *Casum* excludunt. *Caucasus*, an *Caucasa*, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, *Delphinium*, *Phanas*, et *Γερόντων* λιμένα insulae tribuentes: posterior est in *Hist. An. Aeliani* lib. XII. 30. WESS.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελώντας accomodatius? Διελώντας -- κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξιλόντα Περικρατίδας et ἐξιλόντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex *Hesychio* διαμερίσαντας, διανείμεντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi *divisus*, et per foramen illud *medius interceptus*; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter alias, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δῆσαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt δῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτίετο τὸν Πέρσιν) Persam exorare nitebatur poenam deprecando. Huc spectans Schol. in *Aristoph. Vesp.* vs. 1249. Παρητίετο, ἀντὶ τοῦ ἐλιπάρει, παρεκάλει, πρὸς Ἡρόδοτον: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit *Suidas*. Plene *Xenophon*, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρος. *Zonaras* in *Lex. in*sto: Παραιτούμαι σε, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτόν, οὐ δὲ λέγειν ἄλλ' εἶον, ὅτι παραιτούμαι σε συγγνώμην ἔχιν, καὶ, παραιτούμαι σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι. Ista non dedit *Suidas*, qui multa descripsit ex *Zonarae Lexico*, quod ex *Io. Sambuci Bibliotheca Fr. Sylburgius* habuit utendum: ad *Xenophontem* spectantia *Io. Leunclavius* illinc excerpserat: haec excerpta ad *H. Stephanum* missa non recepissem se queritur *Leunclav.* in *Append. Xenoph.* p. 1142. Pervenerunt ad *Is. Vossium*, hinc in *Bibliothecam Leidensem*. VALCK.

18. ἐσπέρχιστο) Succensuit Aristagorae; nam lene nimis, vituperavit. In Apollonio Rh. III. 516. Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίν-θῃ σπερχόμενος δ' ἀνόρουσι θοῶς. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἄλλα θεῶν βασίλεια σπερχεῖσθα θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπερξέουσα τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμὲ πείθεσθαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examina- navimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τούτων ἔταξαν πείθεσθαι, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque falcem criticam temere sumendam, commonefacit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖς πρῆγμασι τί ἐστι;) Valla: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctis- simus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii. Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse cor- rigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ σὲ ἀπέστειλε etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millies evenit, τοῖς delevi: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stichus II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Luca- ni atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγινῆται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι εὐδὴν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis affirmaret. Demosthenes. qui c. Aphob. p. 517, 48. scripse- rat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ; plene dixit pro Cor. p. 186. διομνύμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῶγμα. Comicus Nico- machus apud Athen. VII. p. 291. v.

*Ἐστὼ γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρῶγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sen- sum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινῶν; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτισίλῳ κοινόν; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctis- simi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutatam malles. τί ἐστὶ ὑτί-
que idem valet ac τί πρῆγμα ἐστὶ; At quidni, ut sexcenties
aliás, utque in illo Demosthenis τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ;
et in notissimo illo τί ἡμοὶ καὶ σοί; sic et h. l. omitti vocab.
πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio.
Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad
te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo
verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migran-
tia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis
habitum ac iuncturam, sive ἐσάξαντο cum *Valla* et *Porto*
ex σαῖσθαι, *farcire*, seu ab ἐσάσθαι derivaveris. Prius in-
solitum mihi quid praefert, respuitque σίτα καὶ ποτὰ,
non profecto ita farcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος for-
tasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Cl.
Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet
scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προσάξαν-
το σίτια ἰτίων κάρτα πολλῶν, ante plurium annorum conneatam
importarunt: et VIII. 20. οὔτε ἐξικομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προσά-
ξαντο Euboeenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi,
Grammaticis haud animadversa, *Vallam*, *Portum* similes-
que haesisse literatores; ille murorum refectionem, quam
ἰπισκηνῇ vocant, significari credidit: *Portus* reddidit muros
muniverant, retulitque ad Σάττειν. Verum vidissent, si si-
mililia comparassent Herodoti I. 190. Babylonii κατελκίσαν
ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προσάξαντο
σίτια ἰτίων κάρτα πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum
annorum commeatus: id ipsum *Portus* etiam adnotavit, in-
tellexitque VIII. 20. οὔτε ἐξικομίσαντο οὐδὲν οὔτε προσάξαντο.
Non facile reperietur, qui praeter Herodotum adhibuerit
ἄσθαι, ἐσάσθαι, προσάσθαι. Quae habet ἡκτις et ἐσῆκ-
ται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis.
Iam vero καὶ τεῖχος ab importito positum suspicor, et ab
Herodoto scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese
paraverant, καὶ σίτια καὶ ποτὰ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς
τὸ τεῖχος ἔξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra ur-
bem importari. Primum ἐσενίκαντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖ-
χος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem
essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. α. τῶν παρὰ Νάξιος ἐνπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ἔκουν, οἱ δὲ ἄλλοι δυσπαρεῖνοι κατὰ κώμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic. T. II.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; in primis bello Peloponnesiaco: praeter *Thueyd.* testis est *Aristoph.* Ἰα. vs. 789. et 802. Ἀχ. vs. 72. *Eup.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμων ἐμβολὰς ἐκπεναργήσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσοντο) Male Mediceo eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσοντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tuetur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκπληρώσαι) ἐκτελείσαι *Arch.* acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσεσθαι) ἀπαιρῆσθαι instauratum a Gron. laudibus fert *D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρῆσθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἡλασσώσεσθαι: maluerunt ἡλασσώθησθαι lib. VI. 11. Talium copiam post *Küsterum* et *Dukerum* conduxit *Hemsterhuzius* ad *Thomae Τιμήσαι* et *Piersonius* in *Moerid.* p. 367. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι exspectasses. S.

7. τὸν ἱστῆμένον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas* in *Poliorectico* et *Polyaenus* l. 1. idem tradunt.“ *GALEUS.* Quae *Gellio* vocatur *Noct. Att.* XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes Chil.* III. vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorect.* c. 31. ut ipsa retinuerit pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιαῖος βουλόμενος τῇ Ἀρισταγόρᾳ σημῆναι (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτε φυλασσομένων τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ εὐπορον (ὃν addendum:) γράμματα λαθεῖν φέροντα — tandem τὰ δι' ἐγγράμματα, inquit, ἐσήμανεν ἃ δι' οὐκ εἰρήνην: secundum He-

rod. ἀπόστασιν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιαίος Ἀρισταγόρας. Ἰωνίαν ἀπόστησιν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus; ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιός, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἡκαταῖος ὁ λογοποιός Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοί, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. d. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράταις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπελθὼν αἱ νῆες παρίξουσιν αὐτοκράτορες γὰρ ἰσόμεθα καὶ συμπαύσαν Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρίξουσι: ναυτοκράτορες γὰρ, navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῇ πρώτῃ τῶν λόγων) Non dissentio a mssis. Alibi ἐν ταῖς πρώταις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βραγχιδῆσι Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructor, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. C.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τεμερέα) Auspiciis utor Schedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τεμέρεον. ὁ πόλις Τεμερενός. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τεμέριον et χωρίον Τέμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I. C

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. ἰσονομίην ἐποίησεν τῇ Μιλήτῳ) Laurentius statum rei publicae Mileti constituit, haud plene. Ἴσονομίην et Τυρανίς contra se ponuntur; estque illa iuris quaedam inter cives aequabilitas, qualis populari in statu. Maeandrius post Polycratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τίθεις, ἰσονομίην ὑμῶν προσωροῦμαι, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλεῖντες ἀπίσαν) Expunxi [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἴδαι γὰρ δὴ συμμαχίης --- ἐξευρεθῆναι: ultimum si nusquam foret, leni flueret oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Παντὶ μολῖμεν ἴδαι --- συμμαχίην τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι reformari; Reiskii, συμμαχίην τινά οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἴδαι γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστι) ἐξευρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. οἱ πλεῖντες αὐτῶν ἀπίσαν) Ionice Herodoto ἀπίσαν significat dimittebant: hic itaque scribendum ἀπῆσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (dimittebant, dimiserunt) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἴδαι γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic ἀνίστοι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa ῥῆσι, II. 36, 5. Αἰγύπτῳ --- ἀνίστοι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξέσθαι abesse: hic contra, si abesset verbum ἐξευρεθῆναι, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδῃ γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.) De *Anaxandride* eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. [lib. III. c. 5.] Apud hunc *Anaxandrides* *Lacedaemoniorum* μόνος γυναῖκας τι δύο ἅμα ἔσχειν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ᾤκησι. *Herodotus* [c. 40, 10.] γυναῖκας, αἰτ, ἔχων δύο, διξὰς ἰστίας οἰκεῖ, ποίων οὐδαμᾶ Σπαρτιατικά: quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim διὰ σπάνιν ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἐξίσις de repudio posita, quam enotatam *Eustathio* supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἰ τι οὐ γὰρ σιωπῶντος) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie *Med.* pluresque alii, γενὸς τὸ Εὐρυπρόθετος γινέσθαι ἐξίτηλον. Vulgatum enim antea, optimo *Gronov.* iudice, absurdissimum. *Procopius*, sollers priscorum aemulus, *Bell. Pers.* lib. I. 5. ὅτι μὴ ἐξίτηλον παντάπασιν γένος τοῦ βασιλείου (*Persarum*) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπὶ τε τοῖς οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne *Aldi* ἄπες, an *furcillis* efficiendum: tot tandem conspirans *Codicum* imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae *Celeb.* etiam *Gronovii* sententia) consulto infaustum vocabulum silentio *Ephori* pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. *Pausanias*, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (*Anaxandridae*) πρότερον συνοικοῦσαν, ἀρίστην τὰ ἄλλα οὔσαν, συνίβαινεν οὐ τίττειν, ubi ἀρίστην vere *Steph. Berglerus*, quo καταδυμῖν doctissimus scriptor et *Nostri* sectator industrius explicuit, *Laconic.* c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit *Wess.* et sic in msstis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπὶ τε τοῖς οὐ τίττει, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiiicitur ἐκ σέο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum *Valla* (qui, ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulere vir doctus viderat qui *Aldinam* curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἀπεί adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a *Wesselingio* eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schaeferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἰκ το latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἱξίτο, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἱξίμι: unde nomen ἱξίτης, (*dimissio, divortium*) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΞ ex primi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit *Montfaucon Palaeogr.* p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide *Gregor. Corinth.* de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum *Meermannianum* in *Bastii* editione *Gregorii* p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἱξίσεως) *Eustath.* ἀποπιμπνι γυναικός ἥτοι διαζύγιον verissime exponit, *Homericum* ξύσις τε δύο ποταμῶν illuminans. Quo de genere in *Aristotelis Eth. Nicom.* II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσωτος ἐν μὲν πρόσει, abiciendis opibus, ὑπερβάλλει: et apud *Clement. Alex. Paedag.* II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόσειν αὐτοῦ (σπέρματος) ἀνδρῶσάσθ. Merum itaque interpretamentum, quod *Ask.* offert, ἱξίσεως. Sequens ποταμῶν οὐδαμῶς Σπартитικά [lin. 11.] perite *N. Cragius* lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. *Clementi* obiecit *Alex.*, Spartae ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim proidenti, *Stromat.* II. p. 505. Κατογαμίου poenam isthic *Lycurgi* statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) *Clementi* restituendam. WESS.

CAP. XLI. 3. ἱφιδρον βασιλῖα) *Camerarii* ac *Porti* haud repudio successorem. Putes *Clearchi* illud apud *Xenophontem* Ἄναβ. II. p. 159. ed. *Hutch.* πρὸς βασιλῖα τὸν μέγιστον ἱφιδρον ἀγωνιζόμεθα esse geminum, sed discrepat: vinder est, quod *Budaeum* non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. *Spanhemio* ad *Callimachum* atque *Aristophanem* explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἱχουσαν δὲ αὐτὴν ἀληθείᾳ λόγῳ, sive communiore dictione σχοῦσαν ἐν γαστρὶ *Pausanias*: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἱλλος ἱχου, lucem praecedenti adspersit. WESS.

[5. συντυχίη ταύτη χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δαλ-
μονα, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III.
153. 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.*
I. 3. oportebat *Herod.* I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τι) Admodum furens
reddidit *Gronov.* idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus* :
„ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffra-
gante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio
cum *Aristagora* (cap. 49 - 51.) non admodum insanum aut
furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem
temporis incidisse eum in furorem (ὑπὸ λαβὴ αὐτὸν μανίῃ νοῦ-
σε) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπο-
μαρρότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compo-
tem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est
id quod *Valla* hic posuerat, mentis inops; et fere furiosus
in Latinis nostris posui: poteram semifuriosus, aut subin-
sanus. Nempe, quod praeunte doctissimo *Viro Corayo*
ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.*
IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἄκρος
aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil
et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino
sermone particulae sub aut semi nominibus praepositae.
Caeterum vile et triviale (ἐυτελέστερον) vocabulum ἀκρομανής
iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰρήσας ληδόν) Tralaticium est ac leve, nec tacen-
dum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Ec-
quis in animum inducet, modo ληδόν, modo λεῶ II. 129. hic
ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere
decrevisse? Ἄγειν (posthabito, qui Ionum mos, augmen-
to) et ἄγει *Aldus* et Codices nonnulli dederunt I. 70. 166.
170. II. 125. etc. Mutatur ἄγειν et ἄγει ex reliquorum con-
suetudine Graecorum. Mihi institutum non placet.
WESS. — Teneri utique ionicum ἄγει debuit. Sed, ad
ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam,
qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos
admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valck.*)
arripuisse putabimus librarios, nisi vetustis in libris eam
reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis,
sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*,
iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? S.

Ibid. αἰτήσας ληὸν Σπαρτιήτας ἤγε ἐς ἀποικίαν) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπαναθέειν Κλισίμους μόνων ἐν Λακεδαίμονι) ἐς ἀποικίαν στίλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας ληὸν Σπαρτιήτας, ἄγε. ληὸν Σπ. ἤγε dedit *Vir Cl. ex Med.* et utramque mutationem vocat *perelegantem*. Vellem parcius ista viris egregiis exciderent: cur ἤγε censeretur elegantius Homérico et *Herodoteo* ἄγε? Ληὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maittairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant νηός, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od. β.* p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ἀηός, ὁ λαός, οὐ μνησται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηός, ναός, καὶ παός, πηός, ὁ ἐξ ἀγχιστίας προγενής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἦν ἐπὶ Ὀμήρῳ ἐν χρίσει τὸ Ἀηός. Apud *Hom.* πηός frequentatur. Ubi παῶν habet *Nicand. Ther. vs. 3.* ibi *Schol.* ἐν ἰνίῳ, αἰτ, δωριζῇ. VALCK.

13. ἄνδρες Θηραῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἴσταιν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg. vs. 213.* simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. erasa. Καλλιστὸν *Libyae tractum*, χώρον, quem colonis *Dorieus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἰκισσι. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] *expulsum Dorieum esse ὑπὸ Μανίων τε καὶ Αἰβύων*, procederent inductā copulā melius. Omnes *Afri*, *Αἰβυες*: eorum natio. cuius advenae in agris conserterant, *Macae*. *Carthaginenses* optime disiunguntur, quippe originis alius, nec veri *Αἰβυες*. Quas etiam in partes *Cl. Paus.* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μανίων τε καὶ Αἰβύων) Distinguuntur quidem interdum *Φοίνικες* sive *Καρχηδόνιοι*, et *Αἰβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκας* et *Libyas* quis alius ista ratione distinguit? *Μάκας*, *Αἰβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Seylacis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum *Herod.* *Ma-carum* *Gindanes* fuere vicini, horum *Lotophagi*: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.,) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονται Μάχλως. Fortasse *Μαχλῶων*, aut alterius *Africani* populi nomen, non *Λιβύων* scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ *Λιβύων* intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων *Λιβύων*. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum sere in *adpositione* quam vocant *Grammatici*) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἰάν τε τὴν Κολχίδα, ait, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κρυξάρη τε — ἐπολέμητε καὶ Μήδοισι. I. 27, 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σέ: et similia alia multa. Pro *ἐξελαθείς*, quod *lin.* 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma *ἐξελασθείς* probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem *Cl. Pavii* Ἑλεώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in *Peloponneso* urbs *Eleon*, notissima *Helice*, cuius gentile Ἑλικώνιος lib. I. 148. Esto: unde *Anticharem* domo *Peloponnesium* fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci *Dorio* consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεῶνα Poëta memorat *Iliad.* β'. 500. et *Strabo* prope *Tanagram* [in *Boeotia*] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεώνιος apud *Ethnicographum* in Νεών. *Erycem* quod attinet et *Herculem*, sibi posterisque certa lege *Erycinam* regionem adquirentem, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐκ τῶν Λαίον χρησμών) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco *Laium* saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, ait: unquam fando audivit *Telephum* inter vates habitum? Sed cui non innotuit *Τήλεμος* *Εὐρυμίδης*, ἐς *μαρτοσύνη* ἐκίκατο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro *Τήλεφος*. Hic vellem aequè commode τῷ *Λαίον* verum nomen a me posset substitui: longum Grae-

corum χρησμολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex. Strom.* I. p. 398 seq. Nullus inter istos Λαίης: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus, a quo genus ducebat πολυλάμειον καὶ Ἑλλαντας γίνεσθαι Ἰαμίδων, *Pindaro* celebratum *Ol.* VI. 120. sed neque Iami memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri Tanagraei pago nati, unde fuit hic *Herodoteus* Antichares, ἀνὴρ Ἐλιώτιος dictus, ut certe fuit unus *Bacidum* ἔξ Ἐλιῶνος τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. Eup.* vs. 1071. vid. *Scheffer. et Iac. Perizon. in Aeliani Var. Hist.* XII. c. 35. Hoc *Spartiatæ* consilium dedit *Eleonius* Antichares, *Heracleam* cōderet in *Sicilia*, ἐκ τῶν Λαίου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν φάς, Ἐρμῆος χάριν παῖσαν εἶναι Ἡρακλιδῶν. *Dorica* ceterosque in *Siciliam* colonos profectos scribit *Pausan.* III. p. 247. τὴν Ἐρμινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλίδους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν Ἰωνίων. Quem sequenti *CAP. XLIV.* [lin. 3.] memorat *Sybaritarum Regem* Τῆλυν, is primus fuisse videtur δημογωγός, ut dicitur *Diodoro* XII. c. 9. ubi notat *Wess. VALCK.* — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμούς intelligeremus oracula *Laio data*? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit Λαίου genitivus obiecti quem Grammatici vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr.* vs. 907. Λαίου παλαιὰ δέδοται: et *Electr.* 343. ubi τὰ μὰ πρὸς τεύχεα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat. Graec.* §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adici poterunt. *S.*

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) Tyrannidem occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatis* bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei* XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperae edit.] Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas, cui *Diodorus* lib. XII. 9. paria facit, δημογωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* ætate gesti, origo, concitantem. Consimili δημογωγῷ titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult.* *WESS.*

11. τῶν Ἰαμίδων μάντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum* vaticinium castigavit *Faber* lib. I. *Ep.* 19. qui de

Iamo et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολὺκλιστον καθ' Ἑλλαντας (verba sunt Pindari) γῆρας. Iamιδῶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olym. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἱμπύρων μαντιῇ uti, quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἱσά [lin. 13.] τὰ οὐ προσχωρεῖ χρηστὰ θυομένη Calliae: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. Thucyd. II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὔτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocola, a Valla non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὔτοι λέγουσι a Pavio, ταῦτα δὲ πονοῦν a Reiskio. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. Ortelius, Pinedo, et Galeus ob Κράστον Arch. comparant Stephani Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κράστις amnis Italiae. De Sicula Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 591. Crastin (tametsi de Sybari et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim [in Diss. Herod. p. 184.] professus sum, Κραθῖν et Ἀθηναίῃς ἱππωνίμῃ Κραθίῃ scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat ἀνά μέσον δυοῖν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάριος καὶ Κράτιος in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Aegis Achaiae Noster I. 145. ἐν τῇ Κραθὶς ποταμὸς αἰνναὸς ἐστὶ, ἀπὸ τοῦ ὃ ἐν Ἰταλίῃ ποταμὸς τὸ οὐνομα ἔσχει, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illum quae Achaiae perennem amnem, αἰνναὸν ποταμόν, vocat, si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κραθῖν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. Torrens hieme Crathis fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par indolles sicco Tanagro in Virgilio Georg. III. 151. ubi Servii ex vero adnotatio, Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in Glossis: Ξηρόταμος, torrens. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et praesentes. πρὶ τῶν κατήκοντων λόγοντες, de praesenti rerum statu colloquentes, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκονσι πρήγμασι ταῖδε ποιητὰ ἴθαι, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθήκον ex Cicerone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχία) Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleius, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχένα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίμεν πεχυτωμένα. Hic βραχία, loco βραχίη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἰφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἰβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλίσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἀέθλον πρῶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν καρτερήσει τὸν ἥλιον ὄραν; Poëtarum, Apollonii Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλίσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster aliàs. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἀν' ἑχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν ἀν' ἢν θυμὸς, αὐτοὶ ἀν' ἑχοιτε. VALCK.

36. Κιλίκων δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονταῖ Ἀρμένιοι οἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., 'Ηρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λέγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit Herodoti loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικοί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudoxum, Armenii τῇ φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τόνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπειω I. 188. tueretur τὸν Χοάσπεια, si ex membranarum fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare H. Vene-
ma ad Danielis Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χοάσπεια, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπεια ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζε) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae Brisson. egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta Herodoti loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶά τί ἐστι ἴσσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. vs. ult. τὸ τοι γένος ἢ σαρτυρίσκου Ἐγγυθὴν ἢ Πάνισσι κακοκνάμεισιν ἐρίοισι. Apud Athen. III. p. 75. E. Lynceus Samius: τὰ ἱριναὶ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συνάμυνα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus p. 894., Ἰνδιχαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλον Τυρίας ἄνθος ἐρίζουσαν. Nativa venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. vi, 15., ubi viridi - - certat Bacca Venafro. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι) De hac dictione vide quae in Var. Lect. ad hunc locum disseruimus. S.]

que adeo ad focum se contulit; id ἐσελθὼν ἔσω ἅτε ἐκτείνων : tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut auscultet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani praeterea παρεστῆκει, assistebat, loco προεστῆκει, non equidem, si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide Var. Lect. S.

13. διαφθερεί σε) Cleomenis Gorgo apud Plut. in dictis Laconic. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὃ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλης, eleganter, nec sine convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. Διαφθέρει Codicis Passion. Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερεί σε ὁ ξείνος) Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa Plutarchus Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum Gorgas, partim saltem, T. II. p. 240. D. Καταφθαρεῖ σε, ὃ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλης; Legit-ne apud Herod. ἀποστῆσης? sed scripserat noster, prout vulgatur, ἢν μὴ ἀποστᾶς ἱης. Apud Hesych. vulgatissima vox Ἀποστάς auctoritate legitur Aeschyli munita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse videtur Gorgo καταφθαρεῖ, et ξινύλλιον. Dorice φθαίρει dicebatur, ut πταίνειν: Etymol. p. 269, 50. et Eustath. in Od. κ'. p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatae filiola ξινύλλιον vocabat, more Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: ἐπύλλιον et κρετύλλιον similiter adhibentur; et ob eandem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνδράπιον. Theocrit. Eid. V. vs. 40. Φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. Aristoph. Ἀχαρν. vs. 516. ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα. Φύσει κίναδος ἀνθρώπιον, Demostheni dicitur Aeschines pag. 180. Venuste Μενέλεων, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat Silenus in Eurip. Cycl. vs. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἴκοι τὰ Μιλήσια: prout eius originem explicant Zenobius Cent. V. Prov. 57., quique dicitur Plutarchus, c. 55. p. 306. et Suidas. VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τε πανταχῇ εἰσι) Haec, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμούς et παρασύγγας. In Xe-

nephontis Ἀναβ. IV. pag. 297. ἰντεῦθεν δ' ἰπορεύθησαν σταθμοὺς τρεῖς, παρασάγγας πεντηκταίδεκα: iterum p. 299. ἰπορεύθησαν σταθμοὺς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πεντηκταίδεκα. His gemina ferme Nostri τρεῖς εἰς σταθμοὶ, παρασάγγαι δὲ πεντηκταίδεκα καὶ ἡμῶν. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo amplius aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique proportio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμοὺς παρασάγγας δέκα, et lib. I. p. 17. σταθμοὺς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσι comparat, ubi doctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plurima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent. Possent et auxilia esse haec Procopii, si quidem eundem viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν εὐζώνην ἀπὸ τῶν σταθμῶν κατεστῆσαντο, πῇ μὲν ἐκτὼ, πῇ δὲ τούτων ἑλπίστους, οὗ μὲν τοὺς ἦσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πάντα. In via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehicularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itinerario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos, consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*, cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum Acad. Inscript. inserta; et *Heeren* in *Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλλαι ποταμοὶ ἐπ' ᾧ πύλαι τι ἔπαισι) *Portas, πύλας, fossis aquae coercendae, et, si usus requirebat, emittendae causa adpositas*, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύλαι ποταμῶν, שַׁעַר הַנְּהַר, quibus laxatis urbi Nino ex Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi cap. 2, 6. Hæ in ponte fluvii Halyos fuerunt, nec *Bochartum* fugerunt Phal. IV. 19. Μύγα, quod sequitur, φυλακτῆριον, munimentum ad regionis tutelam, omnes ex *Aeschine*, *Aristotele*, *Iosepho* norunt, *Morello* excepto, in *Libanii* T. II. p. 133. c. enormiter lapso. WESS. — Popularis sui *De la Barre* lapsum, qui πύλας h. l. angustias inter montium praecipitia intelligit, notavit *Larcher*. Illa notione paullo post idem vocab. ponitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris praeccludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quam in Aldi Camerariiue exemplis et mastis duobus Πήγης scribatur, debuerat pars ista Salmastianae disputationis ad Solin. p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πήγης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et Eustathius, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum Schaefero priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in Matienis: ὁ δὲ ἑστέρον [lin. 25.] alter vertitur a Valla. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pinget itaque cum Cl. Pauw, si δὲ ἑστέρον ἐν Ματινηῶν, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in Matienis scaturiebat Gyndes, de quo lib. I. 189. WESS. — Ille, ὁ μὲν πρότερος, Viro docto Tigris est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum Larchero et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit Scriptor. Esse autem illos maiorem minoremque Zabatum vel Zabatem, cum Larchero probabiliter statuit Heeren. S.

28. ἐσβάλλοντες) Arch. ἐσβάλλοντι, ob consequens μεταβαίνειν, ego primas darem. In Pausania nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente Galeo, cum non spernat, servatum illud est: nam ἐσβάλλοντες quo tibicine fulciatur, Gronovius docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ εἰς τίσσεις, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. WESS. — Tum in Addendis IDEM Vir doctus haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae Kluitii coniectura, σταθμοὶ εἰς τίσσεις καὶ τριήκοντα, παραγγαίαι δὲ ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν, stathmorum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante Kluitium, explendam videri lacunam docuerat De la Barre, T. VIII. Actor. Acad. Inscr. p. 343. At

ea ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc *Herodoti* librum, p. 250. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

55. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat lxxx. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum cccxiii. Quia tamen parasangis quadringentis et quinquaginta, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse mssorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ μεμνόμενα καλούμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σάδρα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέραι ἀπαρτὶ ἑνδεκάοντα) Critici ad *Comici* *Plut.* vs. 388. Κίχρηται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰσι στάδια δύο ἀπαρτὶ: quod scholion *Suidas* in Ἀπαρτὶ describens, pro στάδια δύο praebet στάδιοι ὁ sive ἑβδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpres ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπαρτὶ. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. τυραννέοντο - - - οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alemaeonidae* *Athenas* ἐλευθέρωσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatu fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidae; sed vulgo laudabantur *Athenis*, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam *Atticae* plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrys.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεύεσθαι πολὺν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἴσθαι ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [Rhodius] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstret, ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἐταιρικὸν συμφρονῆσαν πολλὰς τυραννίδας καθίδει, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur Peripateticus *Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in Symposio. Culpat *Platonem* Iac. Perizon. ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in Hipparcho: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in Hipparcho multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio *Dionis Chrys.* Perizonio memorata, culpantis Athenienses, quod Harmodium et Aristogitonem πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἐλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. Hipparchum certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob inceptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectionem xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de Myst. pag. 13. secundum quod iurare cogebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem ἴδν τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incepto (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνειν) εὖ ποιήσω αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. Leptin. pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις ἀμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεάς, ὥσπερ Ἀρμόδιῳ καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. Leptinen, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Cointe*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐπ' ἔτια τέσσαρα) *Thucydides* VI. 59. Hippiæ post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in *Hipparcho* p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodwello* *Annal.* *Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiæ tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατέρχεται δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ'. οἱ δὲ, δ', 'Ἡρόδοτος δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex cum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλήθι λείων etc.) In versibus, *Hipparcho* fatalem exitum praesagientibus, nihil innovo. Vir doctus [*Reisk.*] Τλήθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et οὐδὲς ἀνθρώπων ἀδίκων fugebat, longe a *Brodae* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπερνέμενος ὀνιροπόλοις) Eadem τοῦ δεισιδαίμονος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπεικάμενος τὴν ὄψιν etiam [*lin.* 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπιασμόν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. E., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti praeter ceteros dicuntur Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωριέων Πελοποννήσου κρατησάντων, ὑπὸ τῶν ἐξάντων ἀναστάντες: *Scholiasta*ustus hic *Herodoto* narrata respicit: τοὺς, αἱ, τοὺς Ταναγραίους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακούσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον' οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἰδόντες ᾤκησαν' μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας 'Ἡρόδοτος, Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους καλῶν. [*Attigit* etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Τριφυρί.] De his egerunt Gephyraeis Io. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. 'Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videt Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dicit, id vero permolestè tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 830: Ε. Ἀριστογλίτωνα --- ἄντικρυς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξοικιστὶ, Τριφυρίαν γεγονέναι λόγων ἀνέκαθεν τοὺς δὲ Τριφυρίους --- Φοινίκας εἶναι φησὶν, αὐτὸς οὕτω πεπεισμένος. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἰσχυροῦ διδασκαλία) Iob. Ludolfum, Virum Clar. διδασκαλίας emendantem Comment. Hist. Aeth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basilius M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατὰ δὲ ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. ε. ἡ καὶ πρῶτον ἡμεῖς πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γίνηται, subministrante Cl. Abreschio. Iam ὡς ἡμεῖς δοκίμην [lin. 5.] relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Graecos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgis litterarum primordia ante Cadmi in Graeciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντις etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τοῖσι τοῖσι ἐχρήματο, κατὰ πῶς καὶ ἅπαντες χρῆσθαι Φοινίκας: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur Phoenices. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phoenices usus erat. Meræ itaque tum Phoeniciae fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paulatim inmutato, μεταβαλὼν καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptio- nis seriem novarunt. Quam in rem praeclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus obli- tos Aristotelis Θaum. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθήματα τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accomodatissima, etiam propter Ismenium, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinae familiae eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. WESS.

14. καὶ τὰς βιβλους δι' ὁφείρας καλλεῖν) Bene Vallae

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male in postrema editione *penuria biblorum Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem *pellium rasarum*, sive *διφθερών*, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum *διφθέρας βασιλικὰς* habet Diodorus II. 33. et Agathias Schol. II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostri et Casaji Heminae cap. xiiii. eiusdem Pliniani libri. Βύβλους porro et βύβλων, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam βιβλους scriptitasse, ad Hom. Eustathius p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc βυβλίωνων ὅρων mentio et scriptura lib. VII. 56. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλούντι) Vallam scellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore des *Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthac aetate noto. Vellus aureum fuisse βιβλόν ἐν δερμασί γεγραμμένον videbatur incerto scriptori περὶ Ἀρίστων, c. 5. conf. ad Palaeph. cap. 31. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθερών, teste Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant Herodoti, loco quem Leopard. excitavit. Ὑπομνήματα βασιλικὰ vocat et Diodor. III. 38.; commentarios regios, Livius XXXIII. 11. Philippi Macedonis Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Arcturus qui Prologum agit in *Planti* Rud. vs. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad Iovem: vs. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Ista Iovis tabulas διφθέρας dicebant: Diogenian. III. Prov. 2., ἡ διφθέρα, ait, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γινόμενα, πικμπάλους. Quae praeter Diogenian. IV. 95.. Zenobius habet Cent. IV. Prov. 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατὰ τὰς χρόνους εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus Auctor Philopatr. inter *Lucianea* T. III. pag. 603., πολλοὺς γε γραφεῖας φῆς ἐν τῷ ὑφαντῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου)
CONF. Wesselingio ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in Ismenii Apollinis fano tripodas dedicare; quorum ἐπιφανὴς μάλιστα ἐπὶ τε ἀρχαιοτάτῃ καὶ τοῦ ἀναθνήσκος τῇ δόξῃ τρίπους, ἐστὶν Ἀμφιτρυώνος ἀνάθημα, in Pausaniae Bocot. cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum Amphitryonis illustri titulo. De inscriptis litteris in Pausania silentium, quas Herodotus magnam partem Ionicis similes, Cadmeas tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαϊκὰ, uti alibi Pausanias, in δέξιων, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum Phoeniciae: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, Scaligerum ad Euseb. et Salmasium in Inscript. Herod. p. 54. in diversiora tendere; sed Herodotea sententiae ab Ampl. Bouherio (Ep. ad ill. Maffeiū Antiq. Gall. pag. 168.) approbatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud Haliartios in Alcmenes tumulto: γράμματα θαυμαστά, ὡς παμπάλαια Plutarcho de Socrat. Gen. pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἰδίως τις τύπος καὶ βαρβαρικός τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίους, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi Alcmenae et Amphitryonis aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. WESS.

7. Ἀμφιτρυὸν μ' ἀνέθηκεν, ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων) Correxeram olim, Ἀμφιτρυὸν μ' ἀνέθηκεν, ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum huc rediisset a Telebois victis: simplex ἰὼν sorte praeferetur, e Bergleri coniectura indicata in Diss. Herod. pag. 167. Quidquid a Scaligero super litteris his Cadmeis dissidet Salmas. ad Inscript. Herodis Att. pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in Graeciam illatas primum duntaxat XVI.; atque illud egregie docuit Salmasius, sedecim istas postea, reliquis iam inter Ionas in usum introductis, dictas Ἀρτικά γράμματα. De litteris Cadmeis Plutarchus T. II. p. 738. E. illas, αἰτ, τετράκις ἢ τετράς γενομένη παρέσχε: eidem p. 1009. E. εἰ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad Euseb. p. 121. In primo versu

legi debuit ad mentem *Salmasii* MANETHEKEN EON. Unica litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: *ἱέντ' ἀπὸ Τηλ.* ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud *Pausaniam*; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. ἐπίγραμμα ἀρχαίους Ἀττικοῖς γράμμασιν: IV. [c. 17.] p. 420, 3., γράμμασι τοῖς ἀρχαίοις γεγραμμένα: V. [c. 22.] pag. 435., ἐλεγείων γράμμασιν ἴσθιν ἀρχαίων (lege ἀρχαίους) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. ἰὼν ἀπὸ Τηλιδ.) Nisi ἰὼν ex prisco ἰὼ eundi notatione, quae *Reiskii* opinio, censeatur, malletm ἰὼν cum *Slado* et *Berglero*. *Amphitryon*, parta de *Telebois* victoria, qua de *Apollodorus* lib. II. 4. et *Plautus* *Amphitr.* I. 1. 51., *Thebas* redux tripodem consecravit. Vidimus ἰὼν et ἰὼν commutari lib. I. 157., nec monere *Eustathius* neglexit ad *Iliad.* 8. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (μ' ἀνέθηκε νέων ἐκ Τηλ.) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa vero [lin. 8.] ἡλικίην ἀν εἶν κατὰ Λαίων sincera sunt. *Amphitryonem* *Laio*, *Herculem* *Oedipodi* aetatem egisse aequalem, generationum in *Apollodori* *Bibliotheca* series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τῷτὸ οὐνομα ἔχων τοῦ Ἰπκ.) Vel ex margine *Steph.* recipi debuerat τῷ Ἰπποκόωντος: in Latinis autem a correctoribus poni, idem *Hippocoontis* filio nomen habens: non, *Hippocoontis* filii: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod *Reiskio* placebat: filius *Hippocoontis* paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκόωντος: et Λαῖος ὁ Λαβδάκην, τοῦ Πολυδάρου, τοῦ Κάδμου. VALCK. — Bene τῷ Ἰπποκόωντος dedere codd. mssti. Animadversio *Herodoti* iusta est. *Scaeus*, *Hippocoontis* si fuerit filius, vixit *Oedipodis* tempore, quippe una cum patre ab *Hercule* peremptus. Est autem *Scaeus* iste in *Apollodoro* lib. II. 10. p. 200. WESS. — Conf. *Heyne* ad *Apollod.* II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. ἐς τοὺς Ἑγχέλεας) Quos vocat Ἑγχέλεας, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat *Mardonius*, scribens ἐς Ἰλλυριοὺς τε καὶ τὸν

Ἐγγέλειον στρατὸν πεποιημένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 6. Laodamantem, ab Argivis victum, ἐς Ἰλλυριοὺς ἀβίαισε scribit; de Cadmo antea, ἐς Ἰλλυριοὺς καὶ Ἰλλυριῶν τοὺς καλουμένους Ἐγγελάς: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, Gephyraei autem cum in suspicionem venissent, verterat Valla: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit ὑποπτευθέντες, L. Bos ὑποληφθέντες, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam Cl. Gronovius optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες; tenens Gronovius, ἦσιν istam latine sic convertit: Gephyraei autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas. In Notis autem idem Gronov. monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuisse interseri. Wesselingius, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post derelicti poneret. Atqui ab Boeotis recedunt graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo iuncta causam significat; ut in frequenti formula ὑπὸ δέους, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, prae Boeotis, propter Bocotos cecessisse illos, id est, metu Boeotorum, sive a Boeotis coactos; quam in sententiam commode Larcher, les Boeotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes. Sic Φεύγειν ὑπὸ τινος, in exsilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap. 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec derelicti verti debuit a Gronovio, nec a Larchero his gallicis verbis reddi, on les laissa alors tranquilles. Ὑπολειφθέντες simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant eieci. S.

11. Ἀχαιῆς Διμήτρος etc.) Cereris Ἀχαιῆς, quae et Gephyraea, templum et sacra praetereo. Cupidis abunde labor Io. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan. c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11. Αἰψυδρίον. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in Ἐπὶ Αἰψυδρίῳ: item in Scolio apud Athen. XV. 695. z. et apud Etymolo-

gum p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (Λιψυδρίον) utique damnans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune Paconiae, longissime in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάγρης Lipsydrium locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *Hezychius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνηθος, supra Parnethem, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem Lipsydrium Alcmæonidae exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος iure hoc refinxit loco L. Küsterus, ad *Suidae* Ἐπὶ Λιψυδρίῳ. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcmæonidis ad Lipsydrium rem pessime cecis-
sisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. f.; Io. Meursius in *Pisist.* c. 16. plura. WESS.

Ibid. Λιψυδρίον τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Πάρνηθος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera L. Küsteri, Cl. Wesselingio probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae Küstero, Io. Meursius in *Pisistr.* c. 16., *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen: in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigat *Clar. D. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in Parnethe monte sacratum altare, Βωμός Σημαλείου Διός dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaeus* Iupiter *Gyrardo*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαλείου facile dabit genuinum, ut arbitror, Ἰκμαλείου pluviæ Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solemni precum formula evocati, quam *M. Antoninus* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 755, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκμαίῳ Διὸς. Probus in Virgil. Georg. I. vs. 14. Aristaeus, ait, aram Iovi Icmæo (Icmæo) constituit, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. βωμόν ποιῆσι μέγαν Διὸς ἰκμαίῳ. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάργηθος, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs, hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, ὑπὲρ Παιονίης, defendens Larcherus, ex Harpocrate voc. Παιωνίης καὶ Παιονίδας coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. E. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιωνία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Περνεθίης montis, eamque ob causam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, Lipsydrium ὑπὲρ τῆς Πάργηθος situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐν τῇς Πάργηθος. S.

14. τὸν νῦν -- τὸν νῦν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors Amasidis, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero Pausaniae doctrina de templo Delphico Olymp. LVIII. 1. exusto, in Phocic. cap. 5. Quae de Pisistratidis autem Pindari Scholiastae, modo tamen veritati concinant, familiam indicabunt atque ipsum conplectentur Pisistratum, quo modo Pisistratidae deponuntur saepius. Vide ad Comici Vesp. vs. 500. WESS.

18. παρίνου λίθου) In Iungermanni exemplo Παρίνου ορε-

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Pol-luc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici interpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. [pag. 254. ed. *Reisk.*] WESS. — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, *Hist. Nat. lib.* XXXVI. cap. xvii. sect. 28. et, quem ibi *Hardui-nus* citavit, *Theophrastum* *περὶ Αἰθῶν* pag. 392. ed. Dan. Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ἂν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) Λα-κεδαίμονιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consen-tiunt libri. Sane non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri debent id crimen *Alcmaeonidis* impegissee. conf. cap. 90. huius libri. Mox *lin.* 4. pro *χρησόμενοι*, praeter necessita-tem, *χρησάμενοι* invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. c. p. 334. S.]

2. et seq. ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρήμασι etc.) *Herodotum* se-quitur Schol. mstus in *Aristid.* Panathen. Ἰσπίας, αἰτ, ὡμῶς ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων· μὴ φέροντες τούτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαίωνί-δαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἂν εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τούτῳτιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis *Burm.* corri-gitur ἐν Δελφοῖς: recte; modo scribatur τούτῳτιν τὴν ἐν Δελ-φοῖς) ἱέρειαν παρεκάλει ἐπὶ τὸ χρῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedae-monii* [*lin.* 6.] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀρχιμόλιον μετὰ στρα-τιάς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem *Herodotea* criminatur *Plutarchus*, (T. II. p. 860. D.) ora-culorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissi-mus; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pe-cunia corruptam non dubitavit ut *Ψευδόμαντιν* traducere. Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni* conciliatus *Delphus* *Cobon* *Περίαλλαν* τὴν πρόμαντιν ἀναπέμψαι τὰ *Κλειμένης* ἐβούλετο λέγεσθαι λέγειν: fraude patefacta *Cobon* *Delphis* aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Se-cundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ἀνήγατο. Quin iam olim a *Lycurgo* le-gislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρήμασι πεπεισμένη αἰὶ συμφέρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen.* lib. I. c. 16, 1. Donis corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Graeca praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [lin. 9.] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedaemonii humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἰποιῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos Socrates Platonis in *Apolog.* p. 29. c. ἐγὼ ὑμᾶς, ait, ὦ ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ, πείσομαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commodum admota sunt *Lucae Act. Ap.* v, 29. In hoc cardine *Sophoclis* versatur *Antigones* cum *Creonte* certamen vs. 460. et seqq. VALCK.

4. προφέρειν σφι) Sugillantur a *Plut.* de Malig. p. 860. v., ac si καλλίστῳ καὶ δικαιοτάτῳ liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque impietatis calumniam Noster affricuerit; ultro oblitus, Themistoclem (quem propterea laudibus in *Vit.* magni viri fert p. 116. v.) consimiliter Pythiam, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *pīam* vocant, Graecorum plures. Qui mox [lin. 8.] ξείνους τὰ μάλιστα, eodem *Pisistratidas* vulgatiore dictione ξείνους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. WESS.

[11. προσσχών) Vide *Var. Lect.* I. 2, 5. S.]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in Thessalia eiusque vicinia urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in Perraeibis, atque adeo Thessaliae. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. WESS. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis Thessalorum in *Thessalia* quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra Thessaliam fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larchero* Κονιαῖον ἄνδρα intelligamus *Conio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduini* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd.* p. 666. memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam Thessalis intercessisse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpret ostendit. S.

23. ἐς τὰς νᾶς κατέρξαν) Laurentii ad naves repulit, desiderat κατέρξαν, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 596. καὶ ἐκτείνους εἰς τὸ τεῖχος κατέρξαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς τὸ τεῖχος καταβάξαντο. Noster V. 106. καὶ ἐσαράξαντίς σφίς ἐς τὰς νᾶς.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. *Pausanias* de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφᾶς ἐς σίμβλους κατείρεταις ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coërcentes. *WESS.* — Conf. *Notstrum* VI. 102, 2. ἀπεργμῖνους ἐν τῷ Πιλ. τῆχῃ habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί) *Unius Anchimolii* εἰς τὰ Φαί numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, *Lacedaemoniorum* qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse; (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλαπεύσει, ἀγχυῖ τοῦ Ἡρακλείου τοῦ ἐν Κυνοςόργῃ. De isto *Herculis* fano *Meursius* egit in *Athen.* Att. lib. II. c. 2. Ex hoc *Herodoti* loco situs Attici pagi poterit constitui, si conferantur initium *Axiochi Aeschinis* *Socrat.* et orator *Aeschines* contr. *Timocr.* p. 14, 11. *VALCK.* — *Sepulcrum* graece proprie τάφος est; ταφὴ, sepultura, ut apud *Nostrum* li 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem *Nostrum* αἱ τὰ Φαί (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur *Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra.* S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, *Polyaeno* praetermissum, *Frontinus* narrat *Stratag.* II. cap. 2, 9.; nam per equitatum, quo praevalerat *Hippias*, *Thessali* videntur equites intelligendi. *VALCK.*

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺ ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης *Plutarchum* apud *Nostrum* lib. II. 119. invenisse, *Cl. Valckenarius* docuit. Ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς *Τομύρις* ἐκᾶς lib. I. 207. et *Poëta* *Iliad.* v. 601. ἰθὺς *Μηναίου* κυδαλίμου ἦτε, tum *Callinus*, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἦτο apud *Εὐδοκ.* *Serm.* XLIX. pag. 356. *Stragem* equitatus *Tessalici* *scytharumque Hippiae* explicat in *Lysistr.* vs. 1154. *Comien.* *WESS.*

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδὲν τι πάντως) *Haud* opinor οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως fuisse odium, in eo *maestorum* silentio: superius cap. 34. οὐδὲν πάντως προσδίδοντο ἐπὶ σφῶν τὸν στόλον ταῦτον ἐμψέσθαι: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quicque in brevi secuturis, [*lin. 7.*] ἡ αὐτὴ αὐτὴ σφῶνχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἢν σὺμμαχον, καὶ τοῖσι Σκύθῃσι ἀντίστον. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum τῆχος Πιλασγικόν, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omni fuit, quippe iam olim diris devotum apud Thucydid. lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἤλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέντες, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum fortim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferant, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτιθεσθαι, Thucyd. I. 89. *Lycurg. contr.* Leocr. p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτιθεσθαι. *Demosth. de Falsa Legat.* pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεκτίθοντες ταῖς θυγατέρας παῖδια εὐσας εἰς Ὀλυμπον. Ubi iubet Aeneas Poliorcet. c. 9. γύνῃ ἢ ἀνδράποδα ὑπεκτιθεσθαι εἰς τοὺς προσοίκους, morem antiquum et verbum illud declaravit *Casaubonus*. Quae de Pisistratidis paulo post dicuntur, [ἄρξαντες μὲν Ἀθηναίων ἐκ' ἑταῖ etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt *Periz.* ad *Aeliani Var. Hist.* III. 21. et *Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod.* cap. 14. VALCK.

12 seqq. εἰς Σίγυν etc.) Vide *Terpsichores* c. 94. et *Thucydid.* VI. 59. Annos Pisistratidarum tyrannidis *Aristoteles Polit.* V. 12. xxxv. numerat, *Noster* xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati computatione exiliorum nata. Io. autem *Meursii*, annos istos *Hipparcho* et *Hippias*, patris ratione non ducta, tribuentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a *Bouherio Diss.* *Herod.* c. 14. et *Ed. Corsino Fast. Attic.* T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollertissima *H. Valesii* cura ad *Diodori Excerpta* T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὴ λόγον ἔχει) Potuisset ὅσπερ δὴ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σι ἔχη. *Euripid. Med.* vs. 419. οὐκίτι δυσκείλαδος Φάμας γυναῖκας ἔξει. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχει δὲ τινος

Φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη Φάτις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. ἀτὰρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsitan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. Ὡς εἰδότες, αἱτ, παραμυγνὺς πίστεως ἕνεκα τοῖς ὑόλοις ἐπαίνους τιναίς Ἰσαγόρας δὲ, φησὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρῷ. εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτηρ τοῦ συγγραφίως, εἰς Κάρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπουμένου τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem πατρῶν, et Iovem ἱεραίων: Herodotei Isagorae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθνον Διὶ Καρῷ. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Καρίου θεός, κοινὸν ἀπάντων Καρῶν, οὐ μίτεστι καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρῷ αἴσθ. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρὶ κινδυνύσσομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρῶν σχήματι καὶ μοίρᾳ θρῆνίσθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, saepissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἐποίησι.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλὰς ἐφυλίτευσε ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που δικίδιον εἴπας εὐ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 356. Schol. ineditus: Τεσσαράων οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαίωνίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) διδίων μὴ ἔν τι καίρῳ μὲν τῶν Δ'. φυλῶν βουλῆεσα τυραννῆσαι προσποιήσῃ ἑαυτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο Φυλῶν, λαβὼν P'. ἡρώων ὀνόματα ἦλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς Φυλάς ὧς μέλλει κτίζειν. λαβὼν τὸν χρησμὸν, καὶ ἰδὼν Ἀθήνησι ἐποίησε δέκα Φυλάς, ἵνα καὶ, εἰς βούληται μία τῶν δέκα τυρανῆται, μὴ δύνηται πῦσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, P. in I'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελόντος nomen affirmavit Wess. in Diss. Herod. p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελόντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. *Valla* in prima versionis editione *Ionis filiorum Leontis*, unde eum legisse suspicio est, πιδῶν γε Λέοντος. De *Medic.* silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελόντος ex *Ask.* et *Pass.* consensu habuisse. [Vide *Var. Lect.*] Apud alios par discordia. *Stephani Byz.* vetera exempla et scripta Γελόντος in Αἰγικώρειος. [vide ibi *Holsten.*] In *Plutarchi Solon.* p. 91. olim Γεδιόντες, quod ob vicinam Α. et Δ. idem. *Euripidis* in extrema Ione verba, et *Pollucis VIII.* 109., in controversiam venerunt. *Guil. Canterus* utraque ad *Nostri* praescriptum conformat, *Nov. Lect. V.* 19., contra venit prohibetque *Is. Casaubonus* ad *Strab.* VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] Τελόντας defendens, qua quoque sunt opinione docti *Pollucis* interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut *Euripides* et *Herodotus* censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex *Strabonis* et *Plutarchi* doctrina, commodissime Τελόντες explicabuntur γεωργοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinationes *Marmor dissipat Cyzicenum*, luci ab ill. comite *Caylus* expositum in *Recueil d'Antiquit.* T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΠΑΗΤΕΣ, tribus Cyzicenae quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, Milesiae coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus *Comes* commonstravit. Est quidem Τελίων virile inter Atticos nomen apud *Apollon. Rhod.* l. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αιγίκορις et Ἀργάδης in marium propriis nominibus, quantum recorder, non sunt, neque Γελίων. Aptissime, sicuti Ὀπλητες, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γελόντες, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατριδαι sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γελῖν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθεῖν, aut αἰθεῖν. Γελᾶν, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 51.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελόντες Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ξεῖνον ἰόντα) Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυνῶς τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones ulti Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἐπίων εἵνεκα) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδηθῆναι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poemata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ θιάτρεα παραγαγεῖν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poetis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur *Isocrati Panathen.* pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βαλῶδούντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ εὐρετικοί. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma insereri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἐπίων εἵνεκα, quae ad ἔπαυσι βαλῶδούς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.*

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνιάται) Ex Herodoto vicina enarrans Eustathius, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad *Iliad.* β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus Herodoto paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνιάται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμῳ διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλέων. VII. 83. κόσμον πλείστον παρίχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. Artemisiae τετιμμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant Porto. Recte tueretur illud Reisk. in *Dionis Chrys. Corinth.* p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praeecuntibus probatis codicibus, quibus et noster F. accedit, merito Schaeferus recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus Homerum prosecuti sunt Argivi; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργεῖους, ut est in *Epigr. cdxcvii. T. III. Analect. Brunck.* p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λευστήρα) Dio Chrys. Pythiae istud responsum alludens *Or. III. de Regn.* p. 43. v. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστήρα, ὃ ποτε προτίπειν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: unde Casaubon. ληστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupidus adest, haud possum. *Λευστήρ Suidae* in voce, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto Sicyonius iste Clisthenes: paullo diversior, neque alienus tamen, *Aeschyli λευστήρ μῶρος*, [*lapidationis supplicium*,] VII. c. Theb. vs. 205. At quidam λευστήρ, tyrannus, φονεὺς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hesychio*? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aeliani* apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν Κασσανδρέων λευστῆρα dabit idem *Aelian.* Hist. An. V. 15. *WESS.* — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. *S.*

Ibid. ἐκείνῳ δὲ λευστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, *Diatribae* in *Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τοιοῦτον ἀρχοντα ἢ αὐτοκράτορα ἢ βασιλέα· πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, ὃ ποτε προστίπιν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυνώνιον τύραννον· respicit orationem a *Pythia* olim *Clistheni* redditum, *Sicyoniorum* tyrannorum. *Herodotus* *Terpsichore*: - - - ἐκείνῳ δὲ ληστῆρα. Editiones *Herodoti* praeferunt λευστῆρα, mendose.“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta Regem inter et Latronem videbatur oppositio: de se et *An nibale* *Alexander* apud *Lucian.* [Dial. Mort. XII. 5.] T. I. p. 386. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο: ubi τοῦ - - - ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πῶν. Nunc in *Herodoto* ληστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum *Cassandrensium* tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν Κασσανδρέων λευστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: Λευστῆρ, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, ταυτίσσι λησβοληθῆναι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Digni qui in *barathrum* conicerentur, βάραθροι dicti sunt *Atticis*, vocem inprimis ὀλεθρος frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. *Rarissima* sunt πίδων, pro πιδῶν ἄξιος, et Τύμβει, pro ταφῆναι ἄξιμ, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys.* vs. 372., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od.* Κ'. p. 391, 33. [p. 1654. ed. Rom.] *Dorienses* scribit τοὺς ἐπονιδίστους vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια φόνου δεδρακότας. Tandem *Λευστῆρ* proprie idem est ac λησβόλος: at qui hoc ipsum, sive λησβόλος, in eundem alicubi sensum fuit a *Grammaticis* inventum; nam ista prostant apud *Hesych.* Λησβόλε, λησβόλε, ἄξιε λησασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsitan interpretum *Anglus*, plerumque tamen *Latina Vallae* sequuntur, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελανίππον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστακοῦ pingendum, non reminiscor, neque exputo: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Melanippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmamnus*; adde *Valckenar.* ad Tragicum Phoeniss. p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro ἄστακος, quod *cancer* quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum o permutatā ὄστακος dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστακοῦ h. l. pro Ἀστακοῦ scripsit. S.

22 seq. Μνηστήα --- Τυδεία) *Herodotum* more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλία, Ὀδυσσεύς, Περσεία, latine scribentes *Achilleus*, *Ulysses*, *Perses*. Forma nominum fuit Aeolica, Πέρσης, Ὀδύσσης, Ἀχιλλεύς: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur Μενέσθης et Μενεσθύς Ἀντιφάτης et Ἀντιφατίης. VALCK.

50. τραγικοῖσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, Sicyonios *tragoediam* invenisse primos, Athenienses consummasse: (*Themistius* Or. XXVII. p. 337. B. Τραγωδίας εὐρεται μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, *choris tragicis* ante *Thespim* *Adrastus* *Sicyone* honorari potuit. Ceteroqui *Thespis*, *tragoediam* *Athenis* docens *Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene* tyranno iunior est. Dici posset, ante eam *Olympiadem*, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, *tragicos choras*, quorum in *Adrasti* cultu vetus ante tyrannum usus, ex iuvenis poetæ rudi invento *Sicyonem* migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra *prolepsin* quandam salvi non manebunt hi *chori*; quorsum inclinat *R. Bentley* in *Dissert. Phalar.* Ep. p. 295. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπὶ θνήσκει) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam *terminationem* significari in -άται: ex vocibus enim

ὅς τε καὶ ὄνου (καὶ χοίρου) prodierunt ῥάται, ὀνειράται et Χοιρεάται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μετατιθεὶς αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γελοιάτατα ἐπέθηκε. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὄες, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοίρου adiciere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετίπειτα μέντοι etc.) Quae de mutatis post Clis-thenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Dorien-sium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutuantur. WESS.

12 seqq. ἐς τοὺς Ῥαλλεῖς καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ῥαλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμῶνες: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. I. c. 32. Ad ista tria quartum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγιαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγιαλὸν vel Αἰγιαλοῦς, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382. n. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γῆ Σικυννία, καὶ Σικυνὼν ἀντὶ Αἰγιαλῆς ἡ πόλις ἀνομασίη. Altera pars Pello-ponnesi maritima, ὅσα πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.; incolae, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλῆες, sive Αἰγιαλῆς. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 75. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπεμαι αὖχ' ἔτιρον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλῶν. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύτωρ --- Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαϊδος --- οἱ εἰ ἔσαν βασιλεύτορες αἰγιαλῶν: ubi postremum nomen, omissum in Cod. Leid. msto, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seqq. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάντα

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqu岸 ordine vocum immutato ἀποσπόμενον πάντων, τότε etc. arripi potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepisce Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένιμε ἐς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Vall. Ergone decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δέκα decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Atheniensis δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένιμε τοὺς δῆμους ἐς τὰς δέκα φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἤν τε, τὸν δῆμον προσθέμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἤν τε, τῷ δῆμῳ προσθέμενος, πολλῶν κατύπερθε τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθίσθαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσεταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγεται, vel προσποιῖται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθέμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προσθίσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίθεται dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκτῆσθαι φίλους: ista duo permixtantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προστίμεθα αὐτοῦς recte Schol. explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένιμε ἐς τὰς Φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demī nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub. Athen.* de *Clisthene* tradit Schol. in *Aristoph.* *Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἐπικαλίσκει Κλεομένηα) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. *Cleomenes στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας* primā quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίου χάριτι ἀνδρὸς Ἰσαγόρεω, τυραννίδα οἱ συγκατεργασάμενος Ἀθηναίων: ubi praestiterit συγκατεργασάμενος. Haec vero tertia, secundum *Herodotum*, *Cleomenis* fuit expeditio. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλεομένηα εἶχε αἰτίν Φοιτῶν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρεω τὴν γυναικᾶ: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio *Cleomenes*, ἐξέβαλε Κλεισθένεα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam tertiā *Cleomenis* expeditionem adversus Athenas susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut tertia illa, sic iam et secunda, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξέβαλε) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenes* multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἐναγείας [lin. 8.] et *Κυλώνων ἄγος*, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique *Cl. Doterus*. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢ Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius σύνθε-

σις ἡδεῖα καὶ καλὴ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπου καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἄλλότριόν τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος ἐκείνο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνιον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρονος) ἐξείργασται *Θουκυδίδη*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse *Virum egregium*, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydideam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est *Graeculi*, minime digna quae viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus *Grammaticorum*, ista non inelegans: "Ὅτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφηνεῖαν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Λέων ἐγέλασεν ἐνθαῦτα, λέγοντες περὶ *Θουκυδίδου*. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Λέων, αἰεabant, ἐγέλασεν ἐνθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλὰ μὲν αἱ ποιήσεις αἰμφοτέραι" --- διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰλαρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ *Θουκυδίδου*. VALCK.

7. τῶν Ναυκραίων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione principe. *Nobiliss. Palmerii Ναυκραίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam *Athenis* olim *Ναύκαραι* fuerint, praeclare *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 19. et post deinde *Maussacus* in *Harpocrat.* *Ναυκραρικὰ* conmonstrarunt. Cur autem *ἔνιμον* placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκραίων) Ut *Magistratus antiquitus Ναυκάρους* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocrat.* Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστῆσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν Φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐνεία "Ἀρχουσι" τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐνεία "Ἀρχοντες" ἐπρασον. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περί Ναυκράρων*, quae prae ceteris diligenter collegit *Leopard. Em. VII. 19.* nisi statuatur, in his etiam ab *Herodoto* diversum auctorem sequutum *Thucydidem. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχαὶς διέθεσαν τῆς Ἀθηνᾶς ἐκίτας τῶν Κυλῶνι ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατεληφότων. VALCK.*

7 seq. *ὑπεγγύους πλὴν θανάτου*) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, *qui Athenas, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena.* Namque *ὑπεγγύους* non ad *Ἀθήνας* referendum, sed *τούτους αἰσιτίας*, pingendaque *ὑποστιγμὴ* post *Ἀθήνας*, *Cylonei* dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in *Solone.* Pactum illud de incolumitate, *πίστιν τῆς σωτηρίας ἐχέγγουν* alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. *ἀναστῆσαντες δὲ αὐτοὺς - ἰθὺς μὴδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicum privilegia olim.* Ἄλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἐκίτην ἐχέγγουν Ἔου μὴ κακὸν ἔλκεται, propterea *Oedipus Colonus* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum locum. *WESS.*

CAP. LXXII. 17. *πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι*) *Priusquam intraret.* [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus Choeph. vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἐρκείου [ἐρκειον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et Theophylacti Epist. VII. τὸν ἀδελφοῦν ὑπερορᾶς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα.* Haec tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocles Philoct. 1256. "Εξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στήλας. Euripides Elect. 750. ἀμειψὼν δώματα, exi.* Ceterum quae superius *φήμη*, ea mox *κληδὼν*, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. *κληδὼν*: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla.* Vid. *Odyss. γ'. 100. WESS.*

22. *ἐξέπιπτε μετὰ τῶν Λακεδ.*) Huc spectat *Aristophanes Lysistr. vs. 273. οὐδὲ Κλειμένης, ὃς αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχε πρῶτος, Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος: ἀλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνέων, "Ωχεῖτ' ὅπλα παραδούς ἐμοί.* *VALCK.* — *Ἐξέπιπτε Valla*, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. *ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων.* Mox *πατίθησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ*, scil. *δίτιν*: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. *Τιμασίθιον τὸν ἀδελφεὸν*) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in Timesitheo *fratrem*, quaerat, spero equidem *Τιμασίθιον τὸν Δελφὸν* Herodoto restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura, a *Clar. Wess.* firmata in *Diss. Herod.* p. 165. *Δελφοὶ* et *ἀδελφοὶ* alibi quoque male inter se permutantur. VALCK. — *Fratrem eius* Laurentius ex coniectura; nam *αὐτοῦ*, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεὸν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφὸν ex Nob. *Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, *Τιμασίθιον τὸν Δελφὸν*, *Isagorae* amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφὸν et Δελφὸν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. B. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duce habeo. WESS.

25. καὶ λήματα) Semper ita veteres de *fiducia* animique *praesentia*. *Λήμμα*, *captura* illis, et *lucrum*; quod scriptionis affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. Herodotei masti omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam Florentiae auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* *Soloecist.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246. WESS.

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφί Λακεδαιμονίους --- ἐκπεποιρωμένοι) De praepositione *πρὸς*, ante *Λακεδ.* perperam vulgo intersertā, a nobisque abiectā, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et Herodoti et aliorum Scriptorum loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam vocolam fuisse. S.]

10. ἀπεκρούφου) *Suidas* *προφανῶς ἔλεγε* explicat *Hesychius* εἰς *κορυφὴν* (τὸ τέλος) ἦγεν: ubi Cl. viri *Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summatim* dixit. Κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. *Alcae*i, Anthol. lib. III. p. 331. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. xxi.] συγκορυφῶσαι τὴν διήγησιν, *summatim* absolvere, *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 140. At in *Polybio* notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφούσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad *Theophrasti* Charact. c. 2. *Duportus*, non mala, sed ex *Aem. Porti* Lexico. WESS.

CAP. LXXIV. 6. εἰσβαλεῖ εἰς τὴν Ἐλευσίνα) Hoc fecisse secundum alios credebatur *Cleomenes*, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in Peloponnesum rediret: vid. *Pausan.* III. p. 212. In Scholio veteri in *Aristoph.* Lys. vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε, *Cleomenes*, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφθις ὑπόσπονδος, ἀπὼν οἰκαδὲ πάλιν Ἐλευσίνα κατέσχε: tum facinoris isti cum *Cleomene* socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νειών: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic *Thucydidi* lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἢ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur στήλας στήσαι --- ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶ. vid. *Celeb. Hemsterh.* in *Aristoph.* Plut. p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et *Herodotum* ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem *Cleomenis* adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit *Pausanias*. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) Scholiastes vero *Thucydidis*, non (ut *Valck.* ait) dum --- in Peloponnesum rediret; sed, postquam in Peloponnesum rediisset *Cleomenes*, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum *Herodoto* planissime consentiens. S.

8. Ὑσιᾶς) *Harpocrati*oni, *Steph. Byz.*, *Suidae* Ὑσίαι πόλις Βοιωτίας: [apud *Steph.* quidem etiam Ὑσία, sing. numero:] a quibus non abit *Pausanias*, Ὑσιῶν καὶ Ἐλευθεριῶν, urbium olim Boeotorum, ἐρείπια ad Cithaeronem describens IX. 2. Qui quidem quin has *Hysias* in animo habuerit, dubium nullum: nam *Herodoti* *Hysiae* non longe ab Eleutheris

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in *Plutarchi* Aristide, ut alias ostendetur. An *Hysiae*, Boeotorum finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οἰόνων αἰφύοναι καὶ Ὑτιάς) Ὑτιάς qui demum dixerit Attices, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. Oenoë pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Boeotiae, conterminus, δῆμος ἑσχατος τῆς Ἀττικῆς. *Huius* pagi situm definiverunt viri summi *T. Hemst.* ad *Lucian.* p. 438. et *P. Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter Oenoën et Hysias, praeter Eleutheras, mons Cithaeron interiacebat. Plataeis Thebas abeuntibus ad dextram erant Hysiae et Erythrae, quas omnes Boeotiae contribuant, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi *Mardonius* παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρίων, (non Ἐρυθραίων, Erythraeis; sed Erythris;) κατήγευ δὲ εἰς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπαιρέως τοῦ Κιθαιρώνος περὶ Ὑτιάς εἰς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. Plataeenses primum viam ingressi, quae recta Thebas ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter Cithaeronem versus flectebant εἰς Ἐρυθραίς καὶ Ὑτιάς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίναντες, ἱπανῆλλον εἰς τὰς Θήβας καὶ κείθεν Ἀθήνας διετάθησαν: corrigendum puto ἱπανῆλλον εἰς Ὑτιάς. Ad *Thucyd.* plura dedit de Hysiis *Wasseus*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad Asopum collocantis Ὑτιάς τ' Ἐρυθραίς θ', αἱ Κιθαιρώνας λέπας Νέρβην κατωκῆκατιν. Ex *Harpocr.* constat Boeotiae Ὑσιῶν *Euripidem* etiam mentionem fecisse in *Antiope*, quae geminos, ut notum, in monte Cithaerone pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit *Vir doctus*, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in *Adnot.* ad h. l. Φυλῶν

ae pro 'Τσιὰς maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μετεβάλλοντο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μετέβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλευσάμενοι) ἀπηλλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, αὐτοὶ δὲ εὐσεβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλέσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλειμένους καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πρᾶγμα ποιεῖν ἐπεχείρουν Ἰππίου (Λακκαδαμόνιος) hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγύσαντες, ἡγεμόνες τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας κακαστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippiam Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παρὰλυομένου δὲ τοῦτῳ τοῦ ἐτέρου) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑποφῆται; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἔπεμψαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακεδαιμόνα συμμαχίας δέμενοι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκούρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartae itaque *Castor et Pollux* rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περὶ Φιλαδελ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα δυὶ πλάγιοις ἐπεξυγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαρίδων τὸν ἕτερον) *Palmerium* miror, ignorare se prorsus, satentem, qui fuerint isti *Tyndarei*; Castores enim *Palmerius*, sive *Therapnaeos Tyndaridas*, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartae religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliatores sollemniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτήρες (ὄντες,) καὶ ἀγαθοὶ παραστάται, a nescio quo Tragico dicti apud *Aelian.* Var. Hist. I. 30. Πρῶτον γὰρ δὴ, inquit *Herodotus*, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπικληταὶ σφι ἰόντες εἶποντο. Regum imperatorum concordia Demarati secessionē violatā, hanc tulerunt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem *Cragius* hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas *Cragius* et *Meursius* suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos proeliantibus persuasit *Archidamus*, *Frontin.* I. c. XI, 9. *Polyaen.* I. c. 41, 1. ὥς οἱ Διοσκούροι συμμαχῆσόντες

ἤκουεν. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκούρων ἐπιφάνειαν γεγονέναι: vicina corrigit *Hemsterh.* in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad *Lucian* [*Deor. Dial.* XXVI. 1.] p. 284. Apud *Herod.* V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἐπικουρίην τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπέδιδσαν; τῶν δὲ ἀνδρῶν ἰδίοντο: ad istum locum, *Iustini* quaedam excitat *Clar. Gronov.* ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXXI. [1. seqq. Τίταρον δὲ τοῦτο etc.) Poterat πέμπτεν dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae *Codro* regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios *Pausanias* lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce *Anchimolio* parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 63. Tertiam, quae prima fuit *Cleomenis* in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt *Pisistratidae*, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda *Cleomenis* fuit; qua arcem Athenarum *Cleomenes* occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguam admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum *Cleomenes* habuit, et paucos post dies excedere Atticam coactus est; illius nunc expeditionis *Herodotus* (quem admodum etiam *Pausanias*, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam *Doriensium expeditionem in Atticam susceptam*, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς Βοιωτοὺς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata *Βοιωτῶν* mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad *Herodoti* exemplum floride ornavit *Himerius* Eclog. p. 44. ed. *Steph.* Rhetoris locum adscripserat *St. Bergierus*. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἱπποβορτίων τῇ χώρῃ) Optime *Plutarch.* in *Camillo* p. 164. F. Χαλκιδέων δὲ τοὺς ἱπποβότας λεγομένους, πλοῖτω καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλεν *Pericles*; cui cum congruat *Strabo* X. p. 685. c. [p. 447. v. ed. *Cas.*] et *Aelian.* Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex mssis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἱπποβάται, sed plus priore *Herodot.* T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀγρίως ἵπποβόται, ἵππους τρέφοντες, καὶ ἵππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, In aliis Tragici exemplis Ἀγρίως ἵπποβάται fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. οἰοβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἵπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρούχων numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Jac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodolique τετρακισχιλίους (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus progigni facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἵπποβόται ἐκάλοντο οἱ παχίς) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omissio, ἵπποβόται δὲ ἐκάλοντο οἱ παχίς τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἵπποβόται hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἵπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. reperiebat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἵπποβόται dicti sint, an ἵπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἵπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἵπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγυβότης, sic qui equos aleret, erat ἵπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἵπποβόται. Comparari quodammodo possunt οἰκίας τιθρηπποτρόφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀεματοτροφῆσαι: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γεωμέτραι, qui Syracusis et alibi, γεωμέτραι di-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodieum in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentiorē eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆσαντες) Herodoteum ἐμπέδησαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆσαντες, quod hic habet Arch. Ista πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. mstus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέβητάν τε τοὺς παῖδας (τὰς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἔδσαν, καὶ χαλκίῃς τέρηκτον (leg. χαλκίῳ τέρηκτον) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Ista πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἐμὶ, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιεῦσαι, κρεμάμεναι ἐκ τειχέων περιπεφλευσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλοισμένων πυρὶ, a περιφλοίζειν: περιπεφλογισμένων forte legit Valia. In ista forma loquendi alibi habet σῶον: ἔτι καὶ ἐς ἐμὶ ἢ σῶον, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἐδιδέατο, ἔτι καὶ ἐς ἐμὶ ἔσαν σῶαι ἐν Τυγίῃ, περὶ τὸν ἑὸν τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρόνῳ δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνίως ἀπετιμησάμενοι) Pollux διμνως legit, sicuti εἰκοσίμῳκς de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binae minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τειχέων περιπεφλευσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δεσμῷ ἐν ἀχλυσίντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχλυνθίντι quaesivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυσίσης ex ἀχλυνσίσης. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὅτι βρην χερὶ σβεῖν νύειν μάλλον ἢ πυρκαϊὴν, apud Diogen. IX. 2. firmanitur; et cutpus aereus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pauzan. I. 23. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coelum*, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odys. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτε δὴ μίσσην ἀγορὴν πολύφημον ἐκίσθην: ad quae *Hesychius*, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἤγουν ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰὶ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — *Homereum* illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξεῖναι ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀνιενεκαῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Φῆβη γὰρ καὶ Αἰγίνα, 'Ἀσωπίδες' καὶ Φασὶ Θηβαίοις πολέμοισιν 'Ἀθηναίοις ἐκπεσεῖν λόγιον, τοὺς συγγινεῖς ἰλίσθαι συμμαχούς' δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἰλίσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπέμψεν Ἱφασαν) Etsi haec praecae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπίπτειν *Med.* et *Ask.*, docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenobium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκουροὺς αὐτοῖς ἐπιπέμψουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπέδιδδσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπιπὶ ναῦς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis *Aeacidas*. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακόν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiothae Aiace, Oilei F., inpetraverunt ab Opuntiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. *Plutarchus* certe pugna Salaminia *Aeacidas* παρακεκλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν in Themist. p. 119. e. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπικαλίστο Αἰάντα τὸν Τελαμῶνος; lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοὶ Tyndaridae supra c. 75. b. e. σύμμαχοι, *Hesychio* interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμέας ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμέας ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - - ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προσφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychnidae ἢ ἐς τὸν Δημάρhton. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λέγειν, κελύειν, καλᾶζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἐσινέοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἐξικνέοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἀσινέοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in msstis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινέσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἐσινέοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σινεόμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰσινέοντο) Neque Ionice dicitur σινέσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰδηλέοντο, scriberem ἰσινέατο: hoc Ionicum pro ἰσινόντο: ex utraque forma conflatum ἰσινέοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσικνέοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα καρπὸν ἀπιδίδου, vel ἀνεδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινέοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἰσικνέοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in *τω* a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum *ω* exeunt: in his συμβαλλέμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in *πω* exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήτομεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem *ε* ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coelum*, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odys. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἐκίσθη: ad quae *Hesychius*, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἤγου ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰι φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — *Homereum* illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus *ad populum*: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, *Herod.* VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξεῖναι ἐς τὸν δῆμον: *Thucydidī*, ἀνενεκαῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήιον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in *Pindari Nem. Od. IV. 30.* Θῆβη γὰρ καὶ Αἰγίνα, 'Ἀσωπίδες' καὶ Φασί Θηβαίοις πολεμοῦσιν 'Ἀθηναίοις ἐκπίσειν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἔλσθαι συμμαχοῦς δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἔλσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίμπειν ἔφασαν) *Etsi haec priacae superstitionis pars in densa sit caligine*, συμπίμπειν *Med.* et *Ask.*, docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud *Xenobium*, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκούρους αὐτοῖς ἐπιτίμψουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπέδιδσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit *Thebanos*. Accedat *Philostrati* illud, *Heroic. lib. XIX. p. 743.* ἐπιδὴ ναῦς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis *Aeacidas*. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακὸν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italotae *Aiacem*, *Oilei F.*, inpetraverunt ab Opuntiis apud *Pausaniam* lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste *Conone* Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. *Plutarchus* certe pugna *Salaminae Aeacidas παρακτελόμενους* εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν in *Themist. p. 119. e.* perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπεκαλίοτο Αἴαντα τὸν Τελαμῶνα; lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοί *Tyndaridae* supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, *Hesychio* interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργείους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμέας ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμέας εἰούσαν. WESS.

Ibid. εἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προοφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychiadae ἢ ἐς τὸν Δημάρhton. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λέγειν, κελεύειν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἐσινέοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἐξικνέοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἀσινέοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινέεσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἐσινέοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σινεόμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἐσινέοντο) Neque Ionice dicitur σινέεσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰδηλόντο, scriberem ἐσινέατο: hoc Ionicum pro ἰσίνοντο: ex utraque forma conflatum ἰσινέοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσικνέοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα καρπὸν ἀπιδίδου, vel ἀνεδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινέοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἰσικνέοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in εῷ a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήτεμεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem ε ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθρη ἡ προσφιλομένη) Pristina inimicitia, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum: προσφιλόμενος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiue Aeginetae sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προσφιλομένη, adaucta? Iuvat non nihil Vin-dobon. scriptura. Certum mihi est, τοιῷδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμίας τε καὶ Αὐξισίης) Utriusque apud Pausan. memoria; et Aureisiae, Αὐξισίης, in Themistii Or. IV. p. 54. c. ubi Petavii Romanorum Damiam, sive bonam Deam, ex Festo optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀρήταις ἱερουργίαις apud Epidaurios c. 83. Paria Reiskius in Miscell. Lipsiensibus. WESS.

Ibid. Δαμίας τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμίας nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θεαλλίης, cui notae fuerint Θεαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad Poll. Kühnius VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud Herod. dictam scribit Αὐξισίην. Binis in locis Deas ex Herod. commemoravit Pausanias, cuius editum exemplar utrobique Δαμίαν nobis offert et Αὐξισίαν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praeferendam censeat, tacet ibi Kühnius. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, Scholiast. Aristid. ined. in codice Clar. Burm. primum in Panathen. T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίοις γὰρ λιμῶντουν ἐχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμίας καὶ Αὐξισίης, δαιμόνων τιῶν ἀπὸ ξύλου ἑλαιᾶς ἱερᾶς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem Cod. scholion est hanc in rem memorabile in Aristid. Themist. T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδαυρίαι λιμῶ διεσθέρωντο ἐχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἑλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἰδρύσασθαι Δήμητρος καὶ Κόρης, Ταμίας καὶ Αὐξισίας. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus Cererem et Proserpinam cultas, sive Matrem et Liberam: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. Herod. VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret Epidauriis, iussi sunt divinitus istarum signa Dearum dedicare, veluti θεῶν Καρποφόρων, qua adpellatione Tegeatae Cererem colebant et Proserpinam, teste Pausan. VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Λαμίαν -- εἰπόντος Ἡροδότου -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢ ἐν προσημίαις πλὴν τοσούτου γέ, ὅτι εἶδόν τε τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσά σφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἦδη καὶ Ἑλισσίην θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θιαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῖνης: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξησίην, alimenta quoque mitia terris. Festi verba e voc. Damium valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea Damia dicebatur: apud Macrobi. Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labeo, eadem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. κόττερα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποιεῖνται, quia αἱ τὰ ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἡ μένομεν, poni quoque malim, ἡ μένομεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πόττερον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἔσαν (ἦσαν) ἄλλοι γῆς οὐδαμοῦ κατ' ἐκείνων τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνησι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πᾶν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam νοθείας suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἐλαίης) Kluitii coniectura, ξύλου ἡμέρης ἐλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἐλαίης ἱεῖας, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSELYNG. in Addendis.

11. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἱπακούω, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωριδι νάσσω -- Φύτευμα -- Ὁ τὰδε θάλλει μεγίστα χεῖρα Γλαυκᾶς παιδοτρώφου Φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνησι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνησι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδῃ) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιοῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 133. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyrardo memoratos, Ἀθηναῖν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθηναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc istius est formulae initium: Ὁμνύω τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν ΑΟΡΑΤΡΙΟΝ καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Jos. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspisor in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὁμνύω τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Creta iusiurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνύω τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενία. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας -- ἰδίδουσι τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες εἰς Ἐπιδαυρον ἰδίδουσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cohebant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylanaeus caedis accusatus. In talibus δίκαις δοῦναι καὶ λαβεῖν solemnis erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας λαφoμένους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον κολαμένους τῶν Ἀθηναίων εἰς ἱκανοὺς τῶν συμμάχων, γιγνώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια: et Aristid. T. II. p. 129., δόναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebeendi repetendique. VALCK.

7. αἵ τε δὲ ἰόντες διαφοροὶ) Reiskii αἵ τε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. διαφοροὶ in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic οὐκ ἰὼν διαφορὸς cap. 75. et lib. VI. 25. ἰὼν διαφορὸς τοῖσι Ζηγκλοῖσι. Vide Abreschium Diluc. Thucydid. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκόμεισαν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Λέσβιοι δὲ ἐς Δορίσκον ἐκόμεισαν c. 98. et ἐκόμεισαν ἐς Ἀμαθούνα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaefer. recepi, ἐκόμεισαν τε καὶ, rescriptum ἐκομίσαντο καὶ aut ἐκομίσαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσωνται cap. 85, 6. mediâ verbi formâ. S.

[18. ἄρρητοι ἱερογύαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνέθεντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἐμνήιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μνήται μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro σύν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaefero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ξυνῆται, ξυμμίμικται, ξυνεστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραφέν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in συν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τοῦτους etc.) Reiskii τακτοῦς firmo caret tibicine; τοῦτους tamen urget morbus, nisi eos putes, qui publice prius fuerant in Aeginam simulacra repetitum: sic τοῦτίων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic ἐπειρῶντο, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. ἐπειρῶντο) Gronovio iure merito placuit πειρᾶν ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui --- conatos esse. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus reformando lectionem, ἐπεὶ πειρᾶν, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, Porti docebit Diction. in voce Ἀπαρέμφατα ἀντὶ τῶν παρατατικῶν. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες. Parum prodest [τούτων, quae est] lectio Arch. Valla dedit triremem --- cum civibus quibusdam: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: ἀποσταλῆναι τριῆμι μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἐπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κεινοῦ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Αἴγινα, τὰ ἀγάλματα ταῦτα --- πειρᾶν ἐκ τῶν βάρων ἑξανασπᾶν. Ut hic ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλώτων --- ἐκπέμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit Borh. At post τούτους, ἐπεὶ --- πειρᾶν, requirebatur aliud verbum ad τούτους relatum, quod nullibi comparet; nam ἀποσπᾶν quidem, quod sequitur, a πειρᾶν pendet. Quod τούτων praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librorum accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τούτους ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, τούτους ἀποπεμφθέντας --- καὶ ἀπικόμενους --- πειρᾶσθαι etc. Πειρᾶσθαι dico: nam πειρᾶν, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus ἀποπεμφθέντες et ἀπικόμενοι: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποπεμφθ. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi περιᾶν h. l. ex παραδιερθεῖσι natum, et ab homine invecum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τούτους relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum ἐπειρώντο in περιᾶν mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι) ὑπὸ an ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλιστα εὐδοκίμῆσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, caussam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἀλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μανῆναι ἀλλοιωθέντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. Ψ. 698. καὶ δὲ ἀλλοφρόνεοντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχεῖσαι) Laudare διανυμαχεῖσαι debeo, cuius clara etiam in Passion. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρέεται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διανυμαχεῖειν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἐμβολὴν διενυμαχοῦν τοῖς βαρβάρους. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? Tantum religio potuit suadere etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγιναιήν) Videlicet νῆτον. Alibi ἐπ' Αἰγίαν, ἐς Αἰγίαν III. 151. Venit inde Αἰγιναιός, Αἰγιναιή, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsum est, [et cum ἦκειν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου) Adsciscendum ex praegressis διαφθείραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθομένας δὲ τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δὲ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 955. ὑπέστρεψεν ἄγγελος, ὃν περιστάται τῶν τιθνώτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι, ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἠγησάμενοι τὸ πρᾶχθῆν, περιεῖλον τῶν γυναίκων τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κεντεύσας τῇσι περόνησι) Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: [immo, in Annalibus Samiorum: conf. Animadverss. nostras ad Athen. T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Αἰγινήτων πειρατευομένους, στρατιῶν adversus Aeginetas misisse; hos ἅμα Σπαρτιάταις (Argivos habet Herod.) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστάσαι τῶν τιθνώτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusae fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἰσθῆτα, inquit, μετίβαλον αὐτίων εἰς τὴν Ἰάδα: et ἰσθῆτα Δωρίδα mutataм voluerunt εἰς τὸν λίνον κλώνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάξιν, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et Aelius Dionys. apud Eustath. in Iliad. ξ. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φησί, κόραι διημέρευον ἄζωτοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορημέναι. Pythaeus apud Athen. XIII. p. 589. f. Periandrum scribit, cum videret Melissam Epidauriam Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην, (ἀναμπίχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ὥνοχόει τοῖς ἐργαζομένοις) ἱρασθῆντα γῆλα. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum περινατρίς et καταπτύχις; ἐμπερόναμα dicitur Theocrito Eid. XV. vs. 21. et 54. vid. Aeliani Var.

Hist. I. 18. et Spanhem. in Callim. hymn. in Apoll. vs. 32. Mulieres apud Theocritum loquuntur Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. Κερύνθιαί εἰμὶς ἄνωθεν -- Πελοποννασιστὶ λαλεῦμεν. De civibus suis Hermocrates Thucydidis pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες τὰδε εἰσὶν, --- ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλευθέροι, ἀπ' αὐτενόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox Wess. ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσωσι, nec non ἐσθῆτα μεταβαλέειν, ex Pavii et Reiskii iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structurae consimiles. WESS. — Inter ζημιώσωσι et ζημιώσονται, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat Schaef. eumque secutus Borheck; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in ed. Wess. et superioribus, consentientibus msstis cunctis. S.

19. τῇ Κορινθίῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. Machon in Athen. lib. XIII. p. 582. n. de scortillo Glycerio, Κερύθιον παράπηχυ καινὸν λήδιον ἔδωκεν εἰς γυαφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνιον κιθῶνα, tunicam lineam, sed χειριδατὸν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχίτνες. Vestem amictui supra humerum fibulā, ne plane nudas se darent, neciebant, teste Aeliano Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in Schol. Eurip., seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἰωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod Clementi Alex. Paedag. II. 10. p. 238. adpositum a Sylburgio, per hic erit accommodatum: Ἐλέγοντο αἱ ταύτῃ χρωμέναι τῇ στολῇ ἀχειριδατῶ, δωρίζειν ἐπὶ καὶ Δωρεῖς οἱ Λάκωνες ὥσπερ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδατοῖς χρωμέναι, Ἰωνίζειν ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἰωνίαν ἀποικίσσαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aequae proficua, quae relinquo. WESS.

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο etc.)

Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἰτ, ἐν τῇ ἱ. τῶν ἱστοριῶν νόμον Φησὶ Διόσθαι Ἀργίλους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μὲν κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata *T. IV.* nostrae ed. pag. 567. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur *Inst. Or. II. c. 17. E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τροχὸν, γαίης τε, καμίνου τ' ἔκρινεν εὖρε, Κλεινότετον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem *IV.* pag. 156. r. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύλικες (κεράμια ποτήρια) αἵτι' Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* *Saturnal. V.* 21., *Eratosthenes*, αἰτ, in *Epistola ad Hagetorem Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔστησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύρεον, εὐδὲ Λυδοκόλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumpsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. v. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque sigulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur *Κωλίας*: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth.* contr. Neaer. pag. 751. adde *Meurs. de Pop. Att.* in Ἀνάφλωστος. *VALCK.* — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) *Κωλιάδος* γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque *Κωλιάς* γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμικὴ vel κεραμίτις, alia γῆ σμηκτρίς, alia σιδηρίτις, σμικαντρίς, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

adiiciendum sit apud Macrobiū, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλυάδης legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι.) Olim ita, et vere. Ubi vero iζ Ἀθηναίων iussu Med. ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. WESS.

5. ἰδῆεν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαίεν, διακαίεν, et huius moduli plura, sese offerant, placuit msstorum praeiudicio ἰδῆεν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτων ἀδικίου Cel. Gronovius iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc Cl. Reiskium latuit. WESS.

15. τίμενος ἀπιδέξαν) Praecedens τίμενος ἀποδέξαντας [lin. 9.] instauratum constabilit, et c. 67. τίμενός οἱ ἀπιδέξε ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανείῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινήτων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τε ἐπιπόνῃσι πρὸς Καμβύσειω ἀνέστη. Porlus plura. WESS.

CAP. XC. 14. τοὺς ἔκτηντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint Musaei, ab Onomacrito Hipparchi Pisistratidae tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. WESS.

CAP. XCI. 3. νόμ λαβόντες, ὡς ἐλευθερον μὲν ἰὸν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae Lacedaemonios moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in socio-romo conventu commemorant. Non debuerat itaque Plutarchus T. II. p. 860. f. hinc etiam occasionem captasse Herodotum criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κιβδηλοῖσι μαντηῖουσιν ἐπαρθίντες ἀνδρας ξένους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχεμένους ὑποχειρίας παρέξιν τὰς Ἀθήνας, ἐήλασαν, (τοὺς τυράννους) has voces e scholio natas atque eliciendus arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστῳ παρέδωκαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. δῆμῳ ἀχαρίτω: ut habent ἀχαριώτατοι VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus Lacedaemonios, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus in-eundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., νομίζοντες τὰς Θήβας, ἰὼν αὐξήσωσιν, ἵστανται τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντίπολιν τινα. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] populum Atheniensem, quem sibi certe nolebant ἀντιπάλῃσιν, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πιθαρχεῖσθαι ἔτοιμον, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. καττχόμενοι δὲ ὑπὸ τυραννίδος) Tum illi ἡδονακίον, ὡς διασπῶν ἰργαζόμενοι, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. ὑπὸ τοῦ τυραννίδος, pergenti manum iniicit. Non sunt ignota ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βιβλάσθαι Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., οὗν δ' ἐκ θιῶν τοῦ Sophoclis Oed. Colon. vs. 384., compluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox πιθαρχεῖν ex frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. Portus mediae verborum formae haud male acceptum tulit, Abre-schio consentiente. At illa vide, [lin. 8.] ἐς δ' καταδείκνυνται οἱ Πισιστρατίδαι, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commen-to ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide Var. Lect. Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται) Varie exponunt. Laurentius, inflatusque superbe, famam auget. Stephanus, atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget. Post eos Portus, superbiam spirans, crescit, non inconcinne. Quibus omnibus φύσας per syncopen vice φυσήσας. Quid si pictum olim φυσῶς fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? Μεγάλα φυσῶντες, maiores spiritus sumentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., πολιτικὸν φύσημα

Φυσῶντις Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἑαυτὸν Alciph. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, ποῦ-
tas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunct.] μηδὲ
πρὸς βίαν ἔμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν, Φύσῃ Φρίνας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρένῳ Φύσας Φανῇ Φρί-
νας ποτί. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ Φύσας) Hanc nobis dum aliunde syn-
copen adfirment, qua Φύσας pro Φυσήσας poneretur secun-
dum Portum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ
Φυσῶν (vel Φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) ver-
bis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, oppo-
sita τῇ ἐνκλίᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superborum
sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δοκεῖν, vi-
deri, et εἶναι, esse; τὸ δοκοῦν et τὸ εἶναι: sic et apud Philoso-
phos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm.
vs. 319, locum, paulo quam vulgatur emendatius scri-
ptum: ὦ δόξα, δόξα, μυρίασι δὴ βροτῶν Οὐδὲν γεγῶσι βίον
ᾧ γνωσας μίγα. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίῳ.
Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum va-
na opinione superbire, hic diceretur δόξαν Φυσᾶν. Ἀνδρῶν πο-
λιτικὸν Φύσημα Φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E.
Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἐΦύσαν οἱ Λάκων-
ες ὡς ἀπὸρρητοι ποτί; Dictum. quo Demadem repressit in-
flatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248.
VALCK.

[Nec Φύσας per syncopen ex Φυσήσας formatum statuere
opus est, nec in Φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc He-
rodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Vesselingio vi-
tati; quamquam in his Φρίνας Φύειν non, ut idem Vir do-
ctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere
significat. Sed, ut apud Sophoclem Φρίνας Φύειν est mentem
(i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν
Φύσας αὐξάνεται est fama nactus augecit. Sive δόξαν hic
malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, glo-
riationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-
Herod. T. VI. P. I.

ctionis δόξαν φύειν sententia, quam illi voluere, scilicet vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adiicitur verbum ἀνξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, *maiores quotidie sibi spiritus sumit*; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligetur, *magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget. S.]*

23. ἄμα ὑμῖν ἀκείμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀπικόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. *Homerus Iliad. v. 115. Ἄλλ' ἀκείμεθα θᾶσσον, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρώπῳ τῷ ἐξ ἑμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκίεο*: et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκίεσθαι τὴν ἀμαρτίαν. [Similiter h. l. intelligitur ἀκείμενοι τὰ ἡμάρτεμεν.] *Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in Aeschinis Dial. III. 15. μένοις δὲ ἀκίεται τοῖς δυναμένοις corrigenti, loco inepti ἀκίεται. Revertit insuper [lin. 28.] ἀπειλόμεθα, quod auctius ex Med. accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.*

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito Plutarcho II. p. 860. f. Σωκλέους διηλθόντος. [Nunc quidem et apud Plutarch. Σωσικλέους editur, et mendose Σωσικλέους olim in ed. Francf. 1620. Vide ed. *Hutten. T. XII. p. 304.*] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur *Socrates* et *Sosicrates*; *Sophanes* et *Sosiphanes*; neque contrahiebantur a Graecis nomina Σωσίθεος, Σωσίβιος, Σωσιγίνης, et similia. Σωσίπατρος vocatur in Ep. ad Rom. xvi, 21., qui Act. Ap. xx, 4. est Σώπατρος, ubi quidem in aliquot Codd. legitur Σωσίπατρος: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θεσσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σεκοῦνδος καὶ Γάιος, Δερβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt *H. V. et Adr. Heringa. VALCK.*

Ibid. Ἡ δὲ ὃ, τε οὐρανός) Auscultavi Eustathio, *H. Stephano, Porto*. Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτε ferre alterum nequeat? Recte *H. Steph.* adscripsit Ovidianum, *Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam sent* etc. *WESS.* — Vide nostram Var. Lect. *S.*

3. et seqq. Prima Corinthii Sosiclis oratio: Ἡ δὲ ὃ, τε οὐ-

φανός ἔσται ἐνερθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετῴρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ καὶ τῶ Γῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνω' ἐς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 537. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ ἂν ἦοι Τὰ πράγματα, οὕτως εἰ πιταξόμεσθα δὴ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ αἰσίῳ πολιτείᾳ Atticam opponit τὴν ἴσην καὶ ἔννομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγεῖται ἑαυτῷ μετεῖναι ἐν δημοκρατίᾳ. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθιστηκυίας. Saepius ἰσνομίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρυτανίς, ὃς βασιλέως εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀλητιάδας, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commode sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλυγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. εἰδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula con nubii tritius est ἐκιδόναι. Sic II. 47. οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐβίλει, οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτέων. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι --- δίδωμι θυγατέρα τὴν ἐμήν: iterumque οὔτε γὰρ ἂν τοι δῶναι θυγατέρα. WESS. — In istis εἰδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γινωμόροις μετεδίδωσαν οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδόναι οὔτε ἀγαγίσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' εἰς ἐκείνους οὐδενὶ ἴτι τοῦ δήμου ἔξῃν. *Plato* de *Legib.* VI. p. 771. E. ignorare non oportet, παρ' ὧν τί τις ἀγεται, καὶ ἃ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, δίδοναι τι τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — Conf. *Nostrum* I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χολῆ) Ex *Helladio Photius Biblioth.* p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίλοχος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χολῆ οὖσα, Λάβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem *Biblioth.* p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex dicterio *Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡρίων δ' Ἐχμηράτιος) Codicis *Ask.* Ἐχμηράτιος *Doribus* debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthum* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic affirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centauros* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. *Aetas* et *tempus* non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο) *Commodius* delebuntur *commata* post *γυναικός* et post ἄλλης inserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod aliàs usu receptum in graeco sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδὲ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο, omissa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid.* *Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὐς *Τρῳαίς*, οὐδ' Ἑλληνίς etc. pro οὐς οὐδὲ *Τρῳαίς*, οὐδ' Ἑλληνίς. Similiter in *Aristoph.* *Avib.* 696.

γῆ δ', οὐδ' αἴθρ, οὐδ' οὐρανός ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' αἴθρ etc. S.]

31. τίξει δὲ ὀλοσίτροχον) *Oenomai* τίξει δ' ὀλοσίτροχον [conf. *Var. Lect.*] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοσίτροχους plerique Codd. et *Suidas*; quas quidem vocabuli discrepans originatione apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit. WESS. — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] *Λάβδα κύει, τίξει δ' ὀλοσίτροχον*: sic vulgatur in excerptis *Eusebii* ex *Oenomao*, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοσίτροχον. Utro modo pronunciandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in *Hom. Iliad.* v. vs. 137. [deinde vero a *Villoisono* in Scholiis *Venetis* publicè iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: Ὀλοσίτροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλός, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυεύς [ὁ Γενύσιος ed. *Vill.*] δασύνει, ἢ ἡ ὀλοστροχοειδὴς καὶ κατὰ πᾶν μέρος αἰσθητικὸς οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμαππίας *Vill.*] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανὸς δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης φιλοῦσι καὶ παρεξέοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν *Vill.*] ὀλόν καὶ δεινόν. ἑπενθετικὸν δὲ τὸ περιττόν· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον· καὶ δεῖ αὐτοὺς ἀναλογίᾳσι τὸ ἀναλογίσασθαι τὸ, *Od.* A'. 52.) [καὶ ἔδει αὐτοὺς ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοσίφρονος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοσίτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. *Basil.*, quem a *Clar. I. I. Wetstenio* habui utendum, Scholia complectente in *Iliada*, atque *Iliadis* *Homerae* *Paraphrasin* utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in *Iliad.* N'. p. 893., excitans et *Herodotea* ex lib. VIII. c. 52., ὀλοσίτροχους ἀπίεσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Suidam*; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis* non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (*Kuz.* Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. *Paris.* VALCK.

32. δικαιώσσει) Oraculi ultima, δικαιώσσει δὲ Κόρινθον, in *Vallae* Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora sunt. *Poenae*, quibus Corinthus a *Cypselidis* mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατι λύσει. Vidimus lib. I. 100. κατ' αἴξιν ἐκάστων ἀδικημάτων ἰδικάειν: et gemitum II'. 29. Plurima ex aliis P. *Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Acrocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. Strabo tamen ad asperum clivusumque urbis situm refert, αὐτὸ οὐ πάντως ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι, lib. VIII. p. 586. [p. 382. B. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡρίωνι γενόμενον) Ut paulo post legitur, τὸν συνῶδον τῷ Ἡρίωνος, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡρίωνι γενόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragic Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρίθεις τι τοῦμὸν σὺ προσουδίσας πάλῳ. Sic eleganter, loco προσουρίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετῴρων, προσουρίζει τι καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei וְיָצַק 2. Reg. VIII, 12. et וְיָסַח לֵב יָדָא Psalm. cxxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουρίζεται Porphyr. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἐπορεύειν Hesychius interpretatur κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγίλασε τὸ παιδίον) Respicit haec Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. F. Κύψιλον οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπετράποντο: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσμειδάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — Eustathius, τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., Lacerda probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσεγιάσαντες τοὺς τεκνίας. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. F. δὲ οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, Cypselum, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπετράποντο: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσεγιάσαντα aut προσμειδάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiantis labello arridentis excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. WESS.

70. Θέροντα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατὰκρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπικίνουτο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aequè in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Mssorum* τὰ δὴ καὶ ἐγένετο. *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψίλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψίλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὴ σωτηρίας εἴηκα τοῦ Κυψίλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψελῖδαι τὴν Λάρινα εἰς Ὀλυμπίαν ἀνήθισαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. *VALCK.*

79. ἀπὸ τῆς κυψίλης) *Pausanias* τὰς δὲ λάρινας οἱ τότε ἱκάλου Κορίνθιοι κυψίλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a Cypselidis, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένη [pro μαντινομένη, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. Cypselo, cui a teneris Bacchiadae insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδίξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis *anceps*, invito *Cl. de Pauw*; cui ἀμφιδίξιον, *auspicatum*, quoniam Cypselus, τῷ πύθιοις, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum Croeso datum lib. I. 53. ἀμφιδίξιον ἔπος adpellantis *Iov.* Tragoed. c. 43. p. 692. *WESS.* — Istud κρυπτομένη, quod pro μαντινομένη veteres nonnulli codices praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψιλον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. *S.*

84. "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ; Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησείω βίαις ἀναφερόμενος

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, δς νῦν κατὰ λαῖνον οὐδὸν

Φέβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.

"Ἡλυθὲν εὐνομένην διζήμενος" αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ
δάτω, ἦν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, δς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει

Ἡσιόδος, Μούσῃσι τετίμενος ἀθανάτησι" etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

84. δς ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ δς ἐμὸν δόμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis praebent exemplaria, ἐσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, δς ἐμὸν μυχὸν (vel σπῖος) ἐσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit Livius XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφονίου καταβήναι. Deus vero Delphicus dicere debuisse videtur, δς ἐμὸν δόμον εἰσαναβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intimum Pythiae descenderit penetrare, (eis) πολυστεφῇ μυχὸν, Aeschylus dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κῦψελος Ἡσιόδης) Oenomai Αἰακίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cuius patronymicum Ἡσιόδης, uti Deucalionis Διευκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. WESS. — Κῦψελος Αἰακίδης, quod praebet Oenomaus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κῦψελος Αἰετί-

δης, *Aeetides*. Patri nomen fuit ab αἰτός dictum Ἡερίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἀνέμος, πνεύματις: etc. Nusquam inveniuntur πνεύμος, ἡμαθος, ηἰτός. Ionice quoque, et passim poetis, *aquila* dicitur Αἰτέρς. Non itaque patronymicum Ἡερίδης, sed ab Αἰτός formari debuit Αἰετίδης. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 57.] legi, Αἰετός ἐν πέτρῃσι κύει, τίξει δὲ λέοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt *Bacchiadae*, Αἰετόν esse τὸν Ἡερίωνα. Ab Αἰετός autem Αἰετίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡερίων nasci potuit Ἡετιωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad *Alexandrinum* fortasse *Heraclidæ* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 15. [p. 288. ed. Rom.] "Εοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός" --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαίδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊονίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. acque ab Ἀνέμος formatum Ἀνέμιδης, atque ab Ἀνέμιων Ἀνέμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συγκατάς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῖο, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῦ Κορίνθου, an κλειτοῖο, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῖο offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῖο adfertur ex ora *Steph. Pass.* *Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in *Var. Lect.* nominavi, sed et membr. F. in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παίδων γε μὴν οὐκ ἐστὶ παῖδες) Oraculi verba haec postrema, ommissa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τριγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit. lib. V. c. 12.* Cypselum excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. Herodot. p. 169. fingendo *παῖδων γὰρ μὴ εἰσὶναι παῖδες*. Quae mihi quidem violenta videtur: *εἰσὶναι* certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδέξιν est, et pro more ambiguum; huc, ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periandrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδες *Dio Chrysost.* explicandi causa, ὡς εἰς οὗτος ὁ *Περιάνδρος*, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successione haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Corinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit *παῖδων γὰρ μὴ οὐκ εἰσὶναι παῖδες*. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. *διαπλῖξαντος τὸν βίον*) Ionum sermo pro vetere *διαπλύνσαντος* postulabat *διαπλῖσαντος*, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. D. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα *διαπλῖνσαι τὸν βίον* iucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. Πλῶν vitae cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator *διανήκυσθαι τὸν βίον* aliā figurā. At, quod in tot schedis *διαπλῖξαντος τὸν βίον*, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. ὁ *Διὸς*, γλυκὺν *πλῖξας τὸν αἶωνα*: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iambum ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. B. hunc habet: Ἐπὶ τοῖς παρούσι τὸν βίον *διὰ πλῖκει*: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζῆν κατέπλῖξει, in fine *Melpomenes*; aliaque, a *Cl. Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri* *Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emerit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. *διαπλῖξαντος* audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 448. *διαπλύνσαντος*, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. *διαπλῖξαντος τὸν βίον εὖ*) Impius in Deos atque in homines iniurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus -- eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodi dictis sapienter respondet Athenagoras in libello *περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν*. Quae de Cypselo tradit Noster, partim firmantur illa narratis Polyaeo V. 31. et Suidae in *Κυκλιδῶν ἀνάθημα*: ubi ad Theophrasti verba praeceptor illius comparari poterit Aristoteles Polit. V. p. 159, 21. et Oeconom. II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησεν, placide vitam exspiravit: hoc Herodotea dicitur phrasi, διέπλεξε τὸν βίον αὐτῷ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Mssis Herodoto restituendum διαπλέξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλέσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit Herodotus. Scripsisse διαπλέξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus Herodoti, cuius crudelis Pheretide vermibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ αὖ τὴν ζῆν κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον Herodotus dixit, ut latine dicimus pertexere vitam, quasi vitae telam. S.

98. καταστυνάμενος τῶν πρηγμάτων) Inpeditior structura Pavio et Reiskio extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ἐν τινι αὖ τῷ τρόπῳ τῶν πρηγμάτων ἀσφαλίστερον καταστυνάμενος: neque adeo ἐν τινι τρόπῳ collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ἐν τινι τρόπῳ. Idem in Abreschii coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναπείζων τὸν κήρυκα) Persimile Aeschini in Ctesiph. p. 81. καὶ πολλάκις ἀνιπείζων τὸν γραμματικά, optimeque cum hoc compositum a G. Budaeo Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκόλου - - τινὰ - τῶν ἀσταχύνων ὑπερχόντα imitatur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36. μὴ τίμνι τῶν ἀσταχύνων τοὺς ὑψηλοὺς τι καὶ ὑπερβαίνοντας, magis tamen ex Aristotele Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti Aldrobandin. et Casaubon. ad Diogen. I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in *Eurip. Suppl.* vs. 448. WESS.

104. τῶν ἀσπαχύνων ὑπερέχοντα κολούων) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud *Diogen. Laërt.* I. 100. multa notarunt viri docti; *Menagius* etiam attigit *Philostrati* locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus *Euripidis*, *Suppl.* vs. 448. *Quomodo tandem, γίνεαι' ἂν ἰσχυρά πόλις, ὅταν τις, ὡς λαμβάνων ἡρινὸν στράχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, καὶ κολούῃ-ζη νόμος;* Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet *Aristoteles Herodoti*, *Politic* III. c. 9. Ὁ γὰρ ὀστρακισμὸς, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρόπον τινὰ τῷ κολούειν τοὺς ὑπερέχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ Φρυγαδίειν, ab *Aristotele* non videtur adiectum: conf. *Polit.* V. 10. *Aristides* T. III. p. 398. ἢν οὗτος ὁ νόμος ἐκόλουεν τοὺς ὑπερέχοντας, μισθιόταντες ἔτη δέκα. In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem *Sam. Petitus* p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δέκα ἔτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenā, qua suos cives mulctandos censuit *Heraclitus*, cum amicum *Hermodorum* expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμῶν μηδὲ εἰς ὀνήσιτος ἔστω, [*Laërt.* IX. 2.] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam *Homeri* cum illud pueris occentabant, Αἰὲν ἀριστιύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit *Isocrat.* in *Epist.* VI. p. 422. Α. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ Φρονιμωτάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογῶσιν: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 285, 286. et *J. Wasse* ad *Sall. Bell. Cat.* c. 7. VALCK.

120. ἰς Θισπρωτοὺς - - ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἅδην δι' αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θισπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκρομαντήριον αὐτόθι, Pausan. IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos Comicus propterea quis Deos dixit Μολοττικούς. Hesychius: Θεοὶ Μολοττικοί - - ὅτι ψυχοπομπῶν ἴστιν ἐν Μολοττοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione Deuteron. c. XVIII, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, I. Samuel. XXVIII. Eadem, quid enim prava religione fertilius? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. Eustathium inspicere, his usum ad Homer. p. 1667, 61. [Od. p. 410, 37. ed. Bas.] et Plutarch. T. II. p. 1104. D. ubi querelae rigentis Melissae. WESS.

130. ὃς νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ) Nefarium et foedum Periandri facinus ex Nic. Damasceno excerpit Suid. in Περικλῆδος. Neque neglexit, ut opinor, Seneca II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquiens, alios affectus ira sibi subiicit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacere complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. Periander certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in Thaliae cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni Med. tribuit vir clar. [Gronov.] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσῃς ἐμίχῃ: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνει τινα (ταριχευτὴν) φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσθάτῳ γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud Hermogenem p. 95. ἐμίχθη τις τιταριχευμένῳ σώματι: apud Herod. ἐμίχθη τις νεκρῷ ταριχευθεσμένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ: quibus Periandro non obscurum explicat Herodotus imaginis Melissae dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἰππὸν Περ. τοὺς ἄγρους ἐπίβαλε. Mirifica narrat Athen. XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, Is. Casaub. ad Epistolam contulit Periandri apud Diog. Laërt. I. 100. qua dicitur in honorem Melissae Periander κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua Melissa βρογῶν τι καὶ εἶναι γυμνή: tractavit

ista Des. *Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK. — Gronovius*, loco olim vulgati νεκρῶ suo e cod. *Med.* νεκρῶ adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, ἦσαν istam sic convertit, cum *Melissa iam cadavere coierat. Multo commodius Valla: cum Melissa quamvis defuncta coierat. Quam interpretationem merito probans Valckenarius*, revocandam priorem lectionem νεκρῶ censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud νεκρῶ non uni codici *Med.* deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, νεκρῶ vero aut operarum errore in *Aladinam* editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum *Herodoto* esse. Ad haec vocab. νεκρός, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem νεκρῶ neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, νεκρός, ἄ, ὄν, mortuus; foeminina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. *S.*

159 seq. Τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intantum. *Vallae* lectio Codicisque *Arch.* καὶ τοιούτων ἔργων, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς diversum quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιούτων) ἔργων. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιοῦτα μὲν ἐστὶν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ἧ Λακεδαιμόνιοι. In proximis *Herodoti* dixisse videtur *Sosicles*: ἡμῶς δὲ αὐτοὺς τότε αὐτῶν θάψμα μέγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμῶς αὐτοῦς) τοὺς Κερνίδους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in *Thucydidi* suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse *Periclem* p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις, verum μὴ σφίσιν ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι: mecum sentit scriptor Scholii in *Cod. Basil.* p. 52. οἶμαι τὸ, τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀμάρτημα τοῦ γραφέως, ἐνθέντος τῷ κειμένῳ ὅπερ ἦν ἐρμηνεία τοῦ Σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes *Thucydidi* subiecta Scholia p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακεδαιμονίοις: similiter p. 344, 63. p. 256, 86. Ponam locum ex p. 552, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμονίους ἀπὸ

μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἐκείνων (τῶν βαρβάρων) --- μὴ ἐλευθερώσας. VALCK.

140. καὶ τοιούτων ἔργων) Ita ni dederit, dis tantum. Societates, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτε, quippe ad narrationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἴπαντος ἐλευθερώσας, πᾶς τις) Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus, ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτίων, potuerat relinqui. Sosiclem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοπρώτων γνώμην ἀπειδίξατο ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro ἐπιμαρτύροντο [l. 11.] ex superioribus ἐπιμαρτύροντο mavult Reiskius. Ἑλλάδα vero πόλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis confirmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλάς στολή ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere possunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἴπαντος ἐλευθερώσας Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debet pati ut liberare maneant Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως, et πᾶς τις dedissent, suspicari poteris loco ἐλευθερώσας πᾶς τις oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippia a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedaemoniis c. 91. ἀνεχώρει ὀπίσω εἰς Σίγειον, c. 94. Sed Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pistratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. — Nempē, quae de contentionibus Atheniensium et Mitylenaeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ ἔλαβε) Auctoritatem Arch. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχίλλειον: quod Berkeio displicere non debuerat. Oppidi situm et nominis causam, fuisseque olim in Mitylenaeorum ditioe, Strabo XIII. p. 896. B. [p. 600. ed.

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ παρέλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρέλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμουν γὰρ, ἔκ τε Ἀχαιῶν etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet Alcæi carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenæi ducis, μεγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne prætermissem Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenæi; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec ista si ratione digerantur, evanescunt pleraeque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenæi, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum. ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum exstruxerant Mitylenæi, Ἀχιλλεΐον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεΐον scribit ἐπιτιμασθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμουν,

inquit, ἐκ τῆς Ἀχιλλείου πόλιος ὀρμαίνονται καὶ Σιγείου, χρόνον ἐπὶ τυχόν, Μιτυληναῖοι τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch.* Stanley, Menagius ad *Diogen. Laërt.* et Simson in Chron. ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῃ θάνατον γινόμενον, ὅμοις δὲ κίνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθῆσαν - - γυνῆκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque ulți una cum Menelao raptum Helenae fuerunt. Latina Vallae ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice Pass. συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in Var. Leot. De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. Wess. fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλά codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbatior, eliminavi. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναῖον etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. Alcaeus apud Strabonem XIII. p. 895. c. [p. 600. l. ed. Cas.] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερὸν. En ipsa poetæ mendosissima verba: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' ἐνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκιοτέρην ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. In quis ἀλκιοτέρην, galeam intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae Herodotus innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' οἱ ἐντιχ' δ' οὐχ. (Salvus est Alcaeus, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.) αὐτὸν τὸν ἀλκιοτέρην ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Clypeum ipsum in Caesiae Miner-vae templo Athenienses suspenderunt: sive, quae Nostri verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυον: Ἀθηναῖοι καὶ σφαιρὰ ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναῖον. In Alcaei dicto ἀλκιοτέρην ex Pindarico usu, alia quidem ibi notione; quae ad clypeum, periculi propulsorem, transire potuit. Si qui ἀλκιοτέρην Casauboni Herodot. T. VI. P. I. H

praetulerint, fruantur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, *ἔκτρωθ' ἰς Μιτυλήνην*, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, *καλύψας ἀγγίλαι τοῖς ἐν οἴκῳ*. Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γραψάμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίᾳ δύο φιλοσόφους ἐκτίθησιν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. d. et Anna Comnena Alex. p. 39. v. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλαι ποιήσας etc.) *Ista lamentatus ad lyram Alcaeus, carmen Mitylenen mittit (ἔκτρωθ' ἰς Μιτυλήνην. dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat.* Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcaei carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur *καλύψας ἀγγίλαι τοῖς ἐν οἴκῳ*. Ἀλκαῖος σώος ἄροι ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκίτερον ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σώος ἄρ' εἴη ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξήτριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἰς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcaeo: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκ Φεύγῃ, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυοσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφε ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων τὸ ἐν Σιγείῳ. Quod cuius accidat, sibi clypeum reliquisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir aliis strenuus et bellicosus, μᾶλλον τοῦ δόντος πολεμικός γενόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilochus: οὐ δὲ ἤδειμαν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μάχονται, --- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. κατήλλαξε Περίανδρος) Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiarum, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate accessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adaspergeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἐῶντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἐῶντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπειμι ἰς τὴν

Ἰωνίαν, ἐπικαλούμενός σφας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius conguessit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. σόοι εἶναι) Cur σόοι, quam εῷοι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβαλίειν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβαλίνει,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰς ὁμοῦ διαμύρισι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in flore civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, librorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccatā, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullis scriptis segnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἑγγύς, prope, circiter) διαμύριαι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsan e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* Ἐκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γάρ γένου' ἄν μάλλον ὀλβιώτερος, Ὅστις, πολυτῶν πλείον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δέδειπνῃκας μόνος. VALCK.

19. Μελάνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor *μηλάνθης*, at virile *Μελάνθιον* nomen quaero. Codri pater Μίλανθος, Bacchus Μελανθίδης in celebritate versantur, neque ignotus Μελάνθιος est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit ut acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* *Rhetor.* III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχιῆκαιο ἑγίνοντο praeferret, quod *Plutarchus* *Malign.* p. 861. A. invenit, praeipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας ἰσάας Ἀρχιῆκούς, *Iliad.* E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiquam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re Homericō vocabulo ἀρχιῆκαιο usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocah. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἑγίνοντο minime quidem cum ἀρχιῆκαιο permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐται οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in Ἰλ. 4. p. 395, 19. φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ τοῖς Ἰωσὶ πεμφθεῖσαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἑγίνοντο Ἑλλήσι τε καὶ βαρβάροισι. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. ὁς Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἰωσὶ τιμωροὺς ἀποστᾶσι βασιλέως ἀρχιῆκούς τολμήσας προσειπεῖν, ἔτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho crimination: non dixit simpliciter ἀρχιῆκούς, sed ἀρχιῆκούς (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἑλλήσι τε καὶ βαρβάροισι: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. Alexandri quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχιῆκούς, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γίνοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἑγίνοντο Ἑλλήσι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν καγὰθῶν: sic qui primus malorum caussa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses εἴκοσι τριήρεσι ἔπλευσαν ἐπικουρήσοντας τοῖς Ἴωσιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello prae buerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae causae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum Xerxis coniugi tribuit *Maxim. Tyr.* XXIX. c. 6. ἐπιθυμίῃ ἢ εὐχῇ γυνὴ θираκωνιδῶν λακωνιδῶν καὶ Ἀτθιδῶν καὶ Ἀργειῶδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικός - - ἢ Ἀσία ἐξοικίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολιδῶν. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰάδας, de *Nat. An.* XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελῆν) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελῆν ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖς Παῖσι) Ultimum *Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παῖσι possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικύατο a librariis ad communio rem sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [lin. 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν πέντε τριήρεις) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. B. *Herodotum* in transcurso tantum Eretriensium fecisse mentionem, illorum παρρωσιπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδισμόν. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex Codd. sananda sunt, ut legatur: ἥδη γὰρ, ὥσπερ καὶ τῆς Ἰωνίας συγκεχυμένης, καὶ στόλου βασιλεὺς προσπλόντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίου ἐν τῇ Παμφυλίῃ πύλασι κατὰναυμάχησαν. Hinc illi dicuntur, Sardium acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Malloea*. Miletum hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab Eretriensibus liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam Eretrienes in Asiam militatum veniebant in gratiam Milesiorum,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ζυμμάχων ἱκατέρων διόστη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili; saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ex Spanhem.* ad *Callim. Hymn. in Del.* vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* VII. Sap. p. 153. E. πολλά πρῶτα παρασχῶν Ἐρετριεῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀλάντου μάχαις ἔπιπται: errat interpres: πεδίων Ἀλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀλάντος. Nobilius forsā illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἶμοι ἀναλκείης ἀπὸ μὲν Κήρινθος ἔλῳλι, Ἀλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Bruck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδιήνικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνήνικαν. *Herodotus* I. 18. Χίσισι τὸν πρὸς Ἑρυθραίους πόλεμον συνδιήνικαν, addita αὐξήσει, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud.* I. XIV. 4. στρατίας, --- ας κατ' Αἴγυπτον αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιήνικη. *Philo Iud.* de *Agricult.* p. 209. c. συνδιαφέρεισθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφίμν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons Κόρησος aut Κορησσός (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe *Epheso* XL. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex mssis revertit. Dixi ad *Diodorum* lib. XIV. 99. WESS.

[5 seq. ἐπὶ τι --- ἀπίκοντο, αἰρῶσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπὶ τι --- Σάρδεις ἀπίκοντο, αἰρῶσι αὐτὰς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρῶσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit Atheniensibus *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. D. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλείου: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculenta de Sardium acropoli* nota ad *Luciani Contemp.* p. 502. *Tzetzes Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ἐπ' Ἀριστοτέλεω τὰς Σάρδεις ἐξέπόρθησαν πεισθέντες Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuisse videtur Lysanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἱτ, εἰς Σάρδεις στρατιᾷ κοινῇ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορθέσαντες ὥχοντο: verius tamen ἰόντες scripsisset quam πορθέσαντες. VALCK.

8. ἰβρύετο αὐτὸς Ἀρταφέρνης) Tot codicum ἰβρύετο progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγορίετο Onesilus c. 104. contra tabulas, in quis παρηγορίετο. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἐνέειπε, ubi ἐνέειπε aut ἡτίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. et Vind. πάντα δ' ἐπιστείετο Xerxes, reluctantibus pluribus atque ἡπιστείετο offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen ὠρμίετο singularem numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: ἐπιμυῖ Ἰδάρνια καὶ τῶν ἰστρατιῆς Ἰδάρνης ὠρμίετο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat, profecti sunt. Et haec propter ἰβρύετο, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰδόντας σφίας τὴν πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent, τοῦ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰλ. σφίας τ. π. ἔσχε τόδε: qua structura utitur Aristoph. Avt. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 313, 40. Dercyllidas τοῦτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπληχθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰδόντας σφίας τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σαρδ. Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. ὅπερ ἔσχε μὴ κατὰ πόλιν αὐτὸν ἐκπεπληχθαι τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quin ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. vs. 1235. ἔστιν ὃς σὶ καλύψει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περίεσχατα νεμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα περιεμομένου habet quo commendetur. Sed περιεσχατα lib. I. 87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν, Laurentius accepit, ac si παρέχοντος esset; neque inprovidae, si quidem ἔχιν

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες eruereetur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. *WESS.*

12. διὰ μίσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μίσεων ἀφικνούμενον Σαρδίων ἔτοιμα χρήματα νομίζιν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. *WESS.*

CAP. CII. 2. Κυβέλης) Favet *Galeo*, *Κυβέλης* emendanti, verum iniuriā, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est inclamantis Chori, Ὁρεττίρα παμβῶτι γὰ, Μᾶτερ αὐτοῦ Διός, Ἄ τὸν μέγαν Παιτῶλὸν εὐχρηστον νέμις, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. Ades huc, ades *Cybebe*, fera montium dea, h. e. Ὁρεττίρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptiōnem praecoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus Secund.* Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Graecia obtentus, quem [lin. 3.] Persis scriptor tribuit, arcessitus erat: verior causa, quod deos parietibus includi negarent, templa improbantes. Conf. *Brisson.* Reg. Pers. II. 31. etc. *WESS.* — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum *Gron.* tenuit *Wess. S.*

3. ἀντιπύμπρασιν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. *Cambyses* ἐνέπρητι τὰ κατ' Αἰγύπτου ἱερά. De Graeciae templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir Magnus ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad Plataeas iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. *Theopompi* praeceptorum *Isocrati* pag. 73. s. soli dicuntur Iones illis diras imprecati, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηρεάσαντο ἢ τινες (legerim, ἢ τι τινὲς) οἰκοδομήσαν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod συλῆσαντες ἐνέπρησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλιαρρίᾳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant aequiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακυνθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρέας (ναοῦ,) καὶ ἐν Φωκίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς. Θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VAJ.CK.

11. Εὐαλκίδια) Quidquid in hominis nomine Codices varient, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκίδια recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλειόμενου σφίρας πολλὰ δι' ἀγύλων Ἀρισταγόρεω) Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπεμπε - ἐπικαλιόμενός σφίρας, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλειόμενους. WESS.

6 seq. πολέμον ἐσκευάζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἐσκευάζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν Ἑλλησπόντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξιλθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλησπόντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Κεῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλδοτος) Notissimus ex Pheretima historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παραγομένο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] Portus, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στρατιώται) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώται) cogitabant; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. conmutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in Strabone etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi Athenodorus ἐπιχειρεῖ λόγῳ μετὰ γυν καὶ κείνων, Boëthum, καὶ τοὺς συστρατιώτας: atqui illi poetae nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστρατιῶται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori Strabonis offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. Συστρατιῶται non ignoti Herodoto. WESS. — Pro scriptura στρατ. in Wesselingii Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσκατήμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, Gellius Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere Livio, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθῆσθαι. Attigit clar. Wess. ad Diod. I. p. 502. Herodoteum illud bis terve dedit Pausan. I. pag. 30. Συρακούσας πολιορκούντας προσκαθῆντο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειον δὲ προσκαθῆντο πολιορκούντας: et VIII. p. 681; 2. ἐπολιόρκειν προσκαθίζεμενοι, ubi vulgatur προκαθίζεμενοι. πολιορκία προσκαθίζεμενοι Thucydidis est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὐτοί γε οὐ καταπροΐξονται) In Vallae Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non impune rebellionem ablaturus innuebat, quam eius mentem H. Steph.³ et Portus non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae Aristophanis offerunt enarratores ad Equit. vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. Valcken. observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a Gronovio debuisse Vallae interpretationem, Valckenarius etiam h. l. monuit. S.

9. ἀνω εἰς τὸν οὐρανόν) Cur inprobatur hoc fuerit, nul-

lam, nisi in Mediceo, caussam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro εἰς scribentes.] In Eustathio εὐξάτο ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν ἀφίει τὸν οἰστὸν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπων ponitur: id exscriptorem fefellit, H. Stephanum minime, Dialect. pag. 49. de formula Ὡ Ζεῦ γένεσθαι, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae masti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad Gronovium. WESS. — Ad ἐκγενέσθαι lin. 11. monuerat Gronov. verbum εὐχομαι intelligi. S.

11. Ὡ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat Med. ἐκγενέσθαι, pro ἐκγενέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vit clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragicī senarius apud Etymol. pag. 346, 43. Ὡ Ζεῦ, γένεσθαι τῆιδέ μ' ἐξάντη νόσου: quem alibi lectum non recorder. Aeschyl. Sept. contr. Theb. vs. 259. Θιὰ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι Φαῖνην ἀξίην μὲν Πανθείας ἀνδρὶ: vel eiusdem Cyrus p. 97, 42. Ἄλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proferens Herodotea, Florentinam adfirmat lectionem in Iliad. β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τι ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη) Δαμῖος εὐξάτο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφίει οἰστὸν, καὶ τὸν αἶρα βαλὼν, Ὡ Ζεῦ γένεσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud Herod. IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνθρωποι, vel ἄνθρωποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀνθρώπων εἰς οὐρανόν. Absurdam lectionem correxerat et H. Steph. l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat Al. Politus, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφίει οἰστὸν. Scripsisse mihi videtur Herod. οἰστὸν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπείναι. In his ἤλιον legisse videri possent de quibus Diogen. Laërt. in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράφοντες· μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν ἥλιον βίβη· εἰρήνην ἀνοίγισαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πίδαας καθεῖναι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδομένους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ἐρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλλίοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἂν τοῦ τῶν σὺν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδηζήμενος ποίσοιμι ταῦτα; τιὺ δὲ ἐνδείης ἰών; τῷ πάρα μὲν πάντα δοκεῖ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἂνιν φόβου φέρω. Πῶς δ' ἂν ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύπου; Πῶς δ' ἂν ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφίεις ταῦδε; et ad iratum Thesea Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κόπιδάμου μὲν οὐκ ὀφινῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἡμεστὰ γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα δοκεῖ σοί) Multo hoc amplius, quam δοκεῖ Πέρσῃ ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τι σύσσιτος ἰὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταρτίσω ἐς τὸ αὐτό) Vulgatum καταρτίσω Portus ex καταρτάω deducit, unde χρήμα καταρτημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. καταρτύσαν, h. e. ἐντεπίσαν, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδὼ νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νῆσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. δὲ Σαρδὼ νῆσον τὴν μεγίστην ὑποδείξάμενος καταργάσασθαι, de eodem Histiaeo. Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. *Scylax Peripli* fine, *μεγίστην Σαρδῶν, δεύτερα Σικελία, τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide *Ph. Cluverium Sardiniae* c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. Σαρδῶ νήσον etc.) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum maximam* vocasset Histiaeus, νήσων τὴν μεγίστην: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias πλείν ἐς Σαρδῶν, νήσων ἀπατίων μεγίστην: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. *Diog. Laërt.* I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Manticlus: *Pausan.* IV. [cap. 23.] p. 356., Μάντικλος ἐκέλευε -- πλεύσαντας ἐς Σαρδῶν κτήσασθαι μεγίστην τε νῆσον καὶ εὐδαιμονίαν πρώτην. Idem X. p. 856., ἡ Σαρδῶν, inquit, μέγεθος καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὅμοια (sic T. Hemsterh.) ταῖς μάλιστα ἰπαινουμέναις: conf. *Diodor. Sic.* I. p. 341. et 343. *Wess. et Cluver. Sard. Ant.* p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατιὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν) Talis confusio sive σύγχυσις nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatium *D'Orvillius* conduxit ad *Chariton.* lib. III. 7. pag. 520. Mox ἄνδρες Πέρσων δόκιμον [pro προσδόκιμον] scribentes et necentes *Arch. et Valla* aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. ἐπὶ δὲ Μίλητον -- ἦν στρατὸς προσδόκιμος. WESS.

11. ἐς τὴν Κύπρον) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequè pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e *Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traiecissent oppositam*, ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα περὶ, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus *Salamina*, in altera insulae parte sitam, Syriae obiectam. Seleucià nave profecti *Paulus et Barnabas in Cyprum primum venere Salamina*, Act. Ap. XIII, 5. mox dicuntur διελθόντες τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου. Quando *Paphus* in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam traiecerunt *Apostoli*, quod spectatissimi Codices offerunt, διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νῆσον, causae nihil est cur sperneremus. VALCK.

14. αἱ καλεῖνται Κληίδες) Bene Mssti; in Κληίδες tamen Atticorum recentiorum, de quibus Cl. *Valckenarius* ad *Phoeniss. Euripid.* vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adiacentibus, Κληίδες πόντου καὶ ἰσχυαῖαι Σαλαμῖνος in *vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366.*, ubi *Brodacus* docte, et Io. *Meursius* *Cypri lib. I. 27. WESS.*

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνιζομένους) Sermonis genius restituto favet: ἀποσπαιόμενες, ἐπισπαιόμεναι, pluraque hoc de genere in *Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203.* Parvi autem referet, ἰμβαλῖναι an ἰσβαλῖναι eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens commutatio est, sicuti *lib. VII. 128. etc. WESS.*

11. τὸ κατ' ἑμίας) Ordo rei hoc praefendum suadet. *Eligite*, inquit *Cyprii Ionibus, ut, quantum in vobis est, Ionia et Cyprus liberae perseverent*: quam quidem optionem τὸ κατ' ἑμίας infringit et iugulat manifesto. Τὰ κοινὰ, [*lin. 13.*] a *Galeo* probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποσπεμθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, a communi *Atticae civitatis legati* c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων *lib. VI. 14., KOINON IΩΝΩΝ, COMMUNE ASIARUM* in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάξαντας qui volent, utantur arbitrio. *WESS.*

CAP. CX. 5. καὶ Σολίων ἀπολιξάντες τὸ ἄριστον) Nulla hic *Arch.* neque aliorum *Codd.* haberi ratio debuit. Σόλοι in *Cypro*, Σολίς *Ciliciae.* Auctor *Vitae Arati*, a *Petavio* publicatus: εἰσὶ δὲ καὶ ἑτῆροι Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλοι καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλικιοὶ, Σολίς. Quibus concinit *Diogenis Laërt. lib. I. 32. observatio.* Pravum etiam ἀπολιξάντες, hoc certe loco, ex levi *scriptionis* vitio ortum. Dedit *lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολιξας, aliasque virgines seligens*: et τμήκοντα μυριάδας ἀπολιξάμενος στρατοῦ *Mardonius*, sibi xxx. illa millia secernens, *lib. VIII. 101. Talia in Thucydide, Xenophonte, et Procopio in primis, conplura. WESS.*

CAP. CXI. 4. ὑπασπιστῆς γένος μὲν Κάρ) Una litera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsitan expectandam ingenio *Gronovius* opem attulit, a *Med. Cod.* subministratam. Confusae librariis literae P. et I. centena Graecis scriptoribus inflixerunt vitia: ex *Hesychio* nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δοκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλῆος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsan et in aliis Codd. pro Κάρ, vera lectione, reperietur ὀπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedisequus; ὀπάων vel ὀπῶν, id est ὀπηδός et ὀπάμων: hoc ipso cap. mox legitur, εἴπε πρὸς ταῦτα ὁ ὀπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καθ' ἑλὴν ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δεῦλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἑξημιστῆδες. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολεμῆια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent εἰς οὗτοι μέλει πολεμῆια ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλῆος cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνεσθαι) Malebat D'Orvillius, si codices addicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμίσεια συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γενόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnant. S.]

CAP. CXIII. 6. πολεμιστήρια ἄγματα) Explicant

Critici ad *Aristoph. Nub. vs. 28.* Πολιμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἰφ' ὧν ἐπλήτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραμβάτης alii. Mansit itaque Salaminiiis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori XII. 79. pag. 527. WESS.*

11 seqq. Φιλοκύπρου δὲ τούτου etc.) *Plutarchus* consentit in *Solon. pag. 93. A.*, hoc amplius, *Solonem* tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris *Aepeae* situm, cōderet, quae a *Solone* deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia *Auctor Vit. Arati*, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. *Io. Meursium* haec non fugerunt, *Cypri lib. I. 7. WESS.*

12. ἀπικόμενος ἐς Κύπρον) Et aliunde noveramus in *Cypro* saepius et satis diu *Solonem* fuisse commoratum: primo tamen adpectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, *Herodotus*, dum moraretur apud *Philocyprum*, *Solonem* in ipsa insula *Cypro* carmina condidisse, quibus amicum istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte *Elegiae*, qua Regem istum alloquebatur *Solon*, *Plutarcho* conservata in *Solone p. 93.*, Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολῶνι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω· τὴν τε πόλιν ταῖσι καὶ γένος ὑμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ἔξ· νῆϊ θοῇ κλεινῇ ἀπὸ νήσου Ἀσκηθῇ (*Hesych. αἰβλαβῇ*) πῆμποι Κύπρις ἱεστίφανος: detque illa mihi νόστον πατριδ' ἐς ἡμετέρην. In *Solone* suo, nec mirum, solito negligentior *Io. Meursius* carminum *Solonis* omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit *Athenis*, descripserat elegantissimos, ex *Aristide*, *Plutarcho*, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. *VALCK.* — *Solonis* quotquot *Fragmenta* supersunt, diligenter collecta, *Bruckius* edidit in *Gnomicis Poëtis Graecis p. 73-84.* ubi versus isti in *Philocyprum*, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 7. ἱμαντιύθη σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐκ νηκίας μεμαντευμένα *Aethiop. VII. princ.*, quibus nunc non adiungo λουτρὰ τοῖς τετρωμένοις μαντευτά, et *Philocteten* μαντευ-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Iudic. c. xiv, 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. iv. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ὑμῖνες) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Ὑμῖναις si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδισι στρατευσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἐς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manerunt in Ethnicographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπη. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit. Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὕτη, ἰτίεα ἰστί παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. l. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praeceuntibus Msstis una voce ἡ Πάλαιπερκώτη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 225. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριάδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριὰς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Πιζοδάρον titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδυέος, [lin. 8.] cui suo periculo Κινδίος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κνίδιον formare: Berglerus malebat Ἀλινδῆος, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύη, et Diana Κινδυάς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad *Plut. Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Συννήσιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling*, ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἐς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae *Medic.* veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρανδα, quam utramque scriptionem Florentiae atque alibi combinarunt. Λαβρὸν olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* *Quaest. Gr.* p. 302. A., hinc Λάβρανδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiterque* Λαβρανδηνός, qui frequentius Λαβρανδὺς, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex Λάβρῃ καὶ πολλῶν ἑσσι *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατελιθίσαν ἐς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Aristoph. Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῇ τοῦ Λαβρανδῶς ἄλσει βουλευσαμένων. *Herodotus* ἰδὸν μέγα τι fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλσος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἰδὸν et ἄλσος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσος τοῦ Ἀργεῖ: τὸ ἰδὸν, et τὸ τίμιος: ubi mox ἄτι γὰρ πυκνοῦ λόγος τοῦ ἄλσος. In hoc *Labrandensis* *Iovis* luo sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in *Quaest. Gr. Plutarch.* p. 301. P. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδῶς Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα τίλειν ἤμενον? *Iupiter* Στράτιος aeo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vocula sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Κατελιθίντες δὲ οὗτοι ἐνθαῦτα ἐβουλεύοντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* voculam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissem mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατελιθίντες δὲ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. πισόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι
μάλιστα ἐπλήγησαν: quum in universum multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem accepe-
runt. *Demon* in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι -
πανδημί τοῖς Καροὶ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπύθων. Quod in Herodoteis est πλη-
γῆς, ubi eodem modo ponitur a *Thucydide* III. 18., recte
explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γάρ, inquit,
κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἦττα. *Herodotus* aori-
stos primos passa. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset πληγθέντες, [aut ἐπλήχθησαν,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad *Aristoph.* Av. vs. 1402.,
πληγῆς mutandum videtur in παταγῆς: ne hoc quidem
apud veteres Atticos invenietur, neque etiam παταγῆς,
quod viri docti putabant restituendum *Lysiae* p. 15., ubi
pro ποδῆγῆς legendum sine controversia πληγῆς. Actor at-
tice dicitur πατάξαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ, τοῦτο τὸ τραῦμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [ἀνίλαβόν τε καὶ ἀνεμαχίσαντο,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro ἀνεμάχ. male ἱμαχίσαντο est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (*Aristides*) ἀνίλαβε πᾶ-
σαν ἑννεαχθεῖσαν οἱ αἰτίν: tum VIII. 109. νενικημένους ἀνεμά-
χουσαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέρην κακότητα. Neque *Diodorus*
aliter XVI. 19. ἀνεμαχίσουσαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλευμένος τὴν
ἦτταν, saepeque alias ἀνεμαχίσουσαι τὸ γεγονός ἱλάττωμα. Nam
τραῦμα *Herodoteo* sermone tantumdem ac ἦτταν sive ἱλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχυσαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχυσαν - -
ταῖς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες lib. VI. 138. et saepiuscule. Foe-
dior in connexis macula atque ad tollendum difficilis.
Aldinum ἐπὶ Δάσῳ nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσῳ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πήδατα *Polybio*,
Straboni, *Stephano*, et *Eustathio*, Homericam *Pedasus* du-
dum evuluisse docenti ad *Poëtam* p. 623, 23. [ad *Iliad.* Z'.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσοισι pingetur,

res procedet, sed Codicum patrociniō defecta. *Vallae* Latina, in via quae in *Mylassa* fert, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσοισι ὁδὸν, magis sunt, sive *Mylassorum* in Caria situs consideretur, seu insidiarum architectus *Heraclides*, domo *Mylassensis*, accommodata. Accedit ἐπὶ Λασιῶσι, mutilate scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΤΑΑΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praeiudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Mylassis* tutela; succurratque Πηδάσος [sive Πηδάσον] in Caricae *Stratonice* vicinia apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. D. [p. 611. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδὸν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυαδὶ μάχη: ubi corrigi debet ἡ ἐν πεδιαδὶ μάχη, aut, si quis illud malit ut usitatius, ἡ ἐπὶ πεδιαδὶ μάχη. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λασιῶσι ὁδὸν. Suspicio ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam δασιῶσι, quae facile degeneravit in Λάσοισι. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* *Heraclides* in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit Cariae *Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσειῳ ὁδὸν. Urbem ille Πηδάσα, quantum recorder, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδάσεις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπεράκρια ἔδρσαν Καρσί Πηδάσειῳ ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πηδάσειῳ ὁδὸς, ut via dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν *Φωκείῳ* ὁδὸς. Saep̄ memorant τὰς ἐν *Φωκείῳ* πόλεις: τῶν πόλεων τῶν ἐν *Φωκείῳ*, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺ *Φωκίαν* τε καὶ *Δελφῶν* ὁδὸν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' *Εὐτρεσίῳ* καὶ τῆς ἐπὶ *Μιδίᾳς* ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳ ὁδὸν vel Πηδάσειῳ ὁδὸν, viam quae duceret in regionem *Pedasensium*, vel *Pedasa*. VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίᾱς πάντας ἔσσι τὴν Ἰλιδὰ νέμονται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολιδᾱ. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολίῳ ἔσσι τὴν Αἰολιδᾱ

γῆν νέμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi Δείσθον exhibent Codices et Valla. Hic autem scripserat, opinor, Herodotus Αἰολίας π. ἔσοι γῆν Ἰλιάδα, vel τῇν Ἰλιάδα γῆν νέμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaei Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετέδν τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοισι. Oram maritimam ab Abydo Cumiam usque quia tenebant olim omnem propemodum Aeoles, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat Ephorus, teste Strabone XIII. p. 896. B. [p. 600. c. ed. Cas.] Quos cepit Gergithios sive Γέργιθας, [lin. 8.] Teucrorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint diacere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) Ἐλιάδα Arch. pravum est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in Aeolidem post pauca sequetur expeditio, ante quam Aeolenses, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales Aeolenses cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavus. WESS.

CAP. CXXIV. 2. Ψυχὴν οὐκ ἄκρος) Laurentius mentis non compos, male de Aristagora; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἀκροὶ τὰ πολέμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροισι γενόμενοι Iones in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροισι a viro doctissimo iunctum: νηυσὶ ibi ad ὑπεριβάλλοντο refertur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ὀργὴν, de quo lib. I. 73. Pindari ἀκρόσσοφος Od. Olymp. XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens ἐς [ead. lin.] Reiskius inductum, Pavus εἰ παραῖξας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγοι εἰς ἀποικίην) Hoc praetuli. Verba sunt consulentis et interrogantis Aristagorae. Qui vero ἄγειν ex pristino ἄγει finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐτίχιστε [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Conatus Histiaei significatur, ut c. 25. WESS.

CAP. CXXVI. 8. τόλῃν περικατήμενος) Ἐνέκ δόδους,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagorae cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagorae et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum Fast.* pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: *cuius sententia praecipue erat abeundi in Myrcinum, demandata Mileto Pythagorae viro inter populares probato procuratore Mileti.* Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquidone declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μιμετιμένος ὑπὸ Δαρίου) Nihil haberet, cur in contemptum μιμετιμένος veniret ex *Fragm. Regio*, Ionum consuetudine idem ac vulgare μεθειμένος: immo vero lites prae-cideret, quibus receptum μιμετιμένος vexatur. Obstat po-sterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσιως, sed Herodoteae apud *Portum*. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μερίω, idem valens ac μεθίμι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψας μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus *Gregorius* est *Naz.*, ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a *Ioviano Imp.* in *Iulianum* verteret, *Stelit.* II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότου περὶ τῆς Σαμίων τυρανίδος καιρὸς εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψα μὲν Ἰστιαῖος, ὑπιδύσατο (ὑπιδήσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit *Nicephorus*, [*Hist. Eccl. lib. X. c. 38.*] quem antestatus *Gronovius* est. Quod autem haec proxime antevertit εὔρω τοι Ἰστιαῖ, mutari οὐ καὶ τοι Ἰστιαῖ [quod *Reiskio* visum erat,] non debuerat. *Artaphernes* voluit, *Ita*, *Histiace*, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat *Tzetzes* *Chil. III. vs. 324. et IX. vs. 240.* τὴν ὑπόθεσιν δίδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τέλος δ' ἔξεπείρανε αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto *Histiaceo* dixit ista satrapa, non *Dario*. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex *Diogeniani* *Cent. VIII. Prov. 49.* Cleonem τὸν θυροδέψην, decebant ista in *Aristoph.* *Eq. vs. 314.*, Οἷδ' ἔγωγε τὸ πρῶγμα τοῦθ' ὅθεν πάσαι καττύτται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπιδύει τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πρὸς Δαρίον πολέμου) Herodotea verborum traiectio, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπιδυνη τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰώνων πρὸς Δαρείον. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γενομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νυν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos causam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμῶν ἐκφῆναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatior consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξίφαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de lonum μετακισμῶ commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutia respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65, WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιούμενος Ἑρμῆπου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιούμενος non potuit, proptereaque δι' ἀγγέλου ποιούμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγλοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserarii Latinorum, διάγγλοι καὶ διοπτῆρες, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. r., qui Sympos. p. 678. n. quoque, δι' γὰρ οὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, δι' ἀγγέλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recorder, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtrudere huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιάρεως διὰ χρηστηρίων ποιούμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταργεῖτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπωστὸς τῆς ἰουτοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἡ γῆς ἀπ' ὧσαι πατρίδος ἡ κτεῖναι λαβών. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἐπιμπον προβούλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) *Budaeus*, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλεύματα, apud Oratores, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Lysiam*, quibus atque *Harpocrati* molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice *Porto*. *WESS.*

Ibid. ἐπιμπον προβούλους - ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates *Herod.* lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανωνίου meminerunt *Diogen. Laërt.* I. 40. *Pausan.* VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 552. *Max. Tyr.* XXVII. 2. vid. *Append. Vatic. Prov.* II. 43. et IV. 11. *VALCK.*

9. ἐς Ἀζόην) Insulam *Ladam*, e regione *Mileti* iacentem, *Gronov.* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. *WESS.*

CAP. VIII. 3. Αἰολίων οἱ Λέσβον νέμονται) Possessionem tandem recipiavit, quod vi deiectionem fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φωκαίων δὲ εἴχοντο Λέσβιοι νησι ἐβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. *Aeolicae civitates* aliae in continente, insulares aliae, et inter has *Lesbus*, lib. I. 151. *Steph. Byz.* in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκούντες Αἰολεῖς. *Cl. de Pauw*, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Λέσβιν γῆν νέμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitrat. *WESS.*

6. καὶ Μουσίοι) *Etsi ex Arch. lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior Vallae. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μουσίων vocabulis offensi. WESS.*

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperimum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλεξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχέων. Simile mendum in Aldo lib. l. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλυόντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχέων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab *Arch.* oblatum et a *Valla*. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπειστέρητο τὴν ἀρχὴν, κατὰπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τυράννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυσις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Ἑλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς - βουλῆντας Λακεδαιμονίους τὴν πόλιν δουλείειν, ὥστε αὐτοὶ τυραννεῖν, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐπὶ τὰ μόνον τῶν Φυγόντων ἤρκεισαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἐωϋτοῦ ἕκαστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἕκαστος ἐς τοὺς ἐωϋτοῦ ἐξαγγελλόμενος, saepeque alias. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Msstorum praepudicio, ut ἐμπεπρήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus Grammaticis, *Thoma M.*, *Moeride*, aliisque, vicem πραθήσεται obit, minis accomodatam manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπιπρήσεται ex *Med.* praefendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus *Pausan.* IV. p. 297., scripsit συλλήσεσθαι δὲ σφισι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατρίδας ἐμπιπρήσεσθαι. Alterius generis apud *Ari-*

stophanem inveniuntur πεπράξεται, ἀποκεκόφονται, κεκλεύσεται, πεπλήξεται, ἐγγεγράφεται, κεκλήσεται, λελήψεται: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsitan in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γινήσεται, nisi praefendum sit δέδῃσεται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pearson. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Περσὰ τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποίητο, ἐμπιπράς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quaevis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civitatum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς opposita ὅσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sacra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: nonnunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Isocratis Arcopag. turpis menda p. 153. B. τὴν δημοκρατίαν οὕτω κοτιμήσαντων τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὅσις, demonstrant haec Harpocratonis in "Οσίαι: Ἰσοκράτης Ἀριστοκρατικῶ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὅσις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκευάσαν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androthion. p. 586, 24. quae loca Ciceroni observabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λίγυτε ἐπηρεάζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defungerentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. perspexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exemplum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. B. νῦν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8. 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaeensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxii, 4. monetque, ὡς μὴ δοκεῖν ἱσχυομένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ὡς ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πράγματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς: et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἱστακύναι ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πάσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 503. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἱστηκότος, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σωθῆναι ἢ ἀπολέσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - - προτέρον μὲν ἐνὶ ποσίν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἤκει τὴν ἀκμὴν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἤλθον.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quaererent amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. ταλαιπωρίην δέκεσθαι. Post pauca τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus πόνους ἐπιδέχεσθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis ταλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione ταλαιπωρίας ἐνέχεσθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἣν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίην δέκεσθαι) Medicae vulgatae olim lectionem praeferrem, ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι: hoc Herodoteum est: paulo post lones τετρυμένοι dicuntur ταλαιπωρίῃσι. ἐνδέκεσθαι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. ταλαιπωρίας ἐνέχεσθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearceio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum *impensa opera* comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima naturâ, societate quadam inter se naturali sunt iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παῖδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ἔξιν ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἴστί πόνων ὤνιον. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξης καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteis. VALCK.

13. θειῶν τὰ ἴσα νεμόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius ab it de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιοῦτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἐλασσώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἐλασσώθησεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem ἐλασσώσεσθαι. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 15. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκάστοτε ἐπὶ κέρως (ut et cap. 14.) τὰς νέας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθοῦσας: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κέρως. Apud illum πλεῖνσαι naves dicuntur ἐπὶ κέρως, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθέντας ἐπὶ κέρως habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 54. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κέρως ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κέρως ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyr. [Dissert. XII. sect. 5.] p. 540. VALCK. — De formulâ ἐπὶ κέρως, quae Herodoto ἐπὶ κέρως est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; eadem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νέας ἐπὶ κέρως, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κέρως τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianae in nostrum *Lexicon Polyb.* p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* *Ἑλλαν.* I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κέρως, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ὅλης. *Herodoto* quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πίνουσ' ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἰσθίειν δι' ἡμέρας; et lib. XI. p. 463. π. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοιδῆ. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἑνιαυτοῦ, δι' ἔτους. *Hesych.* Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attigit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [Animadvers. T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὀπλίσσει, commodè *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὀπλίζειν h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετρυμένοι) Multum ab huius efficacia τετρυμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο - τὴν στρατιάν τοῦ Καίσαρος τετρυμένην τε πόνῳ καὶ χρόνῳ: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετρυμμένοις et τετρυμένοις, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianeae* indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παραβάτες [lin. 11.] ex ποῖτα, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Heliodori* extr. lib. VII. Aeth. ἡμοὶ μιλῆσι ταῦτα καὶ ὄρκοις καὶ θεοῖς, τοῖς παραβαθεῖσι. *WESS.*

11. τὰδε ἀναπίμπλαμεν) Imitatus *Pausan.* ἐν ᾄδῳ, inquit, κακὰ ἀναπίμπλησιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλώσαντες ἐν τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμέας ἑαυτοὺς ἔχομεν, [lin. 14.] Vallae non intellectum, ponitur pro ἐπετρέψαμεν ἡμέας: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις: I. 37. ἀποκληΐσας ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάκειος τοῦ Συλοσῶντος etc.) Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάκειος -- κείνους --- ἰδόντο τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κείνους l. 3. rectius delebitur *compta*, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίντο, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἐφαίνετό (vel καὶ κατεφαίνετό) σφι εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἐφαίντο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβελίσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. praebet margo Steph. [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εὐ ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἄλλο σφι παρίσται πενταπλήσιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρείου: opponuntur τὸ παρεὸν τοῦ Δαρείου ναυτικόν, et τὸ παρεσόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud Iustin. II. 12. [τοῦ Δαρείου tenui, a Schaefero et Borh. ex Reiskii et Valck. coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρείου scribi. In Var. Lect. monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et msstis, quoad quidem novimus. Vallae tamen latina praesentem Darii classem habent.] Samii tandem, videntes Ionas [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστοὺς, ἐν κέρδει ἐποιεῖντο περιποιῆσαι τὰ τε ἱερά τὰ σφίτερά καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἱερά τὰ σφίτερά potius scripserit, quam τὰ σφίτερά ἴδια: bis alibi dixit τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφίτ. tam ad τὰ ἱερά quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. Wess. Diss. Herod. p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, Vallae lectum, margo praebet Steph. ὁ δὲ Αἰάκης, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδόντο [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, παῖς μὲν ἦν Συλοσῶν-

τοῦ τοῦ Αἰάκειος. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὀρίοις ὧν ἅμα μὲν etc. tum ἔδεικντο, ἅμα δὲ κατεφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὧν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεφαιντο σφί, et εὖ τε ἐπιστάμενοι, structuram dant hand omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἰφαίνεται βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλέσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius inpediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλοιτο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superatutam, intelligens: at πενταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρεῖου medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et οὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενον ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε Φημί, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucydid. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νέας ἐπὶ κέρους) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκά νειῶν) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρεῖου -- Σαμίων, πλὴν ἐνός τε καὶ δέκα αἰδρωῶν, τῶν ἄλλων τριμάρων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἑδόκει, [pro ἔδωκε, lin. 11.] si καὶ σφασ

τῇ κινή τῶν Σαμ. ἰδόναι legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμουνωμένοι) Tale Thucydidis μοιραῖς μετ' ὀλίγων τῶν ξυνδιαβάντων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschylī Pers. vs. 736. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἰόντων τῇσι γυναιξὶ αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebre, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyæn. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὔτε προακηκοίτες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἰθαῦτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocaeensis sive navigia illa merserit, seu fregit et exarmarit, (utrumque enim καταδύειν ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucydid. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταστύσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νῶν κατίδυσεν: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τμήρεις κατίδυσαν, et ἀχρηστοὺς ἐποίησαν: prius eidem dicitur καταβυθίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικίους etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

K

CAP. XVIII [4. κατ' ἄκρης) Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἄκρης vel κατ' ἄκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπεσιεῖν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coineiderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in Arch. divellitur. Phrynichus, 'Ενθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ 'Ηροδότου εἴρηται, ὕστερον ὀψόμειθα: cuius promissi in Eclogia nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὁ δὲ παρενθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν --- ποιούμενος. Prave παραθήκη editur Malign. p. 855. d. Rectius Aristides T. II. p. 124. eiusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

11. τοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις.) Pinxi Διδύμοις, [maiusculā literā initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco in Διδύμοις, sicuti brevi post. Sophocles τὸν Ἀβυσσι ναόν, Oed. Tyr. vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis [κομήταις, lin. 10. et 14.] post Brissson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νηὸς τε) Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et νηὸς distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν ναὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναὸς, et cella sive Dei sedes per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, [p. 96.] vocum ναὸς et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragoedia deperdita, ἀγνόν εἰς σηκὸν θεοῦ: ubi locus ἐνθα καθιδρύομεν (τοὺς θεοὺς) Σηκός dicitur: Eurip. Rhes. vs. 501. εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἔννευχος μολῶν Κλέφας ἀγαλμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δέξαν οὖν ὄλην τὴν θεῶν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ante

dixerat, εἶσω τοῦ νεῶ παρήμεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δωδώνην μαντεῖον συλῆσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερόν πλην τοῦ σηκοῦ: dici quoque potuisset πλην τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερόν -- καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. *Lesbonax* in *Protrept.* p. 170, 57. ἱερά -- κοσμήσαντες ναοὺς καὶ βωμοὺς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud *Herod.* IV. c. 108. ἱερά memorantur κατισκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ νηοῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱεῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ νηοῦ. Nonnulla dedit *Clar. Duker.* ad *Thucyd.* p. 291, *Miror* adeo quod legitur apud *Philostr.* Vit. *Apoll.* II. 20. νεῶν πρὸ τοῦ τείχους ἰδεῖν Φασιν, -- καὶ κατισκευάσθαι τι ἱερόν ἐν αὐτῷ. VALCK. — Ἱερόν, latiore sensu, (sicut *τίμενος*) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναὸς est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur *oraculum*, (exserte enim dicit ὁ νηὸς τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum *χρηστήριον* fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

16. συληθῆντα ἐνεπίμπρατο) Variis locis *Strabo* a *Xerxe* incensum spoliatumque, *Branchidis* adiutoribus, oraculum perhibet; *Callisthenem*. opinor, in *Gestis Alexandri* rebus secutus, *Geogr.* lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 654. ed. *Cas.*] *Curtii* eodem tendit narratio lib. VII. 5. et *Aeliani* apud *Suid.* in *Βραγχίδαι*. Quid illis fiet, verax si auctor *Herodotus*? WESS.

17. πολλὰς μνήμην -- ἐποιήσαμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii *Milesiorum* *Histiaeο* soli *Pausanias* imputat lib. X. p. 882. ἐς τελέαν ἀπάλειαν ὤλισθον -- *Μιλήσιοι*, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχειρον, καὶ ἔρωτα ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἠδωνοῖς πόλεως, τότε δὲ εἶναι *Δαρείου* σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπαίηκειν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpretes. Rectius dixisset *Pausanias* διὰ τὴν Ἑστιάου ἀπίστασιν, sive, ut *Tzelzes* *Chil.* VII. vs. 992. Δι' Ἰστιάου Μίλητον ἐπὶρβησαν οἱ Πέρσαι. VALCK.

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπε πόλει) De urbe Ἀμπε, quam ad sinum Persicum sitam *Milesiis* *Darius* dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπις lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πᾶν. VALCK. — Conspirant prorsus egregie *Codd.* in urbis nomine: *Apostolius* tamen *Cent.* XV. 59. περὶ τινὰ πόλιν Ἀμπεν. Quam autem comparandam *Gronovius* ex

lib. I. 189. monet Ὠπιν, ea in maculae suspitione nulla: sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὁ δὲ Tigris παρὰ Ὠπιν πόνον ῥέων ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἐκιδού: quibus eadem ferme, quae hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum eiusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare se Rubrum infundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantae Mssorum consensioni non officit. Berkelio vero lapsus ad Stephani Ἀμπη condono. WESS.

[Ibid. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schaefer: vide Adnot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem Schaeferi ed. 1. et 2. altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ὑπεράκρια) Attigit Eustath. in Od. i. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς Ἀκρίας Ἀκρία οὐδετέρως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόνον καὶ τὸ πεδίον, τὰ δ' ὑπεράκρια ἴδουσιν Καρσί. Attici Herodoto quoque Ὑπεράκριοι lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διακριοί, oppositi τοῖς Πεδιαίοις et τοῖς Παραλίοις. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πεδιαίων) Marshamus iam correxit. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Λάον τε καὶ Σκιδρόν οἰκον) Laum Lucaniae, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. nota, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heraeclenses p. 503. examinavit. Ἀπεστερημένοι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπεστερημένοι non indigemus. Ἡβηδὸν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. WESS.

7. ἀλλήλοισι ἐξινώθησαν) Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timaeo descripsit: Ἐξέρχον δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἰμάτια Μιλησίων ἐρίων πεποιμένα· ἅθ' ὧν δὴ καὶ Φιλίαι ταῖς πόλεσιν ἐγένοντο, ὡς ὁ Τιμαίος ἱστορεῖ. Ex lanae itaque Milesiae usu et eius commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quae quidem Timaei significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἰμάτιον ἱσομιλήσιον maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Bentleianae, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me paene in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum *Herodoto* et *Timaeo* si sua fides, pars eius observationis corruet. Potuit profecto *Za-leucus*, sive aetate *Pythagoram* brevi anteverterit, quo superstite *Sybaris* a *Crotoniatis* pessum data fuit, luxu dudum perditā, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de *Sybaritarum* mollitie vestibusque ex lana *Milesia* inaudire, et *Locrensibus*, non longe remotis, ἱμάτια ἰσομύλησια, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in *Bentleium* nuper *IV. Warburton* Legat. Mosaicae lib. II. sect. 3. WESS.

11. ἐς δάκρυά τι ἔπεσε τὸ θῆτην) Gloria instauratae lectionis debetur *Gronovio* ex schedis *Medic.*, quibus plures adstipulantur. Eadem olim in *Longino* sect. 24., nec latuit *Tollium*, quamquam menda in eo pertinax, monente *Zach. Pearce*. Multam *Phrynicho* Athenis irrogatam, eiusdemque *Μιλῆτεν* ἄλωσιν viri doctissimi ad *Aelian*. Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros R. *Bentleius* de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — *Longini* codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque *Herodotea* scripsisse videtur *Longinus* prout vulgavit ex *Med. Gronovius*. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex *Demosthene* (p. 136, 29.) petatum, ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διιστήκει. Quid Athenis evenerit *Phrynicho*, qui praeter *Herod.* tradiderint, advocantur ad *Aeliani* Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαμίων δὲ τοῖσι τι ἔχουσι) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, *Samiorum* ditiores designari. *Divites* saepe quidem, *Tragicis* praesertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ κτήματα. *Diodorus* Synop. apud *Athen.* VI. p. 239. E. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt *S. Pelit.* et ill. *Ez. Spanhem.* *Mantinensium* οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur *Xenophonti* Ἑλλ. V. p. 323, 27. Apud *Pausan.* III. p. 223. *Xenias* *Eleus* ἐπανάστη τῷ δήμῳ σὺν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἱκετῖαναι sunt *Rhiano* *Stobaei* p. 54, 11. κτηματικῶι *Polybio*, *Diodoro*, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recordeor, *Herodoto* divites vocantur ἔχοντες. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τὶ ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχίῃσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίεις, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίεις τῶν Χαλκιδίων: VI. 91. Αἰγινετίων οἱ παχίεις: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti* Pollux III. 109. *Portus*, *Des. Herald.* ad *Martial.* IX. ep. 33. *Küster.* ad *Aristoph.* Eq. 1136. et *G. Raphel.* in Psalm. xxii, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Suidas* [voc. Παχίῃς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχίῃς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχύς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 658. τῶν δὲ συμμάχων ἴσκειν τοὺς παχίῃς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχίεις propria velut adpellatione dicebantur Γαμέροι, sive Γεωμόροι, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. E. de Samiis agens, τῶν γεωμόρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος remp. gerebat, καὶ τοῖς γεωμόροις μετεδίδοσαν - - οὐδένος. conf. c. 73. et *Xenoph.* 'Ελλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμέροι ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγίων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit *H. Vales*, in *Excerpta ex Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τὶ ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (rollatis quae ad Matth. XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) voculam τὶ autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένη τῆς Σικελίης) *Cl. de Pauw* τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc Latina habent, consideranda verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τετραμμένη. Calactam Siciliae *Diodorus* XII. 8. descripsit. WESS. — τετραμμένης corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελίων, id ambiguum erat: potuit enim *Siculorum* esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρηνίην τετραμμένην (ἀκτὴν), adiicit τῆς Σικελίης, quo declaretur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγένοντο ἐν Λακροῖσι) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] Scythae, Zancleorum monarchi, [lin. 4.] memorabile nomen in Aeliano Var. VIII, 17. ubi cel. Perizonius non alium arbitratur ac Scythen, Coorum tyrannum; cuius filius Cadmus, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, Zanclam occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. WESS.

6. τότε ἰὼν διάφορος) Pristinum ὅστε clar. Reiskius ἄτι esse voluit; bene, ni Msstorum potior esset scriptura. Iram Anaxilai in Zancleas etiam Pausanias memoravit lib. IV. 23. in tyranni Regini aetate insignite aberrans, sicuti post Ph. Cluverium Sicil. Ant. lib. I. p. 85. copiosius Ez. Spanhemius Diss. VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Omissae sunt in Med. Cod. voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit Aelianus Ἰνυκίος, aut erravit, quod suspicatur Perizonius, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de Scythe hic tradita denarravit verbis etiam Herodoti plerisque servatis. In Herod. legisse videtur Steph. Byz. [c. 23, 18.] ἐς Ἰνυκα πόλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκος: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: Cluverio Sic. Antiq. I. p. 250. omissa miror Platonis ex Hippiā Mai. loca: p. 282. E. gloriatur Hippias, quantum brevi tempore consecerit pecuniae ἐξ ἐνός γε χωρίου πᾶν μικροῦ Ἰνυκοῦ. ἐν Ἰνυκῷ legitur ibid. p. 284. B. Ridens Sophistae stultitiam Socrates p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκινῶν, inquit, οὐκ οἶός τε ἤσθα ἀμείνους ποιῆσαι. Philostrate. in Hippiā p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πολύχρονον τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex Hippiā forte tolli poterit Platonis. VALCK. — In Var. Lect. monere oblitus sum, in ed. Wess. quidem et superioribus, ut et plerisque in msstis, Ἰνυκος; hic legi; codicem Arch. vero et Vallam Ἰνυκον praeferre, quos nos cum Schaef. et Borh. sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Mihi certum videtur codicis Arch.

et Vallae in τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in ἡ Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita Plato Hipp. Maior. p. 282. et Philostratus Vit. Sophist. I. p. 495. in quo τὸ δὲ πολίχωνιον τοῦτο Σικιδοί νισι, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quemadmodum Epist. 53. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβεννα Ἰγκλοί. Neque hic obliviscor Steph. Byz., Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκρον, Ἰνυκτος αὐτὴν Φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod additum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, εἶμι δὲ ἐσθλάβαι, error autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo utebatur, Herodoti. Trahuntur aliorum ea, nulla (quae et Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύκου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem Arch. in ταύτης πῆρ ἦν, etsi illaudabile, silentio non est praetermittendum, siquidem suo id in libro Aelianus invenisse videtur: neque enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκύθης eius ὁ Ἰνυκίος venit Var. VIII. 17. Alia cel. Iac. Perizonius. WESS.

10. ἀπνεγὶ --- περιβαλίατο) Servo hoc, non spreturus περιβλίατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide Var. Lect.] Atque ita quidem Samii Zanciam Siciliae, sive Messenen, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. Anaxilaus enim eosdem οὐ πολλῶ ὕστερον urbis possessione evertit, Thucydide lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Nil mutant libri: malim vero cum Reiskio τῆν ἐν τῇ ναυμ. sc. ἔκλειψιν. S.]

8. τὰς μὲν ἱθελοντῆν) Requiri vocula videtur, quae connectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti absorpta: καὶ τὰς μὲν ἱθελοντῆν τῶν πολλῶν ὑποκινύσας, τὰς δὲ ἀνάγκη προσηγόντο. In his optime vir Clar. vocem restituit Herodoteam ἱθελοντῆν, quam, si per librarios licuisset, saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant Codd. Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἱθελοντός magis fuit in usu quam ἀκοντός. Apud Suidam in Ἐθελοντῆν, tertio Polybii loco, ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἱθελοντῆν τοὺς ἀρίστους, accuratissimo Thucydidis more scribi quoque potuisset ἱθελοντῆν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐν πολίχνης τῆς Χίω) Arbitror Πολίχνης oppidi proprium esse titulum in Chiorum insula. Tales Πολίχνη Troadis et Cretae apud Ethnicographum, et Πολίχνα Siciliae in Diodori XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φίλει δὲ προσημαινέιν) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσημαινέιν: possis vero etiam ὁ θεός coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαινέιν, scil. ἡ εὐλαπυγῆ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἢ ἔθνος multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν [lin. 6.] belle Granov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τε τὸν στρατόν --- ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli aemulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίων δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἄγρια ἔθνη --- ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔβριψε III. p. 876. [c. 20 extr.] et αὐτὴν ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilii Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κελύκασι μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κελύκασι δὲ πόλεις καὶ ἀγροὶ καὶ κώμαι καὶ οἰκοί. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποιήσατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Περνῆς p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἰτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεισῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεισῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πεισῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐπερήνευε τὴν Εὐρυμίδοντος πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεισῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεισοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίστησιν αὐθις: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὑμῖν ἀγὼν πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατενεχθισῶν. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λικμινούσης αὐτῆς στρατῆρος) Licet conspirare in vitiosa lectione Codices, pro δειμινούσης restituere λικμινούσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conpescuit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellerat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῆναι ἡ στρατῆρος. Confer *Adr. Heringae* *Observ. Critic.* c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* *Bell. Civil.* lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλῆνῃ) Sit-ne Μαλῆνῃ, an Μεγαλῆνῃ vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματσηῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρήνη, [VII. 42.] sive, ut apud *Plinium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρήνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρνείτιδος, rectius Ἀταρνείτιδος diducta diphthongo scribetur, ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρνείτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἄχθῃ ἀγόμενος) *Melotus*, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπύχθῃ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπίνετο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. Nostri sunt ἰόντις ἦσαν c. 34. φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. οἰχομένους VII. 220. etc. WESS.

3. οὗτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censeri poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἐωυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι ἐμεγίστω. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat *Herod.* I. 137. τὸ μὴ μῆς αἰτίας ἔνεκα μῆτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδὲνα φονεύειν etc. sed *εὐμν demum*, λογισάμενος ἢν εὐρίσκη πλὴν τε καὶ μίζω τὰ ἀδικήματα ἰόντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absolverunt Persae iudices apud *Diod. Sic.* XV. 11. atque ob eandem rationem, eiusdem *Diodori*, sive *Ctesiae* potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βίλεσιν, --- Φήσας μείζοντας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεγενημένας εὐεργεσίας τῶν ὕστερον ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum attulisse, quam commodi, *Lysandrum* statuit *Pausanias* IX. p. 776. Πέρσαις τε ἐπόμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γε τῷ ἐκείνων: id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose Persicam legem explanat *Aristides* in *Apolog.* pro IV. viris, T. III. p. 419. Solitum autem *Darium* animo grato Graecorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt *Democedes*, *Syloson*, *Coës*, *Histiaeus*, aliique. In *Asiam* traductos, quibus valde fuerat iratus, *Eretrien-ses* clementissime tractavit et *Milesios*: *Herod.* VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, undecunque tandem petatum, *Aelianus* Var. Hist. VI. 14. VALCK.

13. λούσαντας τε καὶ περιστείλαντας εὖ) Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsitan interpretamento: neque εὖ nec εὐπρίπῳς legisse videtur *Valla*: εὖ περιστέλλαι et καλῶς in talibus adhibentur. *Hippias* iudicabat *Platonis*, T. III. pag. 291. π. κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστείλαντι, ἐπὶ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsitan qui hic utrumque putet *Herodoteum*, περιστείλαντας εὖ, εὐπρίπῳς ἐντεῖλαιτο θάψαι, atque a *Io. Tzetzē* hoc quoque lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quaedam adiecit additamenta, *Chil.* III. vs. 535-543. Τέλος, δακρύσας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας ἐντίμως καταβάψαι, ὧς εὐεργίτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηρεμένον Ὁ Εὐλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpret ibi dedit *Oxyli*: Ὁ Εὐλου scribendum, vel [potius] Ὁ Λύξου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγηνεύουσι) Vide *Cl. Valckenarium* ad lib. III. 149. Nostri et *Platonis* studio frequens verbi eius apud oratores *Libanium*, *Polemonem*, *Himerium*, atque

alios est usus: amavit et *Philo Iud.* III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, *Gregorius Naz., Io. Chrysost., Proclus*, ad cuius *Orat.* xx. pag. 550. pauca *Vincent. Riccardus*. Ego vero ἐπὶ τὴν νοτίην διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri Cel. monita. Persae ab insulae littore, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπείλησαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex *Med.* ἐποῖεν ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς εὐνούχους, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποῖεν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat *Herodoti* locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας (γενέσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170, 15. *Var. Lect.*] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐν ὀρχίᾳς, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi *Euripides* usus est, *Androm.* vs. 457., εἰ --- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χειρσαίου: et *Theocrit.* V. 150. γεινοίμην --- Μελαίνθιος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς, εὐνούχους. Sic *Thucyd.* VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἱππακτῶν εἰδεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι Φρουρίον κατέστη. Supra dederat eodem sensu *Herod.* c. 9. τοὺς παῖδας ἱστορίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in sua sede. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 305., Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργαία θεός. *Aristoph.* *Θεσμ.* 740., Ἀσπὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη. *Herod.* I. c. 103., νῦξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Ab *Herodoto* scribi non potuit, quod legit in suo *Cod. Theon. Soph.* vid. pag. 49. *Progymn.* VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς) Accedo *Gronovio*, haesitans non nihil ob ἐν ὀρχίᾳς *Arch.*, non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐν ὀρχίᾳς *Pass.* et *Ask.* [vide ibi *Var. Lect.*] Statim καλλίστους in *Ask.* ex *scho.* [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Λυδῶν, δις δὲ ἐπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallae ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. *ἐπ' ἀριστερά*) Male schedae Arch. *ἐπαριστερά* iunctim, sicuti *ἐπιδέξια* pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praechari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Praefationi inserta. Noster (*Homerico Iliad. M'. 229. et N'. 675. more*) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκίετο ἐπὶ δεξιὰ ἰσίωντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστερά: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἰσπλίνοντι: tum lib. VII. 39. Apte ergo Ask., modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 59., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad Appiani Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. *πόλεις συχναί*) Nolui tot Codicibus refragari; quamquam *πολίες* [quod pro *συχναί* habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi *πόλεις πολίες* Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] *Σηλυβρίη* origini apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. [p. 519. b. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege Diodoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

10. *οἷχοντο ἀπολιπόντες*) Optime Gronov.; mox *τὴν σφετέρην* Eustathius itidem vidit. Statim *Μεταμβρίην οἷκισαν* dat ed. Genev. 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. *τὰς καταλεχθείσας*) Delectatur isto scriptor. *Δυσχείμερος δὲ αὕτη ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα χώρα*, lib. IV. 28. In Porti penuiura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] *Προκόννησον*, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] *Δασκυλείω* desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. *τὴν Χερσόνησον ταύτην*) Quod olim legebatur *τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην*, non pulchra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: *ταύτης* certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius mstti, quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi con-

ditorem, erudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, Θάρκας καὶ Δόλοπις ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thracæ, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. ἔχον Δόλογοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτης) Prouti legit *Valla*, ἔχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quæ de *Doloncis* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miltiadem* T, III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογοι καὶ Ἀψινθίοι ἔθνη ὁμοῖα περὶ τὸν Ἑλλάσποντον· οἱ δὲ Δόλογοι κατεπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἐρωτᾷσιν οὖν Ἀψινθίοις τὸν θεόν, πῶς αὖ ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησιν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκείνον στήσατε τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περινοστίῃν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἰδόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδίδεστο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμός τοῦτον δηλοῖ. εἴτα διελέχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἰβουλήθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ἔτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμός. πέμψάντων οὖν αὐτῶν λέγει, ἔτι γὰρ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι εἰάν κελεύσῃ ἡ πόλις γίνομαι· κελευσάσης οὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱρὴν ὁδὸν) Celeberrima sacra via, quæ Athenis Eleusinem ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. F. Haec ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φίλαιον τοῦ Αἴαντος) *Marcellino* *Φιλαιῆς* ὁ Αἴαντος; prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 85. D. *Φίλαιος* καὶ *Εὐρυστάκης*, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, *Φίλαιον* τὸν *Εὐρυστάκους* atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a *Pausania* I. 35., et *Kühnium* *Φύλαιον* malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΛΑΙΑΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephanoque* inter Atticae demos. WESS.

7. κατήμιος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἐπανιόντες περιέτυχον τῷ

Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ἔργων καθιζομένῳ τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. l. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν θυρῶν καθιζομένῳ τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, ἐν Λακιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλόμενον μετέχειν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaue copias et necessaria suppeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσκει τὴν χώραν. Ionibus ἔσκε non aliud atque erat, lib. VI. 153. VII. 119. Rediit ἔσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀποτείχισε τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτείχειν eadem est potestate ac τείχειν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀποτείχειν, sive ut Diodorus διατείχειν, h. e. οἰκοδομεῖν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τῆχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτείχισθ' εἴη ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. v. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτείχισμόν sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀποτείχειν in isthmo Pallesnes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocracione advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτείχισας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπιτείχισε τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positus haec proxima subdit Scholiastes Aristid. instus: καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἐτείχισεν αὐτὸν, ὅπως ἂν μὴ βλάπτουντο οἱ Ἀψινθιοὶ παρὰ τῶν Δολόγκων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχοιεν σφέας (Doloneos) οἱ Ἀψινθιοὶ ἀπλεῖσθαι ἐσβάλλοντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιοι ἕξ τε καὶ τρεῖς) Iugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elaeunte, ubi longissima, stadiorum cxx Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἦν δὲ ὁ Μολ. Κροίσω τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γεγονώς idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυος τρέπον) Diogenianus, Suidas, atque alii, πύκης τρέπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, πίτυν et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, conmutari, Homonym. Hyl. Iatr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt aegrius. Theophrastus de sua pinu, πύκη, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πίτυν δὲ Φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occidione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Aelian. Var. VI. 13. Porro τὸ θάλα [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μόνη δενδρέων) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista iam comparavit Io. Kühn ad Aeliani Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A'. p. 32, 16. VALCK.

14. πανώλιθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio-neque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. vs. 1012. πρὶν πανωλίθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλίσθαι. Aeschyl. VII. contr. Theb. vs. 71. μή μοι πόλιν γε περμυόβειν πανώλιθρον Ἐκθαμνίσσῃ. Talium apud Tragicos uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem Vallae a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι - θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἥρωϊ θύειν: vita functo sacra faciebant, ut mos est facere heroi. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἐπαγίζουσι, vel. ἐντέμνουσι. Eodem Brasidam honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xl. ὡς ἤρωι τι ἐβόωντο, καὶ τῆσιν δίδωσιν ἀγῶνας καὶ ἱπποὺς δυόλας. Conf. illi citatus ill. Es. Spanhem. et Celeberr. *Wesseling.* ad *Diodori* T. I. p. 148. *Pausanias* II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἤρωι μετὰ ἄλλων δόματα ἐπαγίζουσιν, Εὐαμείωνι δὲ ὡς θεῷ δύναντι. VALCK.

10. ὑποθέρματον) *θερμοτροῦ*, vocabulo *Aeschyli* *Eum.* vs. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi in *Musis* ὑπομαρμόματος, III. 29. 145. Propius adpropinquat *Prisci*, Excerpt. Legat. *Hoeschelii* p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μακρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἐχαλίστανον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἢ ἄλλῃ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοις Λιβυαῖσι lib. II. 161. Nefariam autem *Cimonis* caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt *Pisistratidae*: unde minime miramur, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, *Miltiadae* abituro favisse. WESS.

8. οἴκῳ κατ' οἶκον) Revocarem ante *Gronovium* vulgatae lectionem, *Vallae* quoque repertam, οἴκῳ κατ' οἶκον, domi ante continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν *Στραγόρα* ἀλλὰ ἐπὶ τιμῶν, interpretatur *Valla*, in honorem videlicet *Stesagorae* fratris. Sententia satis esset commoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμῶν scriberetur ἐπὶ τιμῶν: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem *Stragoram*; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in laeta recenti publico abstinebant. Ἐχιν, interdum idem ac μένιν, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud *Sophoclem* Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμερον, εἴτ' ἔχει *Χῆρος* πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ. Plene *Herod.* III. 79. κατ' οἴκῳ αὐτοῦ αἱ μάχοι ἔχουσι τὴν ἡμέρην ταύτην. VALCK.

9. ἀλλὰ ἐπὶ τιμῶν) In *Vallae* olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμῶν disiunctim legentis, sive ἐπιτιμῶν, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud *Demosthenem* in *Leptin.* p. 292., certe in mastis et Scholiis. *Sophoclis* *Ionium* Elect. vs. 917. *Suidas* τὰ ἐπὶ τιμῇ τινα γινόμενα ἐπιτίθει. Paria etiam *Reiskius*. Quae quidem si probamus, ceteris reliqua. *Miltiades* mortuum fratrem honoris,

Herodot. T. VI. P. I.

L

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia *H. Stephano* haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A Gronovio venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθῆσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδὴ ἐπιτιμβιον, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθῆσόμενοι recte aptatur. At sit in coniectura. WESS. — Tum IDEM, in Addendis: „Elegans Gisb. Koenii coniectatio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελφὸν Στῆσαγόρεα δηλαδὴ ἔτι τιμίων: domi se continuit, „quasi fratrem Stesagoram adhuc honorans. Iungit ex lib. „IX. 24. οἱ μὲν νυν βάρβαροι — ἀποθανόντα ἐτίμων Μαισιτίων: „quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθῆσόμενοι) Nempe πινύοντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis moerorem testificaturi, sive πινύοντα παραμυθῆσόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. Aeschines contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπίμεινας πρεσβευτῆς ὡς Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονεῖσθαι, συναχθεῖσθαι ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funebri conf. Alexandri laudatio in Aristid. T. I. p. 142. Dion Chrys. Or. XII. pag. 198. B. οὐδὲ πρεσβείαν ἐπίσβιον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημον (εὐσχημον legimus:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθεμένων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista Morellus. Vid. Livius XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συνάχθῃσθαι, συναλγεῖν, συμπενήσθαι, συμπάσχειν, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνηθῆσόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud Diodor. Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. VALCK.

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμάτων χαλεπώτερα) *H. Stephani* καταλαμβάνων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρήγματα, quae instant et praesentia urgent: qualia in Miltiadeae tyrannidis principio rerum ordinatio, captura Chersonesitarum, auxiliorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippias tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eoꝛꝛ tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet νεώτερι μὲν ἐκλυθεῖ, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὲ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecce τριτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo. WESS.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρήγματα, ἃ τότε μιν κατελάμβανεν, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod *lin. 4.* αἰτ, τρίτῳ ἔτῳ τούτων, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut δευτέρῳ ἔτῳ τούτων cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, τρίτῳ ἔτῳ πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea χαλεπώτερα fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exilio vitam agere. Σκύθας ἐκφεύγει vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum ἐκφεύγειν non consuetà alioqui notatione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed ἐφεύγει h. l. idem atque simplex φεύγει sonabit, *ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est.* Sed hac notatione rectius, ut mihi videtur, ἔφευγε scribunt codd. Arch. et Vind. quod etiam Valla suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, Herodoteo more, id verbum (*lin. 8.*) repetunt, τούτους ἐπιόντας --- ἔφευγε. Supersunt primora huius cap. verba considerata, Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νωστὶ μὲν ἠελύθει ἐς τὴν Χερσ. quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac δὲ aut οὖν valet, et hoc dicit Scriptor: Hic igitur Miltiades, Cimoniae filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κτιστοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.

6. συνιστράφησαν καὶ ἤλασαν) Quum se in unum conglobassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt. Pro κατιστράφησαν lib. l. c. 130. ex Codd. merito

receptum καταστράφθῃσαν: hic forte solemnem sibi posuerat formam συνιστράφθῃσαν, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφίντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνιστράφθῃσαν ex Valck. coniect. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλίᾳ, δοκίοντες χάριτα μεγάλην καταθέσθαι: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucae Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum κατατρεῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 56, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μητίεχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadae eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίενται δ' ὑπὸ βασιλῆως, εἴ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίενται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλῆως, εἴ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμηταί: [lin. 22.] *liberos, Vabla*, qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, τὰ ἐς Πέρσας τεταχταί. Κοσμίῳ apud veteres significabat etiam τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuventutis erat ἐνταξία, non Σωφρονιστάι tantum, sed et Κοσμηταί vocabantur. Ioh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut saepe, non nominatum S. Petitus in Leg. Att. p. 385. Eadem qua hic structurā Herod. III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νομὸν αὐταί (Cyrene et Barce) ἐκοσμήσατο: id est τεταρχήσασαι. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλὴν) Non obliviscor formulae ἐπὶ πλὴν et ἐπὶ πλὴν in N. Test. tabulis atque alibi saepe obviae, et curam Perizonii ad Aeliani Var. I. 30. merita: hinc ex Med. inculcatur nullā caussā. Noster lib. IX. 106. οὐδὲν ἔτι πλὴν ἐγένετο τούτων: et cap. 120. WESS. — Duo loca, quae respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107, 20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλὴν conspirant quidem, quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλὴν aliorum taceam usum auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. a nobis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16. 120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scripturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisimile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. in πλὴν debuisse librariorum. S.

2. ἐς νῆκος θίρον) ἐς νῆκος θίρον Sladus, ἀποθνήσκειν ex Hesychio interpretatus, maluit: frustra. Homerus saepe: etiam de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νῆκος θίρον, ad inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολίων) Egregie sic Palmerius Gronoviusque. Haud praeter librariorum indolem confusio πολίων et πολέμων. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50., quibus accedat ex Polyaeo lib. V. c. 44, 1. Μνημον Βουλόμενος καταμαθεῖν τὰ μεγίστη τῶν πολέμων καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἐκουσίωτων: nam, τῶν πολίων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi [lin. 6.] ἵνα δωσίδικοι εἴν, flagitante usu et probante H. Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. vocem et Suidas ex eo. WESS. — Vide Var. Lect. et quae ad Polyb. IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δέος per o breve, quidni itidem δωσίδικος recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικόν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschyli Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλέων τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπλευνέιναι τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ καίτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰωνῶν καταπαύσας) τῆς τυραννίδος; nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαῦσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους· καταπαῦσαι Δημάστων τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς Κύρον καταπαύειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίστα ἐς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueti popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obediētes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνελέχθη μὲν κρήμα πολλὸν νεῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκ τῶς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐν τῷ Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosphorum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκ τῶς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

15. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invidео. Τὸν Ἄθω *Servius* Atticis tribuens, ad Aen. XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, Atticae declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τριηκοσίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλούς καὶ τετρακοσίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τι καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τι καὶ κυματίνης lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de Gronovii sententia; forte verius, πρὸς δὲ οὐδένα πόρον εὐρεῖν ἔστι, sicuti Ἀπορώτατον *Isaei* explicuit *Harpocratio*. Immo vero haud scio, respexerit-ne Grammaticus et Nostri ἄπορον. Nam, quae sequenti Ἀποσάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀποσάττειν in hac *Musa* nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocratonis* ἀποσάξαντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi περίταξι.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτῶν - - οἱ δὲ, βίγεις] *Commode REISKIUS*: „οἱ cum gravi: qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπί- „σταντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstingu- „bantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγοι Θρήνεις) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur Βρύγες vel Βρίγες, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in Βρίγες) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαίς λέξεων τῷ Φ χρῶνται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heracleide* ap. *East.* Od. κ'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βίλιππον, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν Νεαίονος, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui Κεβαλίδον forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνικόν *Eustath.* in Od. i. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μίντοι οὐδὲ αὐτοὶ γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περίων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνοι, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περίων: VII. 154. nulla istarum civitatum πίθειν δουλοσύνην πρὸς Ἰπποκράτες: I. 159. Φιύγων θάνατον βίαιον πρὸς

Περσῶν. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, *violenta morte affici*, atque *in servitutem abduci*, vocibus θανάτου βίαιου et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent *Thucydidea*, ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν Ἀστών, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] *Euripid. Phoen.* vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου πτόνη, *ne a fratre dolose occidar*; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτι τοῦτίων) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petitum missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonia, decimus ante Salaminiam victoriam apud *Thucydid.* I. 18. WESS.

9. ἔκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων) *Vallae Latina*, ex continenti et metallis, neque hic, nec deinceps *Cl. de Pauw* se probare valuerunt: ex terra et metallis illi practabilius; ἡπείρου voce, ut in *Etymol. Suida* et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de *Herodoto*, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, *Thasios* in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex *Thucyd.* I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, *Dionysii* vs. 528. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτριος ἀκτή.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτῇσὺλῃ *Arch.* accuratissime observationi *Steph. Byz.* congruit, et *Lambino* opitulatur, *Scaptesyllum* restituenti *Lucretio*, reiecta *Scaptensula*, cuius post Festum vindex *Gifanius*. At Σκαπτὴν ὕλην praeorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad *Stephan.* stipavit *Holstenius*, inmemor occupata fuisse a *Paul. Leopardo*, Emend. lib. VIII. 20. *Vallam* in his explicandis lapsus leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. ἰούσι καρπῶν ἀτελεῖσι) Si forent tributorum immunes olim *Laurentius*, ac si Φέρων ἀτελεῖσι ob oculos habuisset; sicuti *Appianus* Ἀρκίους Φόρων ἀτελεῖς *Bell. Civil. lib. V. [c. 7.]* p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de *Pauw* ἀτελὲς imperfectus, et καρπῶν ἀτελεῖς fructuum defecti copia intelliguntur. In *Hesychio* Ἀτελεῖς, ἑλλοπις, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτίλεις eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰούσαι ἀτίλεις, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergo καρπῶν ἀτίλεις, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunitibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰούσαι καρπῶν ἀτίλεις) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributi vicem terrae proventum, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτίλεις φόρων alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτίλεις. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earundem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. v. Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. v. qui, Ἀρχιλόχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπιδά παρῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copiā abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita continente (ἢ ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vestigat ullum aut tributum penderent, ἰούσαι καρπῶν ἀτίλεις, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τούτου) Ex more scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et Φοινικινὰ pingi, uti, saepe in Strabone πόλεις Φοινικικαὶ, apud Athen. γυῶλος Φοινικικός, qui tamen XII. p. 558. v. πορφύρεα καὶ Φοινικὰ χρυ-

σούφεια iunxit. [Sed ibi Φοινικὰ de colore, non de populo.] ἐν πλοῖαι Φοινικῶ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδίη Φοινικῇ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νῆας τε μακράς, καὶ ἱππαγωγὰ πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νῆας, longas naves, et τὰ στρουγγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νῆες sive νῆες, στρατιωτικαὶς et ὀπλιταγωγαί: πλοῖα vero, quae equos veherent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νῆας τε, καὶ ἵππους, καὶ εἶτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ εἶτον: atque adeo νῆας τε, καὶ πλοῖα ἱππαγωγὰ καὶ σιτηγά. Neque sane bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam ἱππαγωγούς νῆας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onerarias cum commeatu εἰς σῖτα νῆας, VII. c. 21. [In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσε ναυτὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox σιταγωγοῖς: mihi restituendum videtur, ἱππαγωγοῖς καὶ φορτηγικοῖς: naves onerarias, φορτηγικὰ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. [VI. 88.] Xenoph. V. Ἑλλ. p. 520, 37. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσιν ἐπείχοντας) Confer dicta lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπείχιν usus.] Aeginetae maris hoc tempore erant domini, ἑθαλασσοκράτου, Eusebio et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, anasque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσιν ἐπείχοντας) Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας, lectum Eustathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum Τί μοι ἐπείχεις interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλελυμένος φησὶν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοὺς Αἰγινήτας: alia dedit in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et Herodoteae tmeses, μετὰ δὲ βουλευέαι, p. 387, 5. [VII. 12, 7.] ἀπὸ πάντα τὰ χρήματα ἄγων, p. 434, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, *ἐπὶ χοντας* ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque *ἔχοντας* revocans, nullam hic *imesin* vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notiohe, ut, quemadmodum *ἔχιν* *ἐς* *τὴ* vel *ἐς* *τὴν* ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud *Nostrum* significat, sic *ἔχιν* *ἐπὶ* *τῷ*, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. L. 2 seqq. *Κλειμένης* etc.) Quae de *Spartanorum* rege, *Aeginetas* adgresso, eadem *Pausanias* lib. III. c. 4. WESS. — In insulam *Aeginam* venisse quidem dicitur *Cleomenes*: sed a *Crio* aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, *Demarato* nondum eiecto, fecisse dicitur *Pausaniae* lib. III. p. 212. VALCK.

11. *ἔξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρέτου*) Erat in Latinis ex *epistola*. Maluerunt de mandato alii, *Portus* et ante eum *Stephanus*; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. *εἶπτο τὸν Κριὸν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ οὐνομα*) Suspicio *Aeginetam* istum *Crium* luctatorem fuisse, quem *Simonides* carmine memoraverit. Ad *Aristoph.* *Nub.* vs. 1359. *ἄσαι Σιμωνίδου μίλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπὶ χθῆ*, ista leguntur in *Schol.* τοῦτο τὸ μίλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίου, Ἐπίξαι δ' κριὸς -- ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου *ἔξ ἐπινίου*: ut verba, Ἐπίξαι δ' κριὸς οὐκ αἰκίως, ἰδὼν *ἐς* *δένδρον ἀγλαδὸν* (f. *ἐς ἀγλαοδένδρον*) *Διὸς τέμνος*, ut ista verba fuerint in *Crium Aeginetam Simonidis*, alludentis ad arietem *πιπνύμενον*. Acerbo ioco *Herodoti* *Cleomenes*, cum *Aegineta* sibi nomen esse dixisset *Κριοῦ*, ἦδη νῦν, aiebat, *καταχάλλου, ὃ κριὸς, τὰ κέρα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ*. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat *Aegineta*, *Cleomenem* οὐδὲνα *ἄξιν χαίροντα Αἰγινήτων*: dictum indignatus, ex *Κριοῦ* nomine capiat hominis irridendi Rex *Spartanus* occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, *κριὸν ἀσπλύνερων*, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne *Cicero* quidem abstinere se potuit, quin *C. Verri*, homini sane pessimo, ex ipso nomine *verris* crearet interdum invidiam, II. in *Verr.* c. 78. Videtis

Verrutium? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. *ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immanissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere.* Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. *quem reiicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi.* Cicero Philipp. XI. c. 6. *C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit.* Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, *Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem*, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in *Var. Lect.* dictum est. S.

CAP. LII. 1. *ὁμολογούντες οὐδὲν ποιητῇ*) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae erexerit, habent. WEISS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. *τοῦ Κλειοδαίου*) τοῦ Κλειοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλειοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλειοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sinceræ Κλειοδάμου, et Κλειοδάτου. Spartani Μενιδάίου nomen male in Μενιδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μενιδήιος: eandem habent vim no-

mina Laconica Κλειόμεχος et Κλειοδαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. θιάσθαι τῆς τῆς θύρας αὐτοῦ· εἰκάζει γὰρ ἂν τις ἴτι ταύτας ἐκείνας εἶναι, ὥστε Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλείδης ὅτι πατὴρ λαβὼν ἐπιστήκτο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργεῖαν) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensum: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργεΐδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργεῖαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστόδημον γυναῖκα, quamquam frustra illi. Adhuc hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem πρόδικον, ut Spartae dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τοῦτον. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἔμαθον αὐξόμενον τὸν χιμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἰθύνοντο: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλευμένην δὲ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τούτου) Hæc saltem in sede voces istae, si sunt Herodotæ, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsân haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: ἐπιδόνα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἢ καὶ πρὸ τούτου,) νούσω τελευτᾶν. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: εἰδὼσαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλευμένην δὲ εἰκὸς ἀμφοτέρω γινώσκο βασιλῆϊς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκειν. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

ekenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et staturâ) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis caussae erat. Ista, εἰδῶσαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire, quasi infinitivus λέγειν ab εἰδῶσαν penderet. Rectius vero λέγειν ταῦτα ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φαίνας διαγινώσκων, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed experet etc.* τὸ κάρτα, abundante τὸ articulo, *vel maxime, quam maxime*, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni *adfuisse prae altero γέρας*? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quibus γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτέων, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, ἄδμοι δὲ ὄντις, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. *sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque*. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ὁκότερος πλεῖν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐγγράσεται, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycu-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch.* T. I. p. 598. c. Ἐοικεν ὁ Λακωνικός νομοθέτης ὑπὸ κκαυμα τῆς ἀρετῆς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλότιμον. Conf. T. II. pag. 232. c. 813. n. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.

CAP. LIII. 2. τὰ δὲ δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisset, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus adnota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἰγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὡς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam θιοῦ ἀπὸ γένους a Valla verum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μέχρι Περσείας, usque ad Perseum, non altius, ascendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θιοῦ ἀπὸ γένους, Deo in seriem non relato. WESS. — Peropportune vero κατὰ τὰ ὑτὰ λεγόμενα. dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Laedaemonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo Graeci dicunt, id est, in quibus reliqui Graeci Laedaemoniis adsentiuntur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὡς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἰγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte prospecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὡς εἰσι Ἕλληνες. Itaque participia καταλεγόμενοι et ἀποδεικνυόμενοι tamquam graeco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

12. εἴρηται μοι) Sic melius. Εἰσφαται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Aegyptia tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Aegypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀκρίσιου) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, *Plutarch.* exhibet, de *Herod. Malign.* p. 857. e. Οἱ δὲ Δωριέων, Φησὶν, ἡγεμόνες φαίνονται ἂν Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς ἰόντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντι) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀκρίσιου πατέρας: quae prorsus obscuravit interpret. Ad Herodotea *Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰώ, καὶ τὸν Ἰασον, καὶ τὸν Ἀργον ὅλως ἀφῆκεν. Epaphum in Aegypto natum omittere potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteae narrationi mae-

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse Ἰθαγενίαις, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari suserint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, Τάδε δὲ, inquit, κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράψω, vel γράψω: ut l. c. 95. κατὰ ταῦτα γράψω. Quid sibi velit τοῦ θεοῦ ἀπίστωνος [*lin.* 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. Περί τοῦ οὐδὲν) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaë et Iovis fuisse filium, creasseque ex Andromeda Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate Persei si secluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. καὶ ὅ, τι ἀποδέχόμενοι) *Reiskius* ὅτι optime disparavit. In regni successionem διαδέχσθαι et ἐκδέχσθαι sedem habent: ἀποδέχσθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν νῦν Κᾶρις οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδέχόμενοι lib. I. 174. saepissimeque alias. WESS.

CAP. LVI. 2. Διὸς τε Λακεδαιμόνος) Saepe quidem *Lacedaemonis*, Iovis filii, sed huius Iovis, Λακεδαιμόνος dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si *Iovem* coluerint Λακεδαιμόνα, hunc non ut Deum ἀρχαίαν habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* Misc. Lacon. l. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 21. [*Animadv.* T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum *Iovem* Ἀγαμέμνονα Spartanis, ut ἀρίσταρχον a *Simonide*; *Agamemnone* certe nomen antiquius ἐπιθετικῶς de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἄδην ἀγχιταῖον. Dedit ibi plura *Casaubonus*. Ἀγχιταῖον, inferum *Iovem*, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* Ἀρίστ' ἀρχὰ μία, *Simonideum* forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία.

Herod. T. VI. P. I.

M

Asopii vocabant Aesculapium Φιλέλαον, teste *Pausan.* III. p. 267. Ἀλιεῖν, τὸν Ἡρακλῆα, *Coi, Aristid.* I. p. 62. Τηλέμαχος, ἢ Ἀρτίμις dicitur in *Luciani Lexiph.* II. p. 335. Habet istius generis nonnulla *Aristoph.* Ἰπ. vs. 164. Θισμ. vs. 811. *Avs.* vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγῳ ἐνίχισθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud *Demosth.* contr. *Aristocr.* p. 408, 54. apud *Andocid.* p. 12, 36. τὸν βουλευσάντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνίχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἱγασάμενον. Unde corrigendus *Antiphon* p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἱγασάμενον. conf. *Lysias* pag. 18. et *Markland.* VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (*ibid.* ubi εἰ δὲ absque negatione expectasset aliquis) vide *Vigeri Idiot.* VIII. vi, 9. ibique *Zeun.* Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ *sin minus* significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, *sin, si quis id fecerit.* Sic in *Evang. Matth.* ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis *Epicteteae* pag. 301. S.

7. ἐκατὸν δὲ ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῆς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane οἱ τριακόσιοι ἱππῆς καλούμενοι stipabant in praelio apud *Thucyd.* V. 72., suntque iidem τριακόσιοι Σπαρτιτῶν λογάδες, οἵπερ ἱππῆς καλῶνται, *Themistoclem* honoris causa deducentes *infr.* lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. *N. Cragium*, *Reip. Spart.* lib. IV. 4. iam ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat *Cl. Reiskius*, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. *Tuetur vulgatum Xenoph.* *Laced.* *Reip.* p. 685. f. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam *Lacedaemonii* etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. a. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. *WESS.*

8. ἐν τῇσι ἐξόδις) Κοινὰ ἐξόδοι expeditiones communiter susceptae lib. IX. 26., etiam in *Comici Nub.* vs. 579., cuius loco ἐξόδιον *Ionibus Portus* asseruit, vetere motus lectione. *Cl. Gronovio* adsentior. Ἐξοδείας ποιοῦμενοι *Samnites* apud *Strabon.* lib. V. p. 382. a. [p. 249. b. ed. Cas.] Quod

ex Msstis revocatur *ὁκόσοις ἀν' ὧν*, [lin. 9.] scriptor suum agnosceret. WESS. — Vocabulo *ἱξοδία* de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢν θυσίην τις δημοτελεῖ) Verissime Codices. Τὰ ἱερά τὰ δημοτελεῖ Demosth. in Neaer. p. 739. esse ait τὰ ἱερά τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. v. ἱερταὶ δημοτελεῖς, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagoreae dictum in Stobaei Serm. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοτελεῖ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυσίας δημοτελεῖς minus convenire videri poterat quod ait ἢν θυσίην τις δημ. ποιή-ται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri vide- tur: fortasse igitur intelligi debebit magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυσίᾳ δημοτελεῖς intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convi- vium vocet. S.

4. διπλήσια νέμοντας) Vetus mos, Homero descriptus do- cteque abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentis- sime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοιρίᾳ γε ἐπὶ τῷ δέϊπνῳ εἰμίηνται Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγοιεν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχονεν εἴ τινα βούλοιντο. Ceterum πρό-βατα [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum aliàs, neque eas utique Spartani duntaxat inmolarunt. Vallae propter- ea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νέμοντας ad superius τις relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξείνους ἀποδεικνύναι τοῦτοις προκείσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet προκείσθαι vel προσκείσθαι, de honore attributo adhi- bitum etiam Herodoto I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκείσθαι hoc in loco per γέρας εἶναι recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spar- tanos Xenophon, Clearchum, πρόξενον ὄντα Βυζαντιῶν, ab Agide illuc missum, Έλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharacem Boeotorum πρόξενον. Fuerunt isti vel quales He- rod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses aliique, suos etiam habuerunt Lacedaemonii, in aliis civitatibus a se

publicitas constitutos προξένους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδὲ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ κεινοῦ προξένος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. r. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeënsis Λάκων ὁ Ἀιμυήστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενος et ὁλοπρόξενος dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τούτοις προσκείμεται) Eustathius γὰρ εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκείμεται, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖς προσκείμετο αὐτῇ ἡ ἀχάρις τιμῇ. Porius plura. Πυθίου [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τὰγμα τι θύον ἐν Δελφοῖς, οἱ θεοπρόποι' οἱ καὶ Ἡρόδοτον ἰσχυρόντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἦν μὴ περ ὁ πατήρ etc.) Vallam sefellit litera, μήπερ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἡμῶν πατήρ ἡμῶς Μίρμυκιν ἔξει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παθίνου πέρι [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἦν μὴ περ ὁ πατήρ αὐτὴν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἦν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυήσῃ, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbæ nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπίκληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίκληρος, Spartae lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] διὰ δὲ μόνους πατρούχου παθίνου πέρι, ἐς τὸν ἡμετέριον ἔχουσιν, ἦν μήπερ ὁ πατήρ ἐγγυήσῃ. Herodoteam vocem πατρούχος Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἐμπάμοι, πατρούχου. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παθίνου, et Ruhnken. Ut

ἰμπάμων, sic ἡ ἐπὶ κληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contendant. Regum absentium vicem maxime propinquos obisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consensu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotus sibi summisae refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanae fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duobus semper familiis, τῶν κατὰ πόλιν πρακτικῶν ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπέθηκε τὴν τῶν γιγόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γιγόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Sparta tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδαιῶν ἀρχαῖά ἐστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδαιῶν. Hi annui magistratus, Ephori et Bidaeci, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἑκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίου ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὁπόσοι εἰν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῶντας βασιλεία τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς περ σαράκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λίβητα κροῖουσι) Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλῆος ἀποθανόντος εἰσάγει κροῖον λίβητα, ubi Meursius λίβητας, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμυκίνεσθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μυκίνεσθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χρῶτα μυκνόμενος Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni καταμυκίνεσθαι, praeterim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, *luctu squalere*, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μισμοί, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. D. S.

13 seqq. ἐκ πάσης δὲ Λακεδαιμόνος etc.) Receipta Codicum lectione, τῶν περιόκων ἀναγκαστοὺς, sic ista capienda iudico: necesse est ut, praeter Spartiatis, funus vel inviti comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero. De περιόκοις forsān alibi dicitur. Voces χωρὶς Σπαρτιῶν recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὴν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μὲν. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐκ πάσης Λακεδαιμόνος, Lacedaemonem patet hic τὴν Λακωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seq. τῶν περιόκων ἀναγκαστοὺς) Ex vulgata ὀνομαστοὺς formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόκους exiguo numero, homines quippe contemtiissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratae, Paneg. pag. 67. E. et uberius Panath. pag. 270. C. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Aeliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartanorum

rum in Messenios, itidem περιόικους, acerbitate, τὰς ἐλευ-
 θέρους [γυναῖκας] εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἢ ἀγκαζόν, καὶ τοὺς
 ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accommodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτινῶν urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτινῶν: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanae urbis incolas
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὀδυρ-
 μούς vetabat, Instit. Lacon. *Plutarchi* p. 238, n. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτινῶν, nisi temere prorsus et casu
 omisa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτινῶν, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae *Wesselingio* et *Grono-
 vio* placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὀδυρμοὺς
 vetante, ex *Plutarcho* refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλίνῃ εὐ ἱστρωμένη
 dicuntur ἐκφέρειν, si nempe cadaver commodè Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μέλει τέλει
 καὶ κομῶν οἰκαδὲ ἔτυχε τῆς βασιλικῆς ταφῆς. *Xenoph.* Έλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπεὶν δὲ θάψωσι) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber. ob Medicei negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum oblectari,
 praesertim in facillima et plana verborum sententia.
Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum *Bris-
 sonii* quaesivit exemplo *Io. Alb. Fabric.* ad *Sextum Philo-
 soph.* lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπεὶν --- ἄλλος ἐνίστηται βστ.)
 Hic scribi non potuit ἀνίστηται, neque supra dederat βσι-
 λια ἀνιστάτω III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
 ἐνιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] δ'

ἱερῶν, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλίην, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἰκδύκονται τὰς πατρίδας τίχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλιπεῖν τὴν πατρίαν τίχνην, Dicaearcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniiciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. Φθόνῳ καὶ ᾄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἀγῇ -- παρ' Ἡροδότῃ βασιανία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulento et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν εἰνὼν ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυ διαπλήκει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. Φθόνῳ καὶ ᾄγῃ χρώμενος) Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγᾶσσαντο Ἀγᾶσθαι Ἀγᾶσθε Ἀγαστάμενοι Ἀγαιόμενοι Ἠγάσαστο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, Φθόνος: Ἀγαστής, βάσκανος: et forsitan, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγαῖς, Ζηλώσειν. Secundum Eustath. in Od. i. p. 212, 51., τὸ Ἀγᾶσθαι Φασὶν οἱ παλαιοὶ τρία σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ Φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιόμενους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι Φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιόμενοι τε καὶ Φθονοῦντες τῇ Ἀπρεμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Wesseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad β. s. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰδὶ ἐπιστάτος Φασὶν εἶναι: ad Ἰλ. δ'. 66., ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχὴ ἐστὶ (τὸ Ὑπερῶντας:) similiter ad κ'. 67. et δ. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a *Villoisono* editis, quae, ut iam alias monui, eadem fere sunt cum Basileensibus, locis a *Valck.* citatis recte Ἡρωδιανός legitur. *S.*

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενεμένη) De eadem *Pausan.* III. [cap. 7.] p. 220., παρβένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι Φασὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat *Herodotus*; cuius τὸ Φοιβήιον ἱρὸν quale fuerit, docet *Io. Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 5. *VALCK.* — Apud *Pausan.* I. c. ὑπὸ Ἑλένης perperam ab Interprete post *Helenam* redditur. *S.*

20. ὑπερθε τοῦ Φοιβηίου ἱεροῦ) *Pausanias* Φοιβαῖον non procul a Therapna, inque eo Castorum fanum locat lib. III. 20. Hinc *Meursius* „Verba, inquit, illustro, et, ὑπερθε τοῦ „Φοιβηίου ἱεροῦ, sic expono, supra Phoebi fanum: ut Dioscurorum id intelligatur, quod dedicatum in Phoebaeo, ex „*Pausania* cognoscimus.“ Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem *Helenae* templum scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, *Helenam* fratribus fuisse contubernalem, πάριδρον, eodemque in fano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸδ' [rectius τὸ δ'] ἔστι ἐν τῇ Θειάπνῃ scribens. Rem ipsam attigit *Pausanias* III. 7. *WESS.*

28. ἐφῶσαν δὲ) Quod *Florentiae* ἐφῶτα δὲ maluerunt, placuit vehementer *Gronovio*; cui quidem schedae omnes, si numero eximas *Ask.*, refragantur, Graecique sermonis habitus. *L. Küsteri* animadversionem *Bibl. Ant. et Nov. Io. Clerici* T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. *WESS.* — Vitiosum ἐφῶσα cum *Med.* et *Ask.* nostrum etiam cod. *F.* inquinavit. *S.*

CAP. LXII. 1. ἔκνιξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura *Pindarus* Pyth. X. fin. καὶ γὰρ ἐτέρωσιν ἐτέρων ἔκνιξε Ἐρένας: et *Isthm.* VI. 74. ἀδῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξε χάρις. Nec alia *Euripidis* *Med.* vs. 567. εἴ σε μὴ κνίζοι λήχος. *Paullo* diversior infra lib. VII. 10, 5. *WESS.*

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστων ἔκνιξε) Istius mulieris amor *Aristonem* pungebatur. In *Glossar.* et *Suida* Ἐκνίζεν redditur ἔδακιν, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat *Sophocli* dictum ἔρωτος δῆγμα: *Xenoph.* pag. 516, 13. κνήσμη. vid. *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 975. In amore γλυκὺς ὁδὸς: οὗ τοῦ πτόου δάκναι, *Lucian.* II. p. 400. *Plutarch.*

T. I. p. 602. ἔκνιζεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρω. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὄρκους ἐπέλασαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπείει ἀπάγεσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπείει ἑταυλάμνος. Utrumque Portus in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

5. ἐν θῶκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἑφόρων) Interpretatur Pausanias in Bουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. Herodotus exemplo Homeri Odys. ε'. 3. Οἱ δὲ θιοὶ θῶκόνδε καθίζανον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti Eustathius, Hesychius, alique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ πᾶσι, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica inmigravit et limpidissima circumfusum luce est abs summo viro Io. Fr. Gronovio Lection. Plautin. p. 222. WESS.

5. ἐν θῶκῳ κατημένῳ) Filii nativitas Aristoni nunciata dicitur apud Pausan. p. 221. μετὰ τῶν ἑφόρων κατημένῳ τῇ νικαῦτᾳ ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, Berglero ad Alciph. p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόντων, sed in consessu cum Ephoris. Τὸ συνέδριον, ut Homerus, θῶκον vocat. Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. V. p. 223. c. δεκά μοι ὁ Λυκοῦργος οὗτος οὐκ ἐσχηκίνας τιτθὴν, οὐδὲ σὺν θῶκῳ πρεσβυτέρων οὐδέποτε κακαθιμέναι: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. Ephorum autem ἀρχιῶν proprio nomine vocant ἑφορίων. Aelian. Nat. An. XI. 19. Pantelidas Lacedaemonius καθήμενος ἐν τῷ ἑφορίῳ ὑπὸ κυνῶν διασπάσθην. Laudator Agesilaum in Asia non minus Ephoris paruisse scribit p. 26. ἣ εἰ ἐν τῷ ἑφορίῳ ἔτυχεν ἰσθηκῶς μόνος παρὰ τοῦς πέντε. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τι τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam Valla legit. Eidem quoque repertum, et in Arch. probatum Berglero recte restituit Gronov. in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοῦς μῆνας, εἰς ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἰμός εἴη. Eleganter Pausan.

p. 221. Ἀρίστων, αἰτ, ἰπῶν τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρυπύλιν γίνεσιν πεποιθμένος λήθη, ἢ μηδὲ τὴν ἀρχὴν συνίς αὐτῶν, οὐκ ἔφη τῶν μνηῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duae ponit ibi coniecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἴνεκα: hoc facile transiit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδων in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hierocelis, οἷα δὲ κηδεμῶν, depravata sunt in οἷα δοκεῖ δαίμων: hoc praecepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μνηῶν εἴνεκα significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χρηστῆς εἴνεκα καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων ἵναιεν Ἀλεξάνδρῳ - - πλόν. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. v. διαβολῆς μὲν εἴνεκα καὶ Σωκράτης εἴη τῶν νέων διαφθορεύς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἰμός εἴη. Meus non fuerit; meus vix esse potest. Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogev. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλεομένει διαβλήθη) Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni amittendi periculum Demaratum coniecero, caussam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id hic διαβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάρη διαβεβλημένος. Euripides Hec. vs. 863. Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι: et Iphig. Aulid. vs. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac διότι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάρκῳ τοῦ Ἀγίος) Vitiosum τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutychidis serie lib. VIII. 131. Λευτυχίδης ὁ Μενάρκῳ, τοῦ Ἡγησίλειω. Anus ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλῆος scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruales Leutychides et Demaratus. Potest tamen hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui huc Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἑγπσίλω, loco Ἄγιος, aut VIII. 131, 6. Ἄγιος sive Ἑγιος, loco Ἑγπσίλω sive Ἑγπιδίλω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse *Leotychidae* avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo *Λευτυχ.* ioni-
co more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢ ἔθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γιγνώσκω διὰ πρῶγμα τοιοῦτον, id est, διὰ πρῶγμα μάλιστα τοιοῦτον, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἔθρὸς τῷ Δημαρτήρῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλιστα) γιγνώσκω, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξείνοι ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα ἐς τὰ πρῶτα ἐς τὰ ἴσχυα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλεομένηος προθυμίας) Fuit quum Κλεομένηος pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ἡσυχίας τῆς Δημοκρίδους, III. 136, 8. At, non tam studio gratificandi *Cleomeni*, quam odio *Demarati* et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem *Cleomeni* gessisse *Leotychidem*. Itaque rectius intelligetur, de *Cleomenis consilio*, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένως) Brevi sequetur εὔτε ἰκνεομένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, causam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae mssae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσκρόντως, οὐ καθηκόντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνεομένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius Musae. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσκρόντως. Rex legitimus est, ἐς τὸν ἰκνείται ἔχειν (τὴν βασιλείην) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένως censerentur *Spartae βασιλεύειν*, *Cragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. *Herodoteum* ἰκνεομένως tractavit *H. Steph.* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii* *Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἰκνεομένα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀγῆματα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἐν ἰκνεομένῳ ἀμείρεται τελεῖν τοὺς ποθηκόντας κατὰ τιταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνωίστου δὲ γινομένου) Vallae Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cuius a iudicio non abhorret Küsterus ad Suidae Ἀνώιστος. Fateor ἀνώιστον tantundem ac ἀνυπονόητον saepe valere, ponique de improvise et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνωίστου Μελίτινα, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. [Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.] Μῦθος ἀνώιστος, πότμος ἀνώιστος, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quae, tametsi plura aggerantur, Vallae non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: ut quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνωστοῦ δὲ γινομένου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνοιστοῦ reponens; quae et Pavii sententia: ex ἀνώω lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδίων ἀνοίσειν ἐς τοὺς πλεῖντας. Quare ἀνωίστου sive ἀνοιστοῦ δὲ γινομένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. WESS. — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. ἐς θεὸν ἀνώσαι τὸν ἐν Βερχυλίδῃσι: ubi quaedam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιέται Κλεομένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. Thucyd. I. 57. τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. Aristoph. Eq. vs. 215. τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιεῖτο: docte Bergler. semper fuc plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur προσποιησάμενος ξύλον ποδά, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) Eustathii additamento carent schedae, neque delectatur Herodotus. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχὴν, sed ἤρχε ἀρχὴν.] Spartanorum Γυμνοπαίδειας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.

5. Φεωμένου δὲ τοῦ Δημαρχίου) Dederat forsitan, ἡγεμένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμὼν, sive χοροποιός. Fuisse ἀρχοντα monstrant vicina, ἤρχε αἰρεθεὶς ἀρχὴν, et, οὐκ οἶόν τι εἶη τὸ ἀρχεῖν. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sosibius* apud *Athen.* XV. p. 678. v. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγομμένων χορῶν ἐν τῇ ἰορτῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et viro-
rum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 349, 14. vid. *Meursii Orchestra*, in *Γυμνοπαΐδια*, et *Clar. D. Ruhnken.* ad *Timaei Lex.* p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γίλωτι τε καὶ λάσθῃ) Ultima prave deficient *Fragm. Parisino.* *Philaenidis* nomine *Aeschrion Samius* apud *Athen.* lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μ' ὧ μάταια παῦτα, --- χλαῖνι τε ποιεῖ καὶ γίλωτα καὶ λάσθην: pro quo *Anthol.* lib. III. 10. p. 323. καὶ γίλωτα καὶ λάσθην, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. [λάσθην restituit *Brunck*, *Analect.* T. I. p. 189.] Magnus *Animadvorsor* λάσθην hinc et ex *Suida* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius* *Diss.* de *Num. Us.* XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπιρωτήματι [*lin.* 9.] ex gentis adsuétude, qua ἐπιρώτησιν dant sequentia. WESS.

8. ἐκοιόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασ.) *Eustathius* in *Iliad.* β'. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχειν et βασιλεύειν δηλοῖ, inquit, *Λευκχιδης*, δὲ Δημάρματον ἐμπιστόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἄρχην (cur non εἶτα ἄρχειν?) αἰεθίντα, ἥρωτα, Φασί, γελῶν, ἐκοιόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. *Apte* *Leutyichidis* illud comparavit clar. *Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpagus Astysagen* εἶπετο, --- ὅ τι εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείας. Reputantem facit *Iugurtham Sallustius* *Bel. Iug.* c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. *Ios. Wasse.* Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutyichides* rogabat ἐπὶ γίλωτι τε καὶ λάσθῃ. *Glossar.* *Herod.* λάσθην, αἰσχύνη. Ubi iunxit γίλωτα καὶ λάσθην *Aeschrion Samius Athen.* VIII. p. 335. c. *Herodotea* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [*Animadv.* T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἐσθίς εἰς τὰς χεῖρας οἱ τῶν σπλάγγων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum Iber.* p. 431. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descripserit ex *Des. Herald* *Digress.* XVI. libri primi ad *Tertull.* *Apologet.* Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thucyd.* V. 47. Μοχ [*lin.* 3.] θιῶν σι τῶν τι ἄλλων καταπτόμενος, alios deos Iovemque ante-

status, confirmatur lib. VIII. 65. et *Eustathii* interpretatione ad *Hom.* pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] WESS. — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, *Alex. Tollius* ad *Appiani* Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam *Desiderii Heraldii* esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri *Appiani* p. 212. seqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. S.

8. Φασί σε ἐσελθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet *Steph.* Φασί σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκετῶν τὸν ὀνοφοβόν, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsitan olim etiam positum II. 112. [II. 115, 19.] eodem sensu, quo dixit *Aeschylus* ἄσπον ἵναι, in Ὀπλων κρίσει, non intellectum *Stanleio*, Ἄλλ' Ἀντικλίας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud *Schol.* ad *Soph.* Ai. 191. *Anticliam* propius accessit, vel tetigit *Sisyphus*; ex isthoc contactu natum ferebat *Ulyssen* *Aiax*. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur *Aristoph.* Eq. vs. 1305. ἥ τις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐληλύθει. VALCK. — Conf. ad II. 115, 18. notata. S.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὦν σε: priori tamen detraho nihil. At πρὸς, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit *Euripid.* Hec. vs. 740. [752.] ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενείου δεξιᾶς τ'. Multa *Erasmus Vindingius* ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] εἰ περ significantius. WESS.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι) Idem significat *Sophocleum*, σὲ πρὸς θεῶν ἱκετεύω, te per Deos obsecro, in Ai. vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. σὲ ἱκέτης ἱκετεύω, in *Soph.* Phil. 471. idem est ac σὲ λιτῇσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari *Demarati* cum matre colloquio suavissima *Herodoti* elucet ἀφελεία: quale illud est proximum, [lin. 11.] οὔτε γὰρ, εἰ πεποιήκας τι - -, μούνη πεποιήκας, μετὰ πολλῶν δέ. *Cicero* Tusc. III. 55. Consolatio - - usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento *Merope* se solabatur *Euripidis* apud *Plutarch.* T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinet in istis contracta locutio, *τεκνὴν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προ-
τίρας γυναῖκας*: plene fuisset dicendum, *εἰ γὰρ ἐνῆν*, (nempe
σπίρμα παιδοποιόν), *τεκνὴν ἂν οἱ καὶ τὰς etc.* Sic in familiari
praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo
sit: *Plut.* vs. 427., *οὐ γὰρ ἂν τισσοῦν ἐνέκαρχε ἡμῖν*: non enim
alioquin tantum clamoris eddidisses: nec hic vim vocularum
istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq.* vs. 1335. *Vesp.*
1135. *Lys.* 25. *VALCK.*

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπιδέκετο) Corrigit docti
viri coniectura οὐκ ἀπιδέκετο, quod haud scio an vulgato
praeferrī debeat. Supra *Democedes* lib. III. 130. ὁ δὲ οὐκ
ὑπιδέκετο, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure con-
paravit. Quod deinceps in *Mssis* [lin. 11.] ὀλίγω τι πρό-
τερον, id editum exstat lib. VIII. 95. ubi *Arch.* et alii ὀλί-
γον τι πρότερον. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. τὸ καλεῖται Ἀστράβακον) Diligentiae debemus *Pau-
saniae* lib. III. 16. p. 248. Ἀστράβακον καλούμενον ἥρῳον. *Cle-
menti Alex.* *Protrept.* p. 35. ἰλίδεμ Ἀστράβακος. Belle ergo
Valla et scripti; ex quibus ἀναγίγαστο *Arch.* [lin. 17.] tale
est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et
alii addicerent, posset auferre. Verissime [mox, lin. 18.]
ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἱβούλιο πισθῆναι.
WESS.

16. τὸ καλεῖται Ἀστράβακον) Matrem certe *Demarati*
non fecit ista dicendam *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse
Demaratum, cuius esset heroum paternae domus vestibulo
vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnun-
quam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat
ex sequentibus herois nomen, quod bis *Pausaniae* scribitur
et *Clementi* Ἀστράβακος. Dicitur autem *Astrabaci* heroum
Herodoto [lin. 15 seq.] παρὰ τῆσι θύρῃσι, τῆσι αὐλείῃσι (*Aris-
tonis*) ἰδρυμένων. Eodem etiam numero αὐλείους θύρας, sed
saepius alii τὴν αὐλείον memorant. Multa dederunt *Vales.*
Wesseling. *D'Orvill.* *Pierson.* *Ianua* sic vestibuli dicebatur;
quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius* *Noct. Att.* XVI.
5. hinc *Macrob.* *Saturn.* VI. 8. et *Perizon.* ad *Aeliani* *Var.*
Hist. III. 4. Quam vulgo vocant αὐλείον, *Aeschylus* cur dix-
erit ἐρμείους πύλας in *Choëph.* vs. 559. 569. 651. facile intel-
liget qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium
vacuum, a via septo fuisse noverit separatim. *Eustath.* in

Ἰλ. l. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ τὰς οὕτως ἔρμος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρμον, αὐλή· μετ' αὐτὴν αἰθούσα· εἰτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὴ, ὃ παῖ, ἔχει παῖ) Praebebunt forsitan ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγωγε δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίῃ τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferrem ἀγνοίῃ: tandem dubito, legendum - ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἔτι ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἄνοια et ἀγνοια, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα δεῖσθαι μοι δοκεῖ Ἑκακλείτου τινὸς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γιλασκομένου τὴν ἀνοϊαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοϊαν ὀδυρομένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίῃ vel αἰδρηίῃ, ignorantī, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιτόμηνοι ἰόντα, cum matri ὁ ἱβδόμος εἰστήκει μίσις. Postea Agidi, cuius uxore Timaea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἄνοια potius imputari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκει) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὢν ὁ χρόνος οὗτος ἐξήκει: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ αἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ὅδ' ἐξήκει χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγωγε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Mstias oblatum. Statim ὡς ἀνοίῃ τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίῃ acerbissimam criminationem, quam Valekenarii Nostri ὡς ἀγνοίῃ eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-
Herodot. T. VI. P. I. N

tum. Congruit Pindaricum *Pyth.* Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταῖον. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάτης δι) Iustum est. Cel. enim Gronovio [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάτης ἰδίωκον. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θαράποντας αὐτὸν ἀπαιρόνται, ex Homeri studio propagatum: Μῆτι σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἰών, ἀποαίρειο κούρην, *Iliad.* A'. 275. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀθηναῖος τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hīc notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα Aldus alii-que, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασιν Ἡρακλῆς *Pindaro* Olymp. II. 5. cuius μία δ' ἐκπρωῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. *Herodoti* animo νίκη Ὀλυμπιάς observata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τι (i. e. κατ' ἄλλα τι) συχνά (ἐν) Λακιδαιμονίοις ἀπολαμπρυνθεὶς ἔργοις τι καὶ γνώμῃς, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφὶ προσίβαλε, ἀνελόμενος (αὐτὴν) τεθρίπῳ. S.

Ibid. Ὀλύμπιά σφὶ ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat *Olympiadem palmam* reportasse, legisse videtur, quod margo praebet *Steph.* Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed *Herodoteum* est Ὀλυμπιάδα ἀναιρέσθαι vel ἀνελίσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τεθρίπῳ συνίστη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde *Aeliano* de Nat. An. XII. 40. restituit *Iac. Perizonius*

τὰς ἅπας τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνιλομένας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνιλομένας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνιλομένης, VI. c. 122. Pythicis ludis victores eximie dicebantur τὴν δάφνην ἀνιλέσθαι: Olympicis, ἀνιλέσθαι τὸν κέτινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλύμπιᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentley. in Aristoph. Plut. vs. 583. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. E. II. p. 212. B. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιδῷ Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ φιλτάτη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιδῷ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. E. Λαμπιδῷ: unde docti viri, Dacérius et Mos. Solanus, Λαμπιδῶς refingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χειρὶ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocl. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χειρὶ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrumpendum? tum ἐπικατήμενος χειρὶ qui conveniet? Pinge vero ΧΕΙΡΙΑΙΝΑΕΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem incesse εἰσορῶν δὲ καὶ ἀργύριον πολὺ. Non postulabitur, credo, ut χειρίδα πλέην exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpserit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scor-
tea in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et msstis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adaciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. *S.*

CAP. LXXIII. 1. εὐωδῶδη) Servo integrum, supra χρηστῶς ὁδοῦται IV. 139. tuitus. Ὠδῶδη non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἰμοὶ μὲν οὐκ ὁδοῦται, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνστα, οὐ βαδιστρία. De rei vero successu fausto ibid. vs. 1500. εὐφῶν δ' εὐοδοίη Ζεύς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἔως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολέταιαν εὐοδοῦται πρᾶγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐδοῦται κακία. Plura non coacervo. *WESS.*

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restituerem κατατίθενται. Depositum, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθενται εἰς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατέθεντο εἰς Αἰγίνα: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν θάλασσαν ἀπασαν κατέθεντο εἰς τοὺς Βιβυνοὺς Θερᾶκας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. *VALCK.*

CAP. LXXIV. 2 seq. δῆμα ἔλαβι etc.) Excerpsit *Suidas* in Ὑπέξιστοι: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπέξιστον idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπέμειν τὴν κλίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπέξιστοι εἰς Θερσαλίαν, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes* *Athenis* ὑπέξιστον, [V. 72, 2.] id est ὑπέξῆλθεν et ὑπέξιστον: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπέξιστον ἐν τῇς Χίου.] *VALCK.*

4. ἐνθῶτιν δι' ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis* aquae factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum* *Eclog. Cant.* p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστ. ἀγινίων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξορκου seriem hanc statuebat πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ. --- ἐξωρκοῦτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri πρόθυμος ἦν: neque ἐξωρκοῦσθαι [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem πρόθυμος ἦν --- ἀγινίειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui πρόθυμος ἦν ἀγινίων recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum περιᾶσθαι quidem cum participio construere Herodotus adsuavit: an πρόθυμος ἦν similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. πρόθυμος ἦν --- ἀγινίων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem cruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: ἐς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστιῶτας ἀγινίων ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe πρόθυμος ἦν infinitivum poscunt, aequae ac πρόθυμῳ ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω περιθυμῶς ἀπορᾶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὲ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμιλεῖται, δὲς ἂν περιθυμῶς εἰλέη δίκαιος γενέσθαι, pro vulgatis ὥσπερ περιθυμῶσθαι θέλει. VALCK.

19. τῶν Ἀρκάδων) ὕπ' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in 'Ιλ. β'. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἶτ, φησὶν, ἔτι Νῶνακρὶς πόλις Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, σταζόν ἐν πέτρᾳ εἰς ἄγκος. Pausan. VIII. pag. 654. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημενοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 655., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημενοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζει. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νάνακρῖς et Φινεύς, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φινεῶ ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φινεῶ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryl. c. 174. WESS.

12. στάξις ἰς ἄγκος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argentum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγκος materinae? Bene Eustath. ad μυτιγγκυίαν Homericam ἄγκος διὰ τοῦ κ. ὁ βυθὺς καὶ φεραγγώδης καὶ κολοῦς τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχρανε ἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχραι Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κερᾶσθης Οὐλόμενον κακοειγὸν ἐνίχραύσει κυνόνοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχρανε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχρανε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχρανε (ἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἥγουν ἔπληξε) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79. 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνέχρανε, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύσῃ recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἐπ' ὀλίγον, τὸν χράωτα ἐπιξύσῃ: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν: ubi Schol. ἐβλήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπήνγκαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπεχράοντο scribendum, Ἐπέχραον τὸ ἐπιβάρηναν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρητὶς ἄνεμοι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μὲν αὐτοῖς ποιήσεις) Erunt fortasse, quibus τὰ μὲν λυθεῖς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni in ξύλῳ διδεμένῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi proseminatum ex αὐτοῖς censetur; cuiusmodi ΑΤΘΕΙΣ et ΑΤΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐτοῖς, pro αὐτοῖς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia; quo magis firmatur Wesselingii iudicium. In ποιήσιν consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσιν adiecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσιν in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis, facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud Suidam in Κατιχορδῆσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἰσα τῶν Φινῶν ἐξέπλεον, καὶ μανὶς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατιχορδεύει. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμῖς δ' οὐ παύσομεν τὸν ἀνδριάντα χορδεύειν ἀν' αἰσθάνεται, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetiis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατήρ ἐχορδεύει; h. e. Bongiovanni interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχορδεύει. Longinus [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et Plut. T. II. p. 223. B. Post pauca μῶνοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. WESS. — Athenaeus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ αἶτ, διὰ μίθην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτρυψε, Ἡρόδοτος ἱερέησι. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα κατιχορδεύοντι ἐν ποδῶν ἀρξάμῳ: se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeo petium velut hic aptissimum laudat Longin. π. Τψ.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In Glossis Herod. simplex Χορδαίων redditur τίμων: in iisdem pro Κατασώχουσι simplex ponitur Σώχουσι: pro Herodoteo Καταψώσαν Suidas habet Ψῶσαν. Sic saepe solent Grammatici. Quae in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 765., ad Διαπρι-σθίην adscripta sunt, εἰς μέρη λαροτυμβίην, pertinent ad vicina: Διατυμβίην τε λίπαδνα: Εἰς μέρη λαροτυμβίην. Idem illud dici potuit χορδυθείην, id est, εἰς χορδαίς sive λίπαδνα διατυμβίην. Καταχορδύνειν significat εἰς χορδαίς τίμνοντα διαφθεί-ρην. Vim praepositionis non intellexerunt in κατατρυμμα-τίσθαι apud Herod. VII. 212. VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημάρκτον γενόμενα) λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum Reiskio licet: ac frequenter sane ista duo temere permuuntur a librariis. S.]

24. καταγινών) Habet Suidas ex Glossis Herodoteis, et prave explicat καταλύων. Servant scripti omnes, nec potius aestimari ἀπαγινών [quod Reiskius proposuerat] sive ἱξαγινών potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere Eustath. [loco in Var. Lect. citato] ἄλλος et τίμων saepe non discrepare docet, hoc tamen ἐν Ἐλευσίῃ inconsiderate ponens. Porro ex Aroh. ἐν ἀπαρὶ σχών [lin. 25.] Cl. de Pauw format ἐν ἀωρὶ σχών. Valla vero vertit, lucum quem in Argia occupasset, ac si ἐν Ἀργίῃ σχών, uti Stephanus suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος lib. VII. 126. et Procop. Bell. Vand. l. 20. etc. WESS.

CAP. LXXVI. 3. Στυμφηλῆς λίμνης) Nulla lis moveretur lacui Στυμφαλίδι, modo dialecti forma responderet. Urbs Homero Iliad. B'. 608. Στύμφηλος, more Ionum, ad quem Pausaniae ἀνὴρ ἐκ Στυμφήλου VI. 8. et ἐπὶ Στυμφήλῃ V. 10. Hinc Στυμφήλαιοι, Criticis ad Poëtam momentibus, qui Aeliano Var. II. 33. aliisque Στυμφάλοι. In Erasino Herodotus accuratior Strabone lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum Herodoto idem Strabo, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem Reiskius ἐς χάσμα ἄχανις [lin. 5. ubi vulgo ἀφανὶς] ἰκιδούσαν. WESS. — In editis tamen Animadverss. istam coniecturam Reiskius non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an Σήπεια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est Arcadiae mons Σηπία in Pausan. VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in littus cie-

etis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων ση-
πιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.]
Nobilis praeterea Σηπίας ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπίας
aut Σηπίας titulus? WESS.

10 seqq. Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δὲ ἔτι τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσημνην ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Ca-
saub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] sana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sios spectantem, supra adpositam a Scriptorum vidinus cap.
19. S.

14. ὄφεις τριέλικτος) Cur hoc damnabile, et ἀέλικτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam
talīs serpens μυριέλικτος ὄφεις, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τριέλικτον ὕδαρ dat
idem Grammaticus in Μαϊάνδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραὶς τριέλι-
κτον ὄφιν σκυρῆδὸν ἐθείρας Ἑρπασσι. Ceterum Pythiae hoc
responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quo-
rum enim ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενα νικήσασα Ἐξέλσῃ? Praeteri-
ta sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS.
— Vocab. ἀέλικτος nusquam aliās occurrere ipse Gro-
πον. qui illius patrociniū suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἱποιοὺν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷτ' ὅτ' αὐτὸ) Copiosior in eo
strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis man-
cus: ὀπλιζομένων, ἀνθωπλίζοντο ἑξιοόντων, ἀντεπεξίσταν' ἀναπαυο-
μένων, ἀνταναπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστών-
των, ἡρίστων' ἀναπαυομένων, ἀνταναπ. Vide et Plutarch. T. II. p.
223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἀποινα --- δύο μνῆαι. Similiter
vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. Eustath. ex Lexico Ael. Dionysii ad Iliad. Γ'. p. 396.
 22. [pag. 300, 19. ed. Bas.] Δίγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδριον καὶ δένδρος: potiusque δένδρον videri quam δένδρος. Possunt ergo δένδρεα, toties Herodoti usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem Cleomenis in supplices Argivos crudelitatem intactam haud reliquit Pausan. III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβῶς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρον vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ ναῦν· ἢ ἵππον· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρος hic subministravit Med. Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster Io. Pierson. docuit ad Moerin p. 132. In exemplaribus suis Xenophonteis δένδρος et δένδρι et δένδρη reperisse videtur Aelius Dionys. Eustath. in 'Ιλ. γ'. p. 300, 21. cuius observato non nominati H. Stephanus utitur, Anim. in Corinth. de Dialect. pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελθῆν. Verum sicut Graecienses Iudaei non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic Herodoto oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελθῆν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὅψιν συνεβάλλετο ἐξελθῆναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκεῖν οἱ ἐξελθῆναι τὸν χρησμὸν τοῦ θιού. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχιν: ἐπιτελείσθαι Herod. VI. 140. ἐκπαινεσθαι Eurip. Cycl. vs. 692. Duo loca praebet Suidas in 'Εξήκει et in 'Εξῆλθεν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in Zonarae Lexic. Msto, velut Xenophontis, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἦτε ἰς τὸ Ἡραῖον) Erat in Argivorum et Mycenaeorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. seiunctum, teste Strabone lib. VIII. pag. 566. [p. 368. d. ed. Cas.] et Pausania Corinth. c. 17. Ubi si femina, qualis famosa Chrysis ex Thucydide, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. δειφύγε πολλὸν τοὺς διώκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπείφύγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς διώκοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφύξομαι, pro ἀποφθίξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφὰς διώξας οὐδεμίαν εἶχεν* (corrigendum est εἶλεν*) ἔτι δὲ -- πλείους διωχθεὶς, οὐδὲ πώποτε ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφαῖς παρανόμων ἀπιφύγεν. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἐχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis scenario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poëmate, quod condidit Solon εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἦθελον, Ἄ τοῖς ἐναντίοισιν ἦνδανεν τότε, Αὐθὺς δ' ἂ τοῖσιν αἰτίοις, δεῖσσαι, διὰ πολλῶν ἀνδρῶν ἧδ' ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi συστάθειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecedere sententiam. Pro δεῖσσαι, διὰ, corrigerem δεῖσσαι καὶ καί: sed praeterea minime dubitanter: πολλῶν ἀνδρῶν ἧδ' ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἡ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπὶ ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, καὶ pro διὰ, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxerat e Vallae Latinis praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orville ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρῶν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in luto. Suidas: Ἐχρηώθησαν ἀνδρῶν, ἰσχυρήθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἰχρήωσαν, sed in Aedesii Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χειρῶσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρῶσας dederat, Homerum Iliad. E'. 642. aemulatus, sicut et Virgilius Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtae verum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἰς δ' ἐπ' ἰβησαν est, [lin. 3.] ex Vallae Latinis in Genev. Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἰφθίβησαντὰ πω, h. e. ἰς ἥβην ἰλθόντα καὶ νιάνισκον γινόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contemptum durare cuncta potuisse. WESS. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχρηώθη et ἐπ' ἰβησαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quae Galei nomen praefert, ad Iungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Iungermannii editione, ἐχρηώθη et ἐπ' ἰβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum Wessel. docuit) primum in Genevensi editione, adeoque decimo post anno quam Herodotum Iungermannus ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἔπειτ' ἰβησαν οὗτοι) Quum ἐπ' ἰβησαν αἱ -- παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat Pavius, ἔπειτ' ἰβησαν οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὅπως ἰς ἑωυτοῦς τοῦ Ἄργους ἐξίβαλον, postea Argis eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, Argivorum gloriae studiosum. WESS.

8. γένος ἰὼν Φιγασεύς) Incognitam hinc Arcadiae gentem finxit Ortelius. Φιγαλιεύς, vera scriptio, a Galeo sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαιεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλιῖς dicuntur *Pausaniae*: semel apud illum vulgatur Φιγαλιῖς, V. p. 385., ut apud *Dionys. Halicarn.* II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλιῖς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιαιοῖ. Φιαλιῖς dicuntur *Diodoro Sic.* II. p. 33. ubi vid. clar. *Wess.* *Ναριῖδας* in Φιγαλίας habet *Pausan.* VI. p. 465., ut Πυθίας ὁ Ἀρκάς in Φιγαλίας est apud *Athen.* XI. p. 465. v. ubi *Lepreates* citatur *Harmodius* in τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδης Ἀζᾶνις βαλανεφάγοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσαοι. Excitat *Steph. Byz.* ex lib. V. Messeniacoꝝ *Rhiani*: Τὴν μὲν ἀνέγχετ' ἄκοιτον ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem *Aristomenis*: ut *Achillem Homerus*, sic *Aristomenem* isthoc carmine sibi sumserat laudandum *Rhianus*. *Herodoteus* autem *Cleander*, genere Phigalensis *Arcas*, fuisse dicitur ἀνὴρ μάγνις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit *Aristoph.* *Θισμ.* 156. et *Amphilytum Herod.* [I. 62, 17.] χρησμολόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse *Cleandrum*, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo *Herodotum* ἀνὴρ Μαντινῆς Κλέανδρος, γένος ἰὼν Φιγαλιεύς. *Pausaniae* pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινῆς Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe *Philopoemenis*. VALCK.

Ibid. Φιγαλιεύς ἀπ' Ἀρκάδης) Notus Φίγαλος, Phigaliae Arcadiae conditor; notissimi Φιγαλιῖς, urbis cives, ex *Pausan.* VIII. 59. et *Steph. Byz.*, Φιαλιῖς etiam appellati *Diodoro* XV. 40. Et Φιγασιεύς, quale in Arcadia gentile nomen, in hac sede contra *Th. Galei* admonitionem pertinax haereret? *WESS.* — Ad hunc locum haec notaverat *GALEUS*: „Non puto alibi nomen Φιγασιεύς reperiri. Co„dices *Arch.* et *Eton.* Φιλαιεῖς habent: hinc vero [vera, puto, voluit] lectio emicat, Φιγαλιεύς, quam *Stephanus* in „Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur *Polybio* et *Athenaeo*, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀνεμπούνη γινέσθαι etc.] Re-

spexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. *μεμονέναι*) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. *ἐκ τε τοῦ* --- *Ἐπισκῦθισον λέγουσι*) *ἐκ τε τοῦ* δε significaret atque ex isto tempore. *ἐκ τοῦδε* *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet *ἐκ τε τόσου*. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. B. ὅθιν, ὅταν βούλωνται πικρὴν ἀκρατίστην, Ἐπισκῦθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1598. ed. Rom.] *ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου Σκυθικοῦ κακοῦ τὸ ἀκρατίστην πίνειν Ἐπισκῦθισον φασιν οἱ Λακωνες*. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur *Ἐπισκῦθισαι*, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* Misc. Lacon. III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro *ἐπισκῦθισον* dixerunt *Ἐπισκῦθιδδον*: ut *Ὀμηρίδδιν*, *Μουσιδδιν*, *Αἰγιδδιν*, et similia. VALCK. — *Ἐκ τε τοῦ*, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque *ἐκ τούτου* vel *ἐκ τοῦδε* valet: idque tam ex hac caussa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, *ἐκ τε τόσου*, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. Communi sermone *ἐκ τε τοσούτου* diceres: sed et alibi *τόσος* et *τόσον* pro *τοσούτος* et *τοσούτο* idem *Noster* usurpat. S.

17. *βούλωνται πικρὴν etc.*) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πικρὴν ἀκρατίστην, *ἐπισκῦθισον λέγουσιν*, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* Var. II. 41. et *Σκυθιστὶ πικρὴν* *Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim *ἐκτίσσαι* [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. *Τί βούλεσθε ποιεῖν*) Vide, an

βουλευέσθαι, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessarium sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθαι, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλισθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μὴ τι ὑμῖν) Plene *Thucyd.* in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθαι μὴ τὰ εἰκότα, --- ὅρατε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδίδωνται. Apud *Diogen. Laërt.* II. 102., βλέπει ὅπως μὴ παρίσῃ πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsi, eadem *Aeschyl.* *Prom.* vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιυῖ ποτὶ. *Eustath.* interpretatur διδῶν μὴ πάθῃς οἴκτου ὄξια, in *Od.* 4, p. 231, 37. *Aristophanea* collegit *R. Dawes*, *Miscell. Crit.* p. 229. VALCK.

16. ἐπισπόμενον Λευκχιδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπόμενον, *Reiskio* etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίται τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio- nis est? *Eusebii*, *Democriti*, plurimumque aliorum apud *Cl. Wasse* ad *Thucyd.* II. 72. testimoniis παρακαταθήκη adfirmatur. *Herodoto* παραθήκην contribuunt *Thom. Magist.* et *Phrynichus*, cuius haec: Παραθήκην Ἰππῖαν καὶ Ἴωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηναίνειν, *Nostrum Ioni* scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. *Passionei* ceræ miniatulae eodem ducunt, tum *Stobaeus*. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo *ergo*. Sequens προφάσις εἶλον [lin. 3.] in *Comici Lysiast.* vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες etc.) *Leutychides* ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec *Democrito* mens apud *Stob.* *Serm.* XLIV. pag. 310. ὥσπερ τοὺς παρακαταθηκὰς ἀποδιδόντα οὐ χωρὶς ἐπαινεῖσθαι τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς ἀκούειν καὶ πιάσκειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδεις παῖδα) Egrege Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαύκου τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἱπποῖα ἐμόσαντος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. πῆρ ἡγοῖται) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Euang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δι' ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἔστι ἑρᾶν ἑρῶντας vir cruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρημαστὴν oráculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, propterea-que rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeceunte θίσθαι παρὰ σοί, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnavis; et [lin. 29.] παρὰ σοὶ σὸ ἄ, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξαι καὶ ἀποδεύσαι σὸ ἄ τῷ παραθεμένῳ, ἐπὶ αὐτῇ τίταιται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρὰ σοί) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρὰ σοί. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνου δι' διελθόντος, si vox πολλοῦ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaei verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὗτος μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάθει τούτῳ. Herodotum sequutus ἐξαργυρώσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίσαι et ἐξαργυρίσασθαι. Attigit Dou-

naeus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hensterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK. — Mihi recte Wesselingius praetulisse visus est ἴσθαι παρὰ σί: recte vero item deinde scribitur ἴσταί παρὰ σοὶ σόα. S.

39. οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti praeiudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. Ε. περιφέρει δὲ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμῖς λέγετε, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστερήμιναι) Probabitur fortasse ἀπηρημέναι Vind., quod in Arch. pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque solemnibus formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὔτε παρακαταθήκην ἀπιστήρῃα. Oraculum, Glaucō redditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide Var. Lect.] et laudabile est. Iuvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ ὅκω τὰ χρέματα λήσεται) Quaerebat Spartanus, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 572.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἀνδρῶς δ' ἐνέγκου γενεὴ μετόπισθεν ἀρείων: qui est in Hesiodi Έργ. κ. Ήμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobaeum et Eustath. in Iliad. γ'. pag. 314. Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ περικεῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

54. Ἄλλ' Ὀρκου πάϊς etc.) Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Iur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Io. Frid. Gronovius Horcon instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὀρκου proinde πάϊς aliquid posterum et consequens est, nimirum
Herodot. T. VI. P. I.

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periuris superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in Epicharmi fragmento, Grotii medela curato, apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἱγγύας δὲ ζαμία. Et apud Eustath. Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδώς γὰρ, παῖς ἐλίσχων ἱστί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἱστίη οὐδεμὴν) Istud Herodoteum: norunt, qui Musas amant. Mox προῖμιζος Arch. et Vind. redono. Superius I. 32. προῖμιζους ἀνίτρεψε: et III. 40. κακῶς ἱταλιύτησι προῖμιζος. Sophocles Elect. vs. 765. τὸ πᾶν δὴ δεσπότασι τοῖς πάλαι προῖμιζον - - ἰφθαρται γένος. Alia eiusdem, et Euripidis, et Abydeni missa facio; minime mihi temperans in his Lyeurgi Or. in Leocr. pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπιουρήσας τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκφυγοί τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτοῖς, οἱ παῖδες γὰρ καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιουρήσαντος μεγάλους ἀνυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc Herodoti locum peropportunitas. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. οὐτε τι ἀπόγονόν ἱστί οὐδὲν οὐτε ἱστίη) Hoc ex Codd. recepturum Herodotum indicat Diss. Herod. p. 65. Ubi Iuvenali dicitur Extinctus tota pariter cum prole domoque, Herodotea non omisit Grangaeus. Iudaeis secundum Celsum Origenis VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι δεσπότας οὐδ' ἐποῖα τις βῶλος οὐδ' ἱστίᾳ καταλείπεται: quando βῶλη minus commodè subiicitur ἱστίας mentio, scripserat fortasse Celsus οὐδ' ἱστίᾳ, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στενοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit Eustath. in Ἰλ. γ'. p. 314. Γλαῦκος - - βουλῆθις ἐπιουρῆσαι προῖμιζος ἐκτρέβη ἐκ Σαάρτης. Multos Deus προῖμιζους ἀνίτρεψε, Herod. I. 32. Eurip. Hippol. vs. 682. Ὡ παγκραίστη, καὶ φίλων διαφθορῶ, (sic Msti Paris. et Flor.) - - Ζεὺς σ' ὁ γυνήτωρ ἱμὸς Πρὸῖμιζον ἐκτρέψιεν. Hesychius Πρὸῖμιζον interpretatur τὸν ταῖς ρίζαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικημάτων etc.) Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεττήρης ἐπὶ Σουρίῳ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo Cod. legisse Valla videtur, quae fortasse sunt ex Hero-

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in *Phaedone Plato* p. 58. v. cuius eam in rem verba *Meursius* iam dedit in *Theseo* c. 16. plura *Spanhem.* in *Callim. Hymn. in Del.* vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit *Plato* τοὺς ἀρχοντας τῆς θεωρίας ἐκάστης, de *Legib.* XII. p. 947. A. Unus erat plerumque Ἀρχιθεωρός. τῶν ἀρχιθεωρῶν tamen meminit et *Andocid.* p. 32, 44. *Herodotus* τὴν Θεωρίδα ἦν fuisse scribit πλήρη ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectura ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam *Latona: Hyperides* in *Deliaca*, ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἢ Λητῶ ἐπίβη τῆς νῆσου: excitat ista *Schol.* in *Aristid.* *Panathen.* mstus clar. *Burmanni.* VALCK. — *Laurentio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant:* vere quidem, atque ex *Platonis* initio *Phaedonis*; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave *Θεωρίδι* et *Θεωροῖς* libet post diligentem *Ez. Spanhemii* ad *Callim. H. Del.* vs. 314. et *Valckenarii* in *Ammon.* lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτέρην ἰωῦτοῦ ἐξέλασιν) Turbae amanuensium de corruptis testantur verbis. Si *Valla* dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiunctionem *Aeginetis* inputans, diceres conspirare cum *Passioneo*: verum eius non sunt, addita a correctore *Phoenice*, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius *Vallae* verba sunt.] Quod recepi, μεμφόμενος - - - προτέρην ἰωῦτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem *Nicodromi* exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτε ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν ἐξέλασιν ὀμνήντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, *Cel. Gronovio* aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad *Nicodromum Philosophi* locum *Polit.* V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὃ τὴν πρῶτην πρὸς Χάριτα πράξας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in *Aegina* urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum *Chareti* prodiderat, magnus *Casaubonus* ad *Polyb.* p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob *Charetem.* WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδόντο χρῆσαι σφί) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδόντο τῶν Σιφνίων δέκα τάλαντα σφί χρῆσαι, rogant Siphnios ut sibi decem talenta darent multa: et οὐ φασκόντων δι' χρήσειν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δι' πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἑλυσάν σφίως διμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἱπταδράχμους κυάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentley Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωρίην --- δύναι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπιδέκτο δωρίην δώσιν τῶν ἰωῦτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δῶς δωρίην: ubi Schol. δωρίαν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses causam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι διμ. ἱκοσι νῆας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νῶν μακρῶν σπανίσαντες ποιεὶ πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίαν ἱκοσι νῆας ἑλάβετο: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adiicitur πενταδράχμους ἀποδόμειοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδοτο apud Suidam ἱξίδωσι, παρίδωσι, exponitur. S.

9. νῆας τὰς ἀπύσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστρίσαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priorē ὑστρίσαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatione, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἴφειρόν τε καὶ ἥγον τοῦς) Optime veritit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam *portabant* praedam, *φείν*: quam *prae se agebant*, iumenta nempe, dicuntur *ἀγειν*: sive *φείσθαι τὰ βασταζόμενα*, *ἀγεισθαι τὰ βαδιστικά*. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur *τὴν λείαν ἀγειν* et *ἐλαύνειν*. VALCK.

CAP. XCI. 4. *ἐκθύσασθαι*) Suidas hinc *Ἐκθύσασθαι* *ἐξιλιώσασθαι* καὶ *ἐκμυλίζασθαι*. Obvium quoque in procurandis omnibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. *οὐδὲν ἐκθύσαντο*, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. *οὗς οἱ τερατοσκοποὶ καὶ οἱ μάντιες ἐκθύονται*. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. *ἄγος* -- *ἐκθύσασθαι*) Impium scelus *expiare* non potuerunt. In eadem sententiam dicitur *φόνου ἄγος ἐκθύσασθαι*: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, *τὴν πόλιν* dicitur *ἐκθύσάμενος* Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et *Ἐκθύσασθαι* iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: *ἐξιλιώσασθαι*, *ἐκμυλίζασθαι* Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in *ἐκθησαμένοις*: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat *ὡς θυσαμένοις*, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 245. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πέμψον μὲν Φῶς ψυχὰς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν, Πόθιν ἔβλαπτον. τίς ῥίξα κακῶν' τίνα διὶ μακάρων ἐκθυσαμένους Εὐρεῖν μόχθων ἀνόπαυλκν. VALCK.

7. *ἐξῆγον ὡς ἀποκλόντες*) In praegressis, *ἐξῆγον ἀποκλόντες*: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim voculae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. *διαβαίνει* -- ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον. Plato Menex. p. 240. D. *ἡγγέλλετο βασιλεὺς διανοῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας*. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 757. *Λακεδαιμόνιοι* -- τοὺς τεθνεώτας διεννοοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportuniior. Mox *ἐπιλαμβανόμενος*, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam *ἐπιλαβόμενος*] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititum ἀπριξ̄ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἵχτο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. *WESS.* — *Conf. Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβανόμενος δι τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille cardinibus prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Kiisterum Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odysseae Paraphrastes* dixit ἐπισπασθεὶς τὴν θύραν καὶ ἐπιδίσει. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit appellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, δς καὶ ῥόπτρον εἰλέγτο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἔχεμην τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. v. cum *Ephœi* confugisset in templum *Dianæ Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπάσασα τὴν θύραν εἵχτο τοῦ ῥοπάλου, antiquitus lectum fuisse εἵχτο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: Ῥόπτρον - - - Ἑνοφῶν Ἑλληνικῶν ἔκτῃ: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρών προσκειμένης τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἵχτο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρών δι poneretur cum viro Summo ad *Pollucem* cui nunc illa forsan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. *VALCK.*

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβεῖσθαι ὑπὸ Κλειόμενος etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἄλλοι ἀνὴρ μάστις Κλειάνδρος. Dedi aliās plura. [Series forsan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὢ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πινυάειλον ἑπασκῆσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἀνδρα πινυάειλον.] Victus *Eurybates* a *Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent pleumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Δαυλίου verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitiissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκόντος τι αὐτὸ τοῦ θεράποντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀραφίρνια τὸν Ἀραφίρνος) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni descriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus *Humphr. Prideaux* ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito coniecit. Nostro saepe, *Pausaniae* l. 32. *Cornelio Nep.* in *Miltiade* c. 4. atque omnibus potiori *Aeschyl.* Pers. vs. 21. *Artaphernes* audit. Quid *Datidi* Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, *Plato Menex.* p. 240. B. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλῆϊον πῆδον) Meminit *Homerus*, nominis caussam testatus, *Iliad.* Z. 200. cuius *Valla* non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a *P. Leopardo Emend.* VII. 20. Sequentia ex *Mastis* cultiora sunt. WESS.

9. ἰσθθάσσαντες ἐς τὰς νῆας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Veterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit *Bosius* ad *Nepotis* *Miltiad.* c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπειρὸν ἔχον τὰς νῆας, vir eruditus ἥγον aut ἰσχυρὸν malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχον *Homero* idem nonnunquam ac θάσσον. Νῶν δ' ὡδ' ἐπ' ἀριστερῇ ἔχει στρατοῦ, *Iliad.* N'. 326. ubi *Eustathius*. Itidem *Herodotus*. WESS.

14. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖ) Damnabile δοκεῖ minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκεῖν, *Gronovii* solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. *Abresch.* Dilucid. *Thucyd.* p. 5. et de clade Persarum ad montem *Athon* c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπιῆχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit *Eustathius* σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. *Geminum* lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπιῆχι τι στρατηλατίην αὐτός. Mox [lin. 4.] μαρτυροῦν τῶν πρότερον non repudio, quantumvis τῶν πρότερον in absurdis haud sit. Mi-scentur talia et variantur; veluti in *Diodori* XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi Davisius. Τὰ πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. in τῇ 'Ρηναίῃ) Verius fortasse et 'Ιωνικοτέρων ex Codicibus τῇ 'Ρηναίῃ. Thucydidi quidem certe, Dionysio Halic. pluribusque aliis, Holstenio ad Ethniconographi 'Ρῆνῃ advocatis, 'Ρήνια. Pausaniae itidem IV. 34. et Diodoro XII. 58. In Harpocrate ex Or. Deliaca Hyperidis 'Ρήνια, in Excerptis vero Orationis apud Sopatrum ad Hermogenem p. 184. 'Ρήνια saepius. Vide Casauboni Animadv. in Athen. X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.] et D'Orvillii Exercit. de Inscript. Deliac. in Miscell. Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. in ἡ χώρα οἱ δύο θείοι etc.) Adscribo Aeschinis verba ex Dialog. III. 19. hoc fonte, uti bene Rev. Horreus, derivata: Gobryam testantur missum in Delum fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, in ἡ οἱ δύο θείοι ἔλινorro. Cicero lib. I. Verr. c. 18. paria, Xerxis expeditioni cum Aeschine tribuens, quod Darii aetate Deliis usu venit. Trecenta thuris talenta [lin. 14.] Eustath. ad Dion. vs. 525. hinc accipit. WESS.

9 seq. in ἡ χώρα οἱ δύο θείοι ἔλινorro) In Aeschinis Socr. Axiocho p. 160. Gobryes Magus κατὰ τὴν τοῦ Ἑλέου διάβασιν missus dicitur in Delum, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, in ἡ οἱ δύο θείοι ἔλινorro. Conf. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. vs. 255. et B. Brisson. de Regn. Pers. II. p. 218. Secundum Valerium Max. I. 1. ext. 6. Persae mille navium numero Delum compulsi templo Apollinis religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse Datis dicitur Pausaniae X. [c. 28.] p. 867. λόγοις τε οὐς εἶπε πρὸς Ἀηλίου, factisque, cum inventum in nave Phoenicia signum Apollinis Delum detulit, ut Tanagraeis, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. Herod. VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] Herodotea, Tzetzes adhibuit Chil. I. vs. 863. Δαῖς δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμῆσθαι τῇ Δήλῳ Τάλαντα τριακονδία λιβανωτοῦ πρωτίστου: et Eustath. in Dionys. vs. 525. Unus plerumque Datis commemoratur, rarius factà ducis alterius Artaphernis mentione. Ubi in Aristidis Miltiade T. III. p. 269. Datis audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, Sehol. Ms. ἰσιδῆ, αἰτ, τὸν Δαῖν οἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ

τοῦτο αὐτὸν μόνον ἐνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰνναφίρης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη --- πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem Eustath. [ad Dionys. Perieg. vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕσα αἰώνιος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex Codicum numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέποτε,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus Thucydidis locus ex lib. II. 8. accedere debet: "Ἐπὶ δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγη πρὸ τούτων, πρότερον οὐκ ὡς σισθίσα, ἀφ' οὗ Ἕλληνας μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydidis huius fuit motus; neque inopportune propterea eius Scholiastes, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικαῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstite contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 133. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, Thucydidisque ὀλίγη πρότερον laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem adplicare; tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. Wasse ad Thucydid. consulent. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit Thucydidēs; qui, paulo ante bellum

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse caussam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἐλέγετο καὶ ἰδοῦναι ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι σημεῖνα. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡξεί Δωρικὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς αὐτῶν: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δὲ γε, οἶμαι, inquit, ποτὲ ἄλλας πόλεμους καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἶκος οὕτως ἄσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucyd. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρειῶς, ἐρεξίης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Reilandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐρεξίης Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poetæ apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. Ἐρεξίη πῇ δὲ ἄνελθος ἀθροίζεται στρατός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δαμῖος; graeco φρόνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe aliàs, subit contraria inter se, sibi que ipsis parum constantia, doctissimorum hominum eorundemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo aliqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valckenarius*, is qui tot ἡστίς integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu *Nostro* obtrusas adeoque rescandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δήλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties νήσου vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσίσχοντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* Plut. vs. 1097. τῷ μισαυλῷ προσίσχεται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσίσχιν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλέοντες [pro περιπλ. lin. 4.] τὰς νήσους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, *Euboeam* petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβορίων) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam *Masti* certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [lin. 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galco*, ἐκλιπὺν τὴν πόλιν καὶ ἰλθὺν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτῶν ἐκλιπόμενων ἐς Πιλοπένησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad Plut. vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλιπὺν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλιπὺν τὴν πόλιν, καὶ ἰλθὺν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης. Verbum enim *Noster* posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiciuntur phrasi ἐκλιπὺν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτίων ἐκλεισιπότην ἐς Πελοπόννησον: alia praeterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. *Thuc.* pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. *Euboicae cautes, ultorque Caphareus*, *Virg. Aen. XI.* 260. In *Schol. ad Eurip. Orest.* vs. 432. Nauplius Φρυκτωρίας ἦν περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκραι *Sophocli* memorantur *Trach.* vs. 801. Ut hic *Herod.* meminit et τῶν ἀκρων τῶν Εὐβοικῶν, VII. 192. *Dion Chrys.* in *Euboica* pag. 99. D. ὅταν εὖτω πεισθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν: orationis initio, μόλις, ait, διεσώθημεν πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. *Ibid.* p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἰσθὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. *Herodoto* VIII. 13. aliisque. *Philostr.* in *Heroicis* p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὐβοίαν ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῦς ἀρβήναι. *Livius* XXXI. 47. Est, ait, sinus *Euboicus*, quem *Coela* vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta *Dukeri* nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his *Polyaeni* p. 300., εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοίλη γένοιτο, similibusque et hodie dum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἐὼν τῶν Ἑρετριῶν τὰ πρῶτα) *Ionici Atticisque* tritissima locutio. *Euripid. Med.* 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἰσίσθαι: et *Orest.* vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πέλαγον ἴδος Ἀργείων. *Dio Cass.* lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. *Synesius Dion.* p. 35. B. Εὐδὲξον ἄνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ἐμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide *Ti. Hemsterhusium* ad *Luciani Tim.* c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τέμενος) *Cl. Reiskius* loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi *Siciliae* prope *Syracusas* Τέμενος apud *Ethnicographum*. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμύνας, cuius in *Strabonis* lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] clarissima mentio, et in *Stephano Byz.* Cui cum omnes suspicioni refragentur *Mssti*, forte *Nostri* τέμενος lovis est *Tamynaei* sive *Apollinis*, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τέμενος verius meliusque WESS. — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τέμενος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τέμενος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed Herodotum scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. Strabonem sequutus Harpocrat. in voc. Ταμύναι: πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριῶν αἱ Ταμύναι. vid. Holsten. ad Steph. Byz. In urbis nomine scribendo Demosthenes et Aeschines sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud Dem. contr. Mid. p. 364, 301. c. Boeot. p. 578, 20. Aesch. contr. Ctes. pag. 66, 6, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat Philostr. p. 508. VALCK.

3. κατασχόντις δὲ ἐς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντις δὲ ταῦτα praeferentes, omisso ἱς, utique non male. WESS. — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. Med. aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum Pass. et Ask. quibuscum noster etiam cod. F. facit, intelligitur, non ἱς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem Med. quoque praeferre. In eadem sententiam Valla graeca verba convertit, potitique his locis; quam versionem Wess. etiam tenuit, in Graecis licet ἱς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. S.

9. ἔπειτα ἐν ἡμέρᾳ) Expulsum et Cl. Gronovio μὲν servari potuisse D'Orvillius ad Chariton. VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriae proditores [lin. 11.] Euphorbus et Philagrus sunt in Plut. de Garrul. p. 510. B., et Pausania VII. 10., ubi in Graecis Φίλαγρος Κυνίου, in Latinis melius. Strabonem memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν, αἰτ. κατίσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλῆθει. Nihil hic talis modi. Platonis in Menex. pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide Clar. Valckenarium ad lib. III. 149. WESS.

11. Φίλαγρος ὁ Κυνίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud *Pausan.* in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] *Eretrienses Persae* dicuntur ἀνδραποδίσσασθαι κατὰ τὰς Δαρείου ἐντολὰς, si iusserat Darius σαγηνεύειναι, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros *Strabo*: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam *Herodotum* tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam *Petavius* in *Juliani* p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέργοντίς τε πολλόν) *Laurentii* Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντις trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea inesset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέργοντις valere oportebit, non, quae viri Cl. [*Gronovii*] versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et *Thucyd.* VI. 6. κατέργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, *Reiskii* sollertiā munitae, κακεργέοντες, multa mala inferentes; καταργέοντες h. e. καταρᾶν-μοῦντες, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντίς τε πολλόν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, *Plutarch.* *Aristid.* p. 321. A. indicat. WESS.

3 seq. δοκίοντες ταῦτά τοὺς Ἀθηναίους ποιήσειν etc.) Haec, nec *Vallae* neque ceteris intellecta, recte ceperunt *Gronov.* et [*Bellanger*] *l'Auteur des Essais de Crit.* pag. 184. Vicinum κατέργοντες πολλόν vellem nobis explicuissent. VALCK.

— Hoc quidem percommode a *Wesselingio* expositum est. S. 4. ὁ Μαράθῶν) Διγενὴς ἡ λέξις, ὁ καὶ ἡ Μαράθῶν, monitore *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1568. 44.; Ionum ore ἡ Μαράθῶν, ni fallit *Thom. Magister*: fallere autem *H. Stephanus App. de Dialect.* pag. 157. decernit, Grammatico *Herodotum* lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obiciens. Sed enim ἡ Μαράθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde *Porphyrium Q. Homer.* VIII., τὴν Μαράθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos *Thomae M.* interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πάτερᾶ etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλομένης ὁδοῦ) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24, secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. Μιλτιάδης δὲ ταῖς ἱερὰς ταῖς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελθόμενος ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῷ καὶ Εὐαγόρας ὁ Λάκων. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλομένης ὁδοῦ, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulcrale Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μελίταισι πύλαις καλούμεναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμωνία μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Dukeri] ab Ἰστρίον) p. 9, 23., ἐστὶ δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. in Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλιον, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. D. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἰωῦτοῦ Δαρίω τὴν γυναικα, filii Darii uxorem. Error Thomae Mag., παρὰ τῷ πάτρῳ explicantis ἦγον τῷ πάτρῳ, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. datus Δαρίω non a substantivo γυναικα, sed a verbo ἡγάγετο regitur; sic IV. 51. datus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἴσσι, et h. l. datus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatus. S.

22. παρὰ τῷ πάτρῳ Μιδρ.) Recte Eustath. in Ἰλ. B. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ αἰδολοῦ θυῖος, οὕτω νῦν (Il. β. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μήτρως. Hac etiam in voce sibi constat *Herodotus* lib. II. c. 133. IV. 76. VII. 10. In his nostris errasse *Thomam Magist. I. Rutgers.* ostendit *Var. Lect. pag. 33. VALCK.*

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd. copulā sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi. Quod proxime autem [lin. 7.] τοινεῦτέν μιν οἱ ἔχθροι, in μιν docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν ἀγαγόντες consequitur. Eiicerem ego posterius potius fide eorundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in *Herodotea* redundantia et aliorum nulla. Confer *Diodoro* adposita lib. I. 97. IV. 39. *WESS.*

CAP. CV. 2. Φιλιππίδην) *Corn. Nepos* expressit, *Philippidem*que cursorem eius generis, qui *hemerodromi* vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri non conspirant, *Phidippidem* dantes. In *Polluce* III. 148. Φιλιππίδης ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem *Luciani* scriptura T. I. 727., *Plut. Malign.* p. 862. A., *Pausan.* I. 28., *Libanii* T. I. p. 138., *Plinii* Hist. N. VII. 20., *Solini* Polyh. c. 1. Non me clam est, *Viros clar. Salmasium Palmerium*que Φιλιππίδην ubique praeferre ob *Herodoti* exemplum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde metuens de explorata scriptionis eius veritate, Φιδιππίδην. *Hemerodromos*, οὐ χρωμένους ὑποδήμασι ἐν ταῖς ὁδοῖς, *Musonius ἀνυποδησίαν* collaudans in *Stob. Serm.* I. p. 18., testimonio esse voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in *Steph. Sched.* VI. 2. *WESS.*

7. Ἀθηναίοισι κελύσαι ἀπαγγεῖλαι) Eadem hinc de *Panē* narrat *Pausan.* I. p. 68. similia *Suidas* in Ἰκπίας. Huic, a *Miltiade* forsan excogitatae, fraudi similem commentus est *Pericles*, narratam *Frontino Stratag.* I. cap. XI, 10. Et summi duces *Archidamus*, *Agésilas*, *Epaminondas*, plebis superstitione scienter leguntur usi. Tegeatis non minus quam *Atheniensibus* istam *Panīs* adparitionem visam fuisse veram ex *Pausaniae* constat *Arcad.* p. 710. In *Schol.* msto ad *Aristidis* Panathen. *Philippidae*, seu *Phidippidae*, dixisse fertur Pan: ὅτι τῇ μάχῃ παρίσσομαι ἐπὶ δὲ Ἀθηναίοις τιμᾶν με. Huic quoque divino iussui libenter *Athenienses* rebus compositis obsecundasse docet *Herod.* [lin. 12.] ἰδρύ-

Herodot. T. VI. P. I.

P

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱόν. Testis est et Pan ipse *Lucianus* T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναῖοις συμμαχίας οὕτως ἡρίσιντο ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστίον ἤρθη μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. Panis αὐλιν et τὸ τοῦ Πανὸς dixit *Aristoph.* *Lys.* vs. 722. et 910. Alia dedit *Meurs.* *Athen.* Att. II. c. 8. In *Schol. ed.* ad *Aristid.* T. II. p. 172., Pani dicuntur βωμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελεῖσαι. *Herodotea*, καὶ λαμπάδι ἱλάσκονται, [lin. 14.] *Meursius* attigit in Gr. *Feriat* voc. *Λαμπάς.* VALCK.

9. γινομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. *Hermogenis* *Schol.* in praegressis eam neglexit, εἵνου ὄντος αὐτοῖς repraesentans. Potior *Pass.* voluntas, in quam *Reiskii* inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus *Msstis*, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. *Scholiastes* ille τὰ δὲ, καὶ ἰσομένου tantum. *WESS.* — Quum in ed. *Gron.* aliisque ante *Wess.* sic legeretur, εἵντος εἵνου ἥδη Ἀθηναῖοις, καὶ πολλαχῶς γινομένου ἥδη σφίσι χρησίμου, perspecte *Reiskius* monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum *Scholiaste* *Hermogenis* recte ibi ignorant codices nostri F. et *Paris. b.* ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. *Pass.* e quo quum notatum reperisset *Wess.* ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam *Vir* doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εἵνου, quod nunc legitur, forsan εἵνόν scripserat *Herodotus*, ut voluit *Koen* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραίος ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστιος) Obscura de *Phidippide* *Plutarchi* insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxi finiit *Solinus* et magnus eius interpres p. 33.; *Plinius* vero mxxl. *Hist. Nat.* VII. 20. ubi docte *Harduinus.* *WESS.*

Ibid. δευτεραίος --- ἦν ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse *Salmas.* monuit ad *Solin.* p. 45. Miror quod scribit *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 862. *Phidippidem* παρακαλοῦντα *Λακεδαιμονίους* ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγεννημένον. Ante pugnam *Marathoniam* *Spartam* missus, victoriae reportatae nuncius *Athenas* venit, *Luciano* teste T. I. p. 727. [Pro *Laps.* inter *Salut.* c. 3.] Ἀγίταις ἀπὸ *Μαραθῶνος* ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας, --- Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίῃ, καὶ

τῷ χαίρειν συνεκπιῦσαι: ubi forte scribi praestiterit ἐκποθαι-
νείν τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen.
vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis pe-
tendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερὸν χιλιούς σταδίους
ποιήσας· καὶ ἔλθων εἰς Πλαταιάς, καὶ βίψας ἐν μίσῳ τὸ πῦρ ἰτελεύ-
τησι, μὴ ἐνεγκὼν τὸν κῆματον. VALCK.

12. ἢ γὰρ ἰσταμένου τοῦ μηνὸς ἰνιάτη) Sermonis indolem
hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutar-
chus, in cuius Glor. Athen. p. 349. Ε. ἔκτῃ μὲν ἰσταμένη
Βοηδρομιῶνος; simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἑβδόμας ἰστα-
μένου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. Β. τῇ ἔκτῃ
τοῦ Θαιργηλιῶνος ἰσταμένῳ. In talibus enimvero pauca abun-
de sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861.
f. Herodotum asperrime stringens, examen meretur. Negat
τῆς πανσεληνου religione Spartanos ab expeditionibus absti-
nuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is
auctor Ἀστρολογίας, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plu-
tarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io.
Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad
hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse
Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad poste-
ros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat,
etiam in Camilli Vit. p. 138. A. Falsum propterea largi-
ter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ip-
sum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis
profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti pru-
denter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed.
Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt)
deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia,
opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Mara-
thonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui
conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi fa-
ciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boë-
dromionis dies solemnus illi victoriae Athenis? Esto.
Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus pressit, Me-
tagitnione, quo Spartaе Carnia celebrabantur, pugna in
campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariter-
que luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Lace-
daemonii maturarent, impedimento erant, uti lib. VII.
206. Ita praelium festo illò die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu Cl. *Ed. Corsini* *Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo.* Alia *H. Dodwell* de Cyclis *Diss. VIII. p. 330.* Utram autem cunq̃ue in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕπνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusmodi per quietem visis Iocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ἐνὶ οὐνισασι βρετῶν Μῆτρει ξυμινάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ἴσθι Παρ' οὐδὲν ἴσθι, ἴσθ' αὖτὰ τὸν βίον φέρει, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et Cl. *Burmānus* usus ad *Suetonii Caesar. c. 7.* Eum *Casabonumque* vide. Ego vero [lin. 4.] συνιστάμετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. παρὲν τι καὶ βῆξαι μετ' ὀνόμας) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰσπίας - - ἔπαρε καὶ ἔβηξε μετ' ὄνομα τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. f'. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem παρμὸν memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternutamentum, ut οἰωνὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Ciceron. de Div. II. 40.* VALCK.

13. οἱ δὲ οἱ πρεσβυτέρω ἰόντι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μέζον praestabilius. Vere deinceps ὁ δῶν. Eustath. Ἰακόν δὲ φασιν ὁ δῶν, Iliad. A'. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae πταρμόν et dentem excussum excrispsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόρους --- συγχούς ἦδη ἀναίρειοντο) Scribendum arbitror ἀναίρειατο, vel ἀναραιρίατο, positum Herodoteo more pro ἀνέμηντο, susceperant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδιδώσαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemoni, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπιβουλοὶ μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναισθητοὶ δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσθέντες, Πλαταιῆς δὲ εὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμῇ, ἀλλὰ πολέμου πρόφασιν, εἰς μῖσον ἤββησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἐκαστέρῳ τι οἰκόμεν) Suum scriptori rediit. Ἐκατέρῳ alienum erat, corrigendumque ex Foesii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὔτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἐκαστέρῳ τῶν Περσῶν οἰκόμεν. Hesychius: Ἐκαστέρῳ, πέμπτῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Mox ψυχρὴ ἐπικουρή [lin. 10.] uti νύκτῃ ψυχρῇ IX. 49. et ἑλπίς ψυχρῇ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμῖας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίαν, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graeciὰ Σπάρτης ἔνιοι, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίστησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίστησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπειθῆς, illis etiam ἀπίστος dicebatur: ἀπιστεῖν idem erat ac ἀπειθεῖν, vel εἶναι ἀπειθῆ. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπίστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πιθεόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Εὐνοφῶν Κύρου παιδείας ἀ (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπιθειστάτους ἢ μάλιστα πιθεμένους. Luculentus testis est Harpocraton, Ἀπιστεῖν, αἰτὶ τοῦ ἀπειθεῖν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθίαν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπίσθης - - εἰ δ' ἠπειθήσας: reponendum ἠπίσθησας ex Harpocr. Conf. Hesych. in Ἡπίσθησιν. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστεῖν et in Ἀπίστος errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπίστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γνόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγνώριες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλεῖν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλεῖν. S.]

6. ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθ. πολίμαρχον) Athenis κυάμοις τὰς ἀρχὰς αἰεῖσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis l. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἢ δὲ τότε πολίμαρχος Καλλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur *Kühnius* ad Poll. VIII. 92. Ut primus forte Polemarchorum Callimachus decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse Callimachum apud Athenienses polemarchum. *Pausaniae* verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de Callimacho scripserit, ὅς, Ἀθηναίους πολεμάρχων, (vid. *Herodiani* Philetaer. a *Piersono* vulgatus p. 441.) ἤρξατο νέμπε μάχασθαι, vel τῆς μάχης. Apud *Herod.* c. 111. τοῦ μὲν δειοῦ κέρως ἤγιστο ὁ πολεμάρχος Καλλίμαχος: de eodem *Polemo* Soph. p. 3. ἐξῆρχε γὰρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἔταττεν αὐτὸν ἡ πολεμαρχία. Nobile votum, quo *Dianae* τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam Marathoniam se obstrinxerunt Athenienses, secisse dicitur Callimachus polemarchus in *Schol.* ad *Aristoph.* Eq. vs. 657. Recte *Meurs.* observat, *Athen.* Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis secisse *Dianae* polemarchum, quia primus olim Callimachus polemarchus ita instituit. Nolem eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, *Dianae* factum, ante *Xenophontem* *Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine *Plutarchus*. Apud *Plutarch.* T. II. p. 862. v. pro Φερὶ scribendum Φαεῖ, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem *Herodotus*, atque idcirco *Plutarcho* accusatur negligentiae l. c. ἰσπουδακῶς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρας πομπὴν ἰστέφηκας, ἣν πέμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἑκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἑορτάζοντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέρην legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, in primis cum sequatur τῇ Ἑκάτῃ. Scripserat - ne forsan τῇ ἔκτῃ Θαρρηλιῶνος? Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀπαθύνουσι τὰς χιμαίρας iuxta *Aelian.* Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinerunt loco *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κίνδυνον ἤκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, ἐς κίνδυνον ἤκουσι μέγιστον: ut forte legit *Valla.* *Herodoteo*, ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc *Demosth.* p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et *Lysiae* p. 115. ἐξ ὅσων Ἀθηναῖοι αἰμυνηταὶ εἰσὶν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὄν πάντα, ait, ἐς σὲ νῦν τίνοι: sicut Eurip. *Phocæa*. va. 458. Ἄλλ' εἰς σὲ τίνοι τῶνδε διάλυσίς καπῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπινδόντων τὴν συμβολὴν ἔλῃ, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta littera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπινδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλῃ. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπινδόντων τὴν συμβολὴν ἔχῃ: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος dicitur Thrasybulus *Thucydidi* VIII. 81. De Callimacho polemarcho *Polemon* p. 16. τῶν ἄλλων πολέμαρχων δεῖδειν ἐντιμεινῶν τῷ πλήθει, ἢ τούτου ψῆφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίησε. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δίδονται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδεται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii coniectura, loco δίδεται. Haud contemtille vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δίδεται IX. 73. et δίδεται sive δίδονται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κλεινόντων συμβαλίειν) Lucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μνηὸς εἰνάτη· εἰνάτη δὲ etc. et IX. 11. στίχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους· ξείνους γὰρ ἐκάλειν etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλῃ solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχῃ: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχισθαί τινος, notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλῃ, adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρέει II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo Msstorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπινδόντων τὴν συμβολὴν ἔλῃ, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. CXI. 4. τὸν πολέμαρχον ἔχειν κέρα τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in *Plutarchi Sympos.* I. 10. Acontidis pugnā Marathonīā cornu dextrum *Aeschyli* testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste *Euripide Supplic.* vs. 657. Mutatâ reipublicae formâ polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio *Ed. Corsini Fast. Att. Diss.* III. p. 119. et praecipue *Diss.* IV. WESS. — *Conf. Taylor Lect. Lys.* cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ὀρέωντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci ἰόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti *Pausaniae* veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ ἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἔχρωντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëtâ *Iliad.* Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρώτοι τε ἀνέσχοντο) Ubi *Miltiades Aristidis* T. III. p. 285. ἰδιώτας ἐξαγαγών, ὡς εἰπεῖν, ἐπανήγαγε νικηφόρους: *Schol.* in Codice clar. P. *Burm.* ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἡ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στ' λέγει, ἔτι τὸ (an τότε?) πρῶτον Ἕλληνες ὑπέστησαν σχῆμα θιάσασθαι Μηδικόν. vid. *Maxim. Tyr.* xxx. 6. *Aristoph.* *Nub.* vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τε αἶτεον) Est cui πῦρ τε αἶθεν blanditur, oblioto eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. *Ignem* sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in *Addendis.* — Scribens ista *Herodotus*, ut multa saepius alia HomERICA, sic h. l. respexisse videtur illud *Hectoris* ex *Iliad.* δ'. 718. adclamantis Troianis, Οἷστε πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce *Gronovius* mutavit optime. Πόνον, *Nostri* studio, *Procopius* creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γενόμενος, *Bel. Pers.* II. 25. Ex *Sosicratis* Graecis *Rutilius Lupus* de *Figur. Sent.* p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos *Philippus*. *Callimachi* nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris conflixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur *Rhetores*: ἔμμενεν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἰδοὺ ἐστάναι, πεσεῖν μὴ δυνάμενος, *Polemo Or.* 1. p. 2. WESS.

4. Κυναίγειρος) Sic *Aeschyli* fratrem plerique indigent. At Κυνέγειρος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) ποῆτις. Οὐ σὲ μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὡς Κυνέγειρον ἔγραψε Φᾶρις, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex *fri-vola Atheniensium* et *Sophistarum* iactantia, in certamine *Marathonio* inmanem in modum exultante. *WESS.* — Conf. *Iacobs* ad *Anal.* Br. T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναίγειρος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis *Atheniensis* rabiem, *Persicam* navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam *Epizelo* coecitatem tradens c. 117. *Sophistarum* ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* Panathen. I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimachio* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de Nat. An. VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναίγειρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* *Epizelum* [c. 117, 5.] dictum Πολύζηλον, et *Plutarcho*. *Epizeli* loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho*, et *Cynegiro*, *Tzetzes* Chil. I. vs. 867. Unum de decem ducibus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δῖνατος αὐτὸς στρατηγήσας, μόνος, ὡς εἰπῆν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant *minora*, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissem, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo *Florilegio* eadem iam legisse *Photium* monstrant *Scriptores* citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* 6. 717. et quae mox ad c. 115, 2, notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἐξανακρουσάμενοι) Interpretatus sum in puppim remigantes, tanquam esset ἐνὶ πρύμνῃ ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. ε'. 717. et ι'. 242.) eadem intelligere liceret quae alias ἀκροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse praecise contententibus; rectius ἐξανακρουσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἐρετρῖν; ἀνδράποδα) Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriciensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hinc ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδιστῆναι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπικουμένους ἐς τὸ αὐτῷ speciem praefert, nihil amplius. WESS.

6. αἰτὴν δὲ ἔσχε 'Αθηναίοισι etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰτὴν ἔσχε 'Αθηναίοισι non aliud erit ac 'Αθηναίους, et hoc ἀπὸ τοῦ, οἱ 'Αθηναῖοι ἔσχον αἰτὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰτὴν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτὴν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖς, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcmaeonidarum fraude haec machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad Aeschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοῖς ἐν 'Αθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλειμένηα εἶχε αἰτὴν Φοῖτᾶν: et cap. 71. Φοιῦσαι δὲ αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in *Porti* penu. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθην.) *Plutarchi* editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτὴν δὲ ἔσχεον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχειν, ut saepe apud alios, apud *Plutarchum* etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit *Herodoteo*. Quod aliis diceretur, αἰτίαν ἔχουσαν Ἀλκμαιωνίδα Φοιῦσαι αὐτοὺς, vel τοῦ Φόρου αὐτῶν, (ut *Aesch. Eumen.* vs. 582.) id *Herodoto* dicitur, Φοιῦσαι αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλειμένηα εἶχε αἰτὴν Φοῖτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (ἐν) Ἀθηναίοις ταῦτα ἐπινοῆσθαι, istud excogitasse perhibebantur apud *Athenienses* ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς. *Plutarchi* tamen lectionem, si Codices praeberent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) *Medicei* ἦσαν non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. *Infra* lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχεις εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἐβόησαν) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἕκαστος τάχεις εἶχε ὡς εἶχον τάχεις ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίων ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχεις εἶχε ἕκαστος restituetur ex *Codd.* vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* Nat. Anim. VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρμῆς τε ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἱμπηδῆ, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera classis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo *Marathonio* properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant *Persis*, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. Strom. pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti-
nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλεῖου -- ἐν ἄλλῃ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocraton etiam memorat in Ἡράκλεια, ubi Vallesius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἱκανισχίλους etc.) Plutarchi Malign. p. 862. v. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἦκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, nimium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι ἔκτειναν Μήδων ἐνία μυριάδας. Herodotus veracis officium Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens. Ceterum Epizelus Cuphagorae fil. recentioribus Πολύζηλος audit, Plutarcho, Suidae, Stobaeo et Maximo Tyr. Diss. V. ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Valckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quae ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX. 16., τὰδε πῶς τὰ ἐπὶ λαιπὰ ἤκουον Θερσάνδρου: hinc utique longe diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐπιθόμην) Θέρσανδρον. In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποίητο τῶν νεῶν) Corrigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποίητο: neque enim quae adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; διὰν ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phoenissa nave signum Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subreptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιῆσθαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In Attica lege, quam habet Petitus p. 209., pro Γενίεσθαι ζήτησιν, emendari debet, γινέσθαι ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγιγγραμμένων τοῖς Ἀπὸ ἐκρχικοῖς γραμματέεσι: ut legitur in Isaai fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p. 175, 11. conf. Harpocr. in Διαφήσεις. VALCK. — Vocem ζήτησιν non debuissē sollicitari, ut taceam librorum omnium et Suidae (voc. Δᾶτις) consensum, vel frequens usus vocabuli ζητητής, inquisitor, poterat docere, de quo consuli Harpocraton potest. S.

10. ἰς Δῆλον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Τανχραίοις ἰς Δῆλον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδερικα) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare. situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. *Philostratus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretriensis in Medorum regione, unius, sed citati cursus, dici itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύσσονται aut ἀρύσσονται doctiores consentiunt: nam *Porti* ἀρύσσονται pro communi ἀναρύσσονται, hocque pro ἀναρύσσονται placere non potest. Fontem *Philostratus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύσσω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύσσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι καλοῦσι τοῦτο ραδινάκη ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen τριφάσαι ὁδοὶ, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostrati* *Damis* plura, nonnullis intempestivâ *Clar. Olearii* cura perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit *Gronov.* Caeterum perantiquus et ad iudicandam codicum *Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. *S.*

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνέσαντες) Aequè concinnum αἰνέοντες ex membranis. Venerunt Spartani τῇ ὑστέρῳ τῆς μάχης in *Platon.* *Menex.* p. 240. c. *WESS.*

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θάῤῥμα δὲ μοι, idem fuit in *Plutarchi* *Malign.* p. 862. f. olim, prava nunc et hiant oratione, sed facillime hinc sarcienda. *WESS.* — Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nostro* supplevit nuper Editor *Hutten*, Vol. XII. p. 310. *S.*

Ibid. οὐκ ἐνδύομαι τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod. Malign.* p. 862. e. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρώτος, ἰν-quit, ἀνθρώπων ἐπιτήνοχας ἐγκλήματα. — σὺ κατηγορεῖς, εἶτα ἀπολογῇ καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολάς, ὥς πάλιν ἀναιρεῖς. ἀπιστῶν δὲ, σιαυτῷ δηλονότι, σιαυτοῦ γὰρ ἀκήνοας λέγοντος, Ἀλκιμαωνίδας ἀνασχεῖν ἀσπίδα νεκρομένοις καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάροις. *VALCK.*

4 et seqq. Καλλίη — Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hipponico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Calliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσάψας τὸν υἱὸν Ἰππονίκου, ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἰν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diylum* historicum Atticum p. 862. b. et 864. c. v. *Aristophanem* Boeotum, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspicio verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίῳ τοῦ Φανίππου χρησάμενος Ἰππώνιος, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν ὕμνον Ἰππώνιον, ὡμολόγησεν ὅτι μὴδὲν τῶν πραγμάτων διειμένον, ἀλλὰ θρασύτητα καὶ χάριτι τοῦ Ἰππώνιου (ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν περιέβαλεν: ut Calliae laudes filiiq[ue] Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καθ' Ἡρόδοτον, aetate Herodoti, unus erat ex Atheniensium ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen. lib. XII. cap. 52.*] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut. I. p. 321. D.*) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh. ad Luciani Timon. pag. 137.* Quod legitur apud *Stobaeum* p. 521, 13. οἷσι μὴ τῶν ποτὶ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἄμεινον ἢ Ἀριστίδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νικολέους) ἐν παντί τῆς ἀρετῆς: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νικολέους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides Soph. T. I. p. 340. Lucian. T. II. p. 638. et 696. Themist. II. p. 36. D.* Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian. [Hemsterh. ad Tim. I. 1.]* Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.*

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίῳ δὲ τούτου etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contemptui habitum praeterierint, causam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. *Gronovio* cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam *Olymp. liv.*

indeptus est, νενικηκώς ἴππῳ, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in Herodoto, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit τετάρτην καὶ ἰσδομνηκοστήν, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisi- strati enim bonorum sector vitam tam longe haud exten- dit. De Phaenippo Calliaeque gente plura Palmerius Exercit. p. 754. et Perizon. ad Var. Aeliani XIV. 16. WESS.

Ibid. Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.) Hic sane mi-
ror Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum repe-
riri scribit Gronov. Quod viro clarissimo, idem mihi
quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc ca-
pite in laudem Calliae, ab alia fuisse manu adiecta, ho-
minis forte non longe recentioris in gratiam Calliae cuius-
dam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiqua-
rii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed,
si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna pror-
sus illa iudicarem Herodoto. Quibus illa modis lecta sibi
Plutarchus excepisset, turpi adulatione in laudem ditissi-
mae familiae composita! [At satis invidiose Nostrum in-
cusavit Plutarchus, Calliae laudes non nisi in Hipponici gra-
tiam ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum con-
ditor, imitator ille quidem Herodoti, sibi tamen nati-
vam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima
illa, Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἐστὶ πάντα τινὰ
ἔχειν, Sophistam sapiunt, non Herodotum; quem, isto
nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato
voluit imitari. ἄξιόν ἐστι sequente infinitivo non est He-
rodoteum, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14,
6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἐστὶ.] Sed cur tandem
deceat unumquemque istius Calliae πολλαχοῦ meminisse? [Quid-
ni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab om-
nibus vir laude praecipua dignus?] τούτο μὲν, inquit,
--- τούτο δὲ, --- τούτο δὲ ---, tria nobis enumerat, pro-
pter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus:
τούτο μὲν γάρ, αἰτ, τὰ προλελεγμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν
πατρίδα. Quenam illa tandem? virum praecellentem Pisi-
stratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eieci quae
publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memo-
raverat Herodotus, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἐμ-
χανᾶτο.] Τούτο δὲ, αἰτ, τὰ ἐν Ὀλυμπῇ ἐποίησι, ἴππῳ νικήσα; etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τὰ-
 πινίκα θύσας totam panegyryn excepit convivio? nam ἱππῶ
 νικῆσαι, et τιβήριππῳ δεύτερον γενέσθαι, quod cum multis habuit
 commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis
 Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερῶ-
 θῆναι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστησι δαπάνησι: ea, opinor,
 laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [At-
 qui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat
 Vir doctissimus, quaerens: *An forte τὰπινίκα θύσας totum
 panegyryn excepit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in
 illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fue-
 rint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earum-
 que mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorum-
 que elogiis, quos Musae eius illustrant, frequentissime
 factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro
 Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi potue-
 rat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias
 fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa
 illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua
 adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa
 fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et ho-
 norifica ad posterum commemoratione digna videri Scriptori
 nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista;
 et Herodotea male divulsa cohaerebunt. VALCK. — Ego
 vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito νο-
 θείας adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse
 Viris doctissimis istam *de Calliae laudibus παρενθήκην*. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαυσαν τοὺς λοιποὺς τυρκενιεύον-
 τας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus
 inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quae-
 sitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii con-
 iectura postulat τοῦ λοιποῦ, deinceps. WESS. — Quum
 paullo superius, pro λοιποὺς, quod Wess. cum Gronov. re-
 ceperat, ὅπολοιπους alii dederint libri, haud incommode
 λοιποὺς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δω-
 ρῆν — τῶν αὐτῶν ἐπιτηδεύσας προσέφερε etc.) Primum προσέφερε
 scribi malim una litera auctius προστεφεύρε. Aviditas Alc-
 maeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρεὴν ἑοῦσαν τοιαύ-
 την τοιαύτῃ ἐπιτηδεύσας προστεφεύρε: insuper talia commentus est.

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat *Dion Chrys.* primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτώνων τε ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικίῳ καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξεπίτηδες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδυσάμενος· τέλος δὲ τὴν κόμην διασπάσαντα (leg. διαπάσαντα ex *Herod.*) καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στέμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἐκατέρας. μόλις ἔξω βαδίζειν, -- γίλωτα καὶ θείαν Κροίσω παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In *Herodoteis Diss. Clar. Wess.* p. 116. obtulit κόλπον πολλόν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πολλὰ χεῖρες dictae *Callim. Hymn. Dianae* vs. 27. *Sophoclis*, πολλὴν γλῶσσαν ἰκχίως μάτην in *Stobaeo* pag. 163, 27. quaeque dantur similia. VALCK. — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut *πλῆθος*, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide *Adn.*) sic et πολλός, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέφερε sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit *Calchas*. Ipsa illa notio, quam verbo προσέφερε expressam *Valckenarius* voluerat, in verbo ἐπιτηδεύτας inest. S. }

12 seq. ἐνδύς κιθῶνα μέγαν) Adiectivo ob *Med.* silentium infestior *Cl. Gronov.* fuit; non ego. *Dio Chrysost.* explicat χιτῶνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. n. Mox κόλπον πολλόν non adspernor, ob *Eustathium*: [vide *Var. Lect.* et *Adnot.* proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. *Dio* tamen γυναικίῳ καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod *Eustathius* autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέλλου, minime laudo: inprobavit et *Gronovius* similem glossam *Varini Favorini*, ex *Homeri* sumtam explanatore. WESS.

16. παρῆσαξε παρὰ τὰς κνήμας) *Harpocratonis* Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ Φράζαντα τὸ τῆμα, καὶ ἀποπληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἔκτῃ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac *Musa* statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοθόρνοους ubique instauravi, schedis et *Scriptore* lib. I. 155. praecuntibus. Adsolent *Iones* ⊙ in T saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. WESS. — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κοτέρονος*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *κοθόνος* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in *Nota* ad *lin.* 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κοτέρονος* οὗς scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem οὗς pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro τούς habet: scripturam *κοθόνος* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam idemtidem observavimus. *S.*

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ ἄντια τῷ ψήγματι reliquiasse, dubio caret: absurdum διαπάσαντα explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam *Or.* xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth.* *Od.* VII. iustius nominasset. *WESS.*

26. οὕτω τιθριπποτρόφης) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαειονιδῶν οἰκία - - - ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τιθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀθηρημίνης νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus Atheniensium *Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur Olympiacam *Isocrati Or.* de *Bigis* p. 351. c. ζῆνγι πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολιτῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησι. *VALCK.*

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρίεται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth.* *Od.* VII, 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. xlvii. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat fama, si Alcmaeoni, Megacli fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρέω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικυνώνιος μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνον οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλεισθένην, τὴν ἀκολασίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρέω in medio decurtatum ex Ἀνδρέω, a nominat. Ἀνδρέας, ionice Ἀνδρίας. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλείστον δὴ χιλῶς εἰς ἀνὴρ ἀπίκετο) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἶποντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάχιμοι καὶ ὀρνιθευταί, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλείστον -- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους -- πλείστα εἰς ἀνὴρ -- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, οἶμαι, εἰς γε ἀνὴρ ὧν ἐλάμβανε. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procos Agaristae Δάμαρος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρίς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. n. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum inventur, Δάμασος Ἀμύριος, Damasus Amyris F., erit. Amyris iste propter προσκοίνον μανίαν ἰθαυμάσθη apud Eustath. Iliad. B. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divination. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κόλπου) Nisi in fine huius dictionis, ut in Var. Lect. hariolatus sum, vocab. μῶνος intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὴ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερφύοντος τι Ἑλλήνας ἰσχύϊ) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in Var. Lect. adnotare, ἰσχὺν pro ἰσχύϊ scribi in Arch. et Vind.] Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἄνθρωποι θυμαίνοντο τὰ ὑπερέχοντα τῇ ἰσχύϊ. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt Aelian. XII. 22. et Athen. X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ φυγόντος ἀνθρώπους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι καὶ πάντες ἐμῶν, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Aeolis olim. Hesychium vide in Αἰολικὸν Θησαυρῷ, et quae ibi eruditissimus Valesius. At hic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra Var. Lect. illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum Aldo. Iam Aldina quidem editio et caeterae ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisienses quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείων τυράννου πατρὶς Λακωνίδης, Φεῖδω-

ves δὲ τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. Phidon, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior Phidone est, cuius filius Leocedes inter procos Agaristae nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros praeclaros Palmerium Gronoviumque, quorum hic opitulaturus, Φειδωνος παῖς Λιωκίδης, ὁ παῖς Φειδωνος δὲ τοῦ Ἀργείων τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φειδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λιωκίδης, τυράννου δὲ Φειδωνος ὁ παῖς ὄνομα, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci Phidonis τυράννου τῶν Ἑλλήσι μάχιστα ὑβρίζαντος memoria in Pausaniae VI. 22. WESS. — De superiore illo Phidone, emendationem Gronovii probans Larcherus adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad Strab. VIII. pag. 358. ed. Cas. ad Plin. VII. 56. (57.) et ad Marmora Oxon. Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonothetas Eleenses admissa, praeter Pausaniam a Wess. laudatum, ad eundem Strabonis locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem Larcheri Commentatio in Actis Acad. Inscript. T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παλίου) Conmode Ortelius et Palmerius Παῖον κώμης ἱερίστου ex Pausaniae Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαιονόλιος, ex suspitione Cl. de Pauw, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abitque longius. Multum quoque Codicum quorundam Παῖου νόλιος versavi, sed irrita opera. Certum est, Phormionem, Castores hospitio excipientem in Plutarch. T. II. p. 1103. A., diversum videri ab Euphoriōne, Laphanis patre: hic Arcas ex Azania, ille Spartiata, et dubiae hospitalitatis apud Pausan. III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θισσ. ἡλθε) Med. et Ask. ἤρχε considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a Steph. Byz. damnatum: quo in Scriptore Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος; refingitur ἀνὴρ Κρανώνιος Miscell. Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt Herodoti verba, quae inportunum illud γὰρ rescandum, sicuti Pinedo et Holstenius perspexerunt, claredocent. Scopadarum familiam hinc Cel. Perizon. ad Aeliani Var. XII. 1. illustravit. WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) Ὅργη h. l. *ingenium, indoles, animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad l. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασι) Prave scribebatur καὶ σὺν ἅπασι. Rectius supra, lib. V. 49. δεα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνεστῇ, ostentant libri ἐν τῇ συνεστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem injecta quasi manu moretur. Antea [l. 85, 3.] ἐν τῇ ὡν παρὰ τοῦ εὐιστοῖ de praeterlapsa felicitate admirati fuimus: de absentia vero; τῇ ἀπαστοῖ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνεστοῖ, in familiarī usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὐιστῶ et ἀπιστῶ a verbo εἰμί, *sum*, derivantur; sic et vocab. συνεστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνουσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut συνουσία, sic et συνουσία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσία latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνουσία, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τι κατακλίσιος τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τι κατακλίσιος τοῦ γάμου, *concludendarum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidiae verba explicant, ὅτι πάριστιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλίσθηςόμενος, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin. 3.] κρίνει ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod κατάκλινειν τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7 seq. κατίχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλίδης) *Valla*, quasi προίχων τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam fere in sententiam etiam κατίχων τοὺς ἄλλους accipi posse *Corayus* (apud *Larcherum*) censuit: quo etiam tendit *Schulzii* (in Herodoti *Bellis Persicis*) ad hunc locum adnotatio. *Vallae* interpretationem quum tenuisset *Gronovius*, illius loco *Wesseling*. hanc posuit, *quum longe deti-*

neret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. *Larherus* in hanc partem accepit, animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim *Herodotus* verbum *κατέχειν* frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam *H. Steph.* in *Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345.* ex *Isocrate* adnotavit, dicens: „Invenio autem *κατέχειν* et pro *Cohibeo* vel potius „*Reprimo* loquentem, et quāsi *Silentium* ei impono.“ S.]

[*ὅτι αὐτῶν ἐμμελίσαι*] *Tragicus* saltandi canendique modus ἢ *Ἐμμέλεια* plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide *Athen.* I. p. 21. e. XIV. 631. c. et *Hesych.* hac voce. Monuit vero idem *Hesychius*, eodem nomine ab *Aeschylō* satyricum etiam modum indigitari, qui aliās sicinnis: atque ea notione forsā *ἐμμέλεια* h. l. fuerit accipienda. S.]

11. *ὑπόπτει*) Sic *Masti*; aliud nihil mutantes. *Cl. Reiskii* coniectura *ἀπίπτει*, despuebat, speciem praefert, sicuti et *ἀπισιώπῃσι*, qua non auferor. *ὑπόπτει* *Clisthenes*, saltatorio illo *Hippoclidæ* orbe viso, de proco *suspiciatus* levissima quaevis. Potest alloqui *ὑποπτέειν*, *limis* et *iratis oculis* adspexisse *Clisthenem*, ut *ὑποβλέπειν*, *ὑπιδιδῆν*, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite *Cl. Ernesti* ad *Callimachi Hymn. Del. vs. 62.* Scripsi post pauca [lin. 12.] *ἐκτελευσέ* οἱ ob *Codices*. *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

14. *Λακωνικὰ σχήματα*) In *Arch.* glossa adest, a *Galēo* dissimulata. *Σχήματα* sive *σχημάτια* saltantium lucem accipiunt ex magni *Animadversoris* lib. XIV. 6. in *Athenaeum*. [*Casaub.* ad *Athen.* XIV. p. 628. d. Conf. eundem *Athen.* I. 21. c.] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρίσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic *Zenobius* Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ κρᾶς κυβιστήσας, non ἐπὶ κρᾶς, quod *Schottus* vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. *WESS.*

16. τοῖσι σὺνδισι χειρονόμῃσι) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit *Eustath.* in *Hom. Il. d.* p. 120, 44. ψ'. p. 1460, 21. *Od. ε'. p. 219, 10.* [p. 159. 1334. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονομῆν, gesticulari, ταῖς χειρὶν ὀρχεῖσθαι dixit *Antiphanes* apud *Athen.* IV. pag. 154. b., qui nobis XI. p. 482. e. ex *Andromeda Sophoclis* hunc unicum servavit senarium: Ἰπποῖσιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur *Eustath.* ἰππότης ἦναι, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281,

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, *D'Orvillio* Viro Cl. operose tractatum in *Chariton*. p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip. Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἱπποκόμος τῶν καμήλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἱππότης τῆς ἀγίλης ταύτης, elephantis equorum loco vecti, T. Hemsterh. in *Lucian.* p. 401. Conf. I. Meursii Orchestra in Χειρονομία. VALCK.

22. ἀπορχήσαιο γέ μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. v. χάριν καὶ σημειῶν διανοίας πεπαιδευμένης. Optime G. Budaeum sequutus H. Steph. Thes. L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχημοσύνῃ τῆς ὀρχήσεως τὸν γάμον ἀπίσταντες. Herodoti verbum Suidas adhibuit in Οὐ Φρονίς Ἰπποκλιδῆ. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit Zenob. Cent. V. Prov. 31., monente *Kilstero*: conf. *Diogenian.* VII. 21. Erasmus et H. Steph. Plutarchi verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbißima T. II. p. 867. v. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 23. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἔξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἔξωρχήσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἱπανίω etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* Dial. Deor. XX. 1., forsan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de Pauw valde suspecta superior declaratio ἀπορχήσαιο γέ μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπορχήσαιο γέ μὴν τὸν γάμον: h. e. fili Tisandri matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπορχήσαιο etc. Hippoclidem spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἱγγυᾷ παῖδα) Oblatam accipiens conditionem Megacles mox dicebat ἱγγυᾷσθαι. In talibus ὁ δίδους ἱγγυᾷ ἱγγυᾷται ὁ λαμβάνων, apud *Isaeum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαιωνίδαι ἰβώσθησαν) Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vorum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θμιστοκλῆς ἰβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἰβώθη, facto ex ἰβοῦθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βόω, per Syncopen ex βοῶω, genito; quod Sylburgius ad *Clenardum* et *Portus* ostenderunt. WESS. — Herodoteum ἰβώσθησαν vulgo diceretur διεβοῦσθησαν. In βωῆναι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

[4. Κλισθίης ὁ τὰς Φυλάς etc.) Vide lib. V. c. 66. S.]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρώμα γενόμενον) Adiectum malles τρώμα Πέρσῃσι γενομ. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατιώμενοι τριήρεις) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρει debeat, ut una triemi Marathonem Parium Persis venerint. Valla ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS.

9. κατεκλημένους) Herodotei moris esse κατεκλημένους ἐς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τεῖχος, nemo non novit. Itaque bene *Vind.*, a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque *D'Orvillium* ad *Charit.* VII. 3. p. 601. Qui ἐσπίπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum rediderunt iusto auctiorem. WESS.

9. ἐπελόρευε Παρίους ἐγκατεκλημένους) Una de duabus littera praetermissa scripserat, opinor, ἐγκατεκλημένους, ut saepius in talibus κατεκλημένοι ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud *Nepot.* c. 7. Miltiades urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit. *Ephorus*, e quo suam summis *Cornelium* narrationem vidit *Lambinus*, apud *Steph. Byz.* in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, ait, --- καθιζόμενος (προσκαθιζόμενος scribendum puto) ἐπελόρευε πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατίκλεισαν in Scholiis ad *Thucyd.* V. p. 367, 68. τοῦτ' ἐστὶ τῶν εἰσαγαγέων ἢ τῆς θαλάττης αὐτοῦς ἀπικλείσαν: nisi dederit *Thucydides*, ἐγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῶσι Περδίκκων, ut *Sophocles* dixit in *Ai.* vs. 1292. ἐρκίων ἐγκατεκλειμένους, pro ἐντὸς ἐρκίων κεκλεισμένους. VALCK.

10. ἐσπίπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent *margo Steph.* et *Valla.* Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem : αἷται ἱκατόν
τάλαστα, Φαίς, ἢν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπανοστήσειν τὴν στρατιάν,
πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφίτας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpun-
ctione mutata scribendum : καὶ, τῇ μάλιστα ἔσται ἱκατόσι ἐπί-
μαχον, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήμετο (vel ἐξήμετο)
διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος,
sed alterum praefero. Thucyd. IV. 115., ἢ --- ἢν ἐπιμα-
χάτατον, nempe τὸ τείχισμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK.
— Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, com-
mode intelligi ἐπίμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπίμαχον χωρίον,
ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

. 10 seq. ἢν μὴ οἱ δῶσι) Aldi aliorumque δῶσιν calamo
debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, im-
mo potiora sunt. Neque displicet ἀπανοστήσειν τὴν στρα-
τιάν, a Valla versum, et iudicio duorum Codicum proba-
tum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est.
In Paro Miltiadae studio oppugnata discrepat nonnihil
Ephorus in Ethnico gr. voce Πάρος, et Cornelius Nepos Vit.
Miltiad. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ
μάλιστα ἔσται etc., contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἔρκος δισημοφόρον Δήμητρος)
Septum templi, ἔρκος Nostro, περίβολον dixerunt Plato T. III.
p. 116. c. et saepe Pausan., qui, nulla quoque templi men-
tione facta, lib. VIII. p. 664. περίβολον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων,
Cereris et Proserpinae, quarum sacerdos Herodotea fuit
Timo: p. 675. ἐντὺθεν εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς Διοσκείνης (filiae
Neptuni Cererisque) ἰστὶν εἰσόδος. Septum si Miltiadi li-
cuisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat εἶναι ἐπὶ τὸ
μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrabile vocabant, in quo
mystica sacra Cereris recondebantur. Attigit Hemsterh. in
Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych.
in Ἀνάκτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. [p. 378.
D. E.] ubi μέγαρον in μεγαλόεργον mutanda censebat ill. Ex
Spanhem. ad Callim. p. 673. legerem: Βοιωτοὶ, ὅτι τὰ τῆς
Ἀχαιῆς μέγαρον κινούσιν. Profano non licebat Miltiadi κινεῖν τι
τῶν ἁγίων. De aliorum etiam templorum interiori recessu
ἀνάκτορα frequenter Euripides, μέγαρον adhibet Herodotus.
VALCK.

15. Φίμης αὐτὸν ὑπελθούσης) Nullum Suidae ἐπελθούσης in
libris praesidium, et merito. Sophocles Elect. vs. 1118. Τί

ὃ ἔστιν, ὃ ἔστι; ὃς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφήσαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφήσαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίν τούτων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deletio articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίν bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίνασα θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἐπεμψε, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. "Ενα λέγει τὸν Μιλτιάδην" ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὁ δὲ Περύτανις εἰσελθὼν ἔζη (ἐξητήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὐτῇ ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νῆσους τοῖς Ἀθηναίοις" καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρῶτην, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένους αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν φασὶν ὡς βίβλει ἐβλήθη" οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχεος κατηνέχθη" κατεαγῆς οὖν τὸν μηρὸν ὑπέστρεψεν ἄπρακτος αἰὲ ἐκρίνετο. Postrema sic emendata sunt, κατεαγὼς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτοὶ μὲν παρῶν οὐκ ἀπελογέιτο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλὴον, inquit, τοῖς δικασταῖς δεῖξαντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παῖδια ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8-10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαρσώνῃ γενομένης πολλὰ ἐπιμεμνημένοι, καὶ ὡς ἔλῳν Ἀῆμον τε καὶ τισάμενος τοὺς Πελαγονοὺς παρέδωκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Ἀῆμον αἴρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Ἀῆμον αἴρεσιν intercidisse fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eandem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμεμνημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et aliàs variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structurae genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακλουθίας genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μακρῶν) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν M. γεόμενον τριῶμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Λήμνου αἰρίσιος, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἰλῶν Λῆμνον etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. ccccxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΓΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem ταραρήια, si pingeretur, τὰ σ' ἀρήια, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. E.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Ieb. Alii id reticent. sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Mastis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπί τε ἰκτὸς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἰκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S.

[7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν) In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaeff. et in mastis omnibus σφίσι αὐτοῖσι aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaeff. posteriorem abiecissem vocem, rectius facturos si in αὐτοῖ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχεος etc.) Τείχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, ἰούσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπεὶ τε γὰρ ἰδεῖν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν εἶδσαν οἰκῆσαι μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν

ἀνὰ πόλιν κοτε ἰηλαμίνου. Ut *Valla*, cepit ista *Io. Meurs.* Cæcrop. cap. 5. Conf. *M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 22. *Schol.* in *Eurip.* *Phoen.* vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in *Schol.* ad *Aristoph.* *Av.* vs. 833. Τυρανῶν τείχησιν Πηλασγικόν, quod attigit *I. G. Grævius* in *Prooem.* ad *Callim.* VALCK. — At ἰούσαν (l. 7.) commodè suum locum tuetur: ἡτε τὴν, ionice pro ἡ positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut ταύτην ὡς ἰδεῖν, et paullo ante ἐπὶ τε γὰρ ἰδεῖν. S.

16. θύγατρες τε καὶ παῖδας) Ultima tria suspicione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex *Mssis* ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ ἴλθοιν αὐταί; Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium ἰντυχεῖν παρθένῳ ὑδρονομήν tradit *Arrian.* Ἀναβ. Ἀλ. II. 3. et apud *Poëtam* *Od.* K'. vs. 105. κοῦρη δὲ ἐμβλητο πρὸ ἄστειος ὑδρεύσῃ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque *Arch.*, suo eas suffragio damnantis. WESS. — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. S.]

27. ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρία, καὶ Ἀῆμον) Ex margine ed. *Steph.* restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Ἀῆμον. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. Sardes venerunt ἄλλοι τε, - καὶ δὴ καὶ Σόλων. Cap. 129. καὶ ἄλλα λόγων - καὶ δὴ καὶ εἰρέτο μιν. IV. 150. ex *Codd.* scriptum, εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολησιῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος. VALCK. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. CXXXVIII. 3. παντηκοντίρους κτησάμενοι) Opportunius στήσάμενοι, positis navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quae vix credibilis de insulanis opinio. Rapuerunt autem insidiatores πανηφόρους παρθένους, πλεύσαντες εἰς Βραυρών, teste *Philochoro* apud *Schol. iasten Venetum*, a *Bongioanni* publicatum, in *Iliad.* A'. vs. 465. [*Schol. Villois.* ad Ἰλ. α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. WESS.

8. γλῶσσαν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) *Herodotum* sequutus *Didymus* apud *Schol.* in *Eurip.* *Hec.* vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρῴαν φωνὴν καὶ τὰ ἥθη εἰδίδεσαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνέρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνέρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἰ τις τύπτει

ἀπ' αὐτῶν *τινα*, ἰβήθουν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit Eustath. in Ἰλ. d. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 91. VALC.N.

11. εἰ τε τύπτουσιν αὐτῶν) Vera Reiskii e Mastis correctio est. Critici in Euripid. Hecub. 887. καὶ εἰ τις τύπτει ἀπ' αὐτῶν *τινα*, ἰβήθουν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπιγράτιον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευομένοισι δεινὸν τι ἰσίδουσι etc.) Val- la: considerantesque rem esse indignam etc. Wess. cum Gron: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. Iam pulcre quidem novimus, δεινὸν ποιῆσθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἰσίδουσι (quod aliquanto etiam mollius quam ἰστέχεσθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit Iacobsii, Viri clarissimi, interpretatio (in Atticis p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Frequentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc Herodotus dicit, deliberantes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἅμα Θόαντι etc.) Thoantem Hypsipylae pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia Herodotus, vitii suspectus propterea Casp. Barthio ad Papinii Stat. Theb. V. vs. 328. Nemo, decernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duae voces ἅμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντος. Quid si vero Herodotus, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranæ clamant omnes, et laudati ad Euripid. Hecub. [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Λήμνιαι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' ἀμφοτέρω οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἰδόθη, τὰ Λήμνια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter Paroemiographos] multa Stanleyus ad Coëph. Aeschyli vs. 631. WESS. — De Lemniorum virorum caede a mulieribus patrata consuli Apollo-

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de *Thoante* Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud *Herodotum*, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἅμα Θόαντι, suo vero arbitrato σύν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, *maritos suos simul cum Thoante occidentes*. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θόαντι γενομένους, qui cum *Thoante* (i. e. *Thoantis aetate*) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse *Thoantem*. S.

CAP. CXL. 4. καταλύσας) Utrum *Valla*, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας *Arch.* Praecessit ἐπεὶ - - ἐξάντη - - ἐς τὴν ἡμετέραν: redibitque ἐξάντουσι lib. VII. 183. Apud *Diodorum* XIV. 103. scripti libri πεμπταῖς δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μεσσηνίαν: antea καταλύσας, quod hic in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαιστίες) Lemnus δῖπολις erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem, *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo Atheniensium in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαιστία memoravit, praeclarà Cl. *Valckenarii* adiutus et defensus operà. WESS.

Ibid. Ἡφαιστίες μὲν νῦν ἐπίθοντο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui Lemnum incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub Atheniensium redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστίες ἐπίθοντο, tandem et coacti *Μυρινῶν* παρέστησαν. Duae tantum erant urbes in insula Lemno, Μύ-

ρινα, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit διπολις secundum alios et *Etymologum* p. 279, 5. conf. *Harpocrat.* in Ἡφαιστία, *Schol. Hom.* in Ἰλ. α. 593. et *Berkel.* ad *Steph.* in Μύρινα. Sed ad *Herodotum* pertinet inprimis insigne fragmentum *Chronicorum Characis*, quod minus intellectum hactenus apud *Steph. Byz.* nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - φησιν, ὅτι οἱ Μυριναῖοι, τῶν Πελασγικῶν ὑποσχέσεων οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, καὶ κείνος πολιορκία παρεστήσατο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflictum: Τῶν δ' Ἡφαιστιέων τύραννος ὧν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἐμπεδοῦν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, καὶ ἀμαχίῃ παρέδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὧν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. *Hermonis* nomen satis commendabit *Zenob. Cent. III. Prov. 85.* in Ἑρμώνειος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιουσάμενος δὲ ἰκῶν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In *Characis* verbis, quod properanti *Salmasio* exciderat, *Berkelius* non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνος τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνος πολιορκία παρεστήσατο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem *Myrinaeis Herodotus*, ἐπολιορκέοντο, ait, εἰς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in deditionem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. *Demosth. c. Androt.* p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυνθὸν παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros his terve παραστήσασθαι *Thucydides* adhibuit, docente *Dukero* in *Add.* ad p. 73. pro ὑποχίρην ποιῆσθαι, et sic *Herodot.* IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum *Schol. Soph. Oed.* in *Col.* vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κεχαραγμένον) *Hesychius*: Κεχαραγμένος ὠργισμένος. *Euripides Med.* 156. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου. S.]

8. πολλῶ πλέῳ ἐπιτάσσων) *Optime Msti*; e quorum uno παρεῖχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. *Arrianus Indic.* c. 19. Νῆες δὲ αἱ σύμπασαι - - αἵτε μακροὶ καὶ ὅτα στρουγγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. *Gronovium* hic consule et *Valcken.* ad lib. VI. 48. WESS.

8. πολλῶ τε πλεῖον) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλεῖον - - καὶ νῆας - - καὶ πλοῖα. Codicum lectio, *H. Stephano* et *Galeo* memorata, genuina est, πολλῶ πλέῳ: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶ πλέῳ ἐπιτάσσων ἐκάστοισι, ἢ πρότερον παρεῖχον, (nempe pro παρέχειν, παρέχον enotatum ex *Arch.*) νῆας τε, καὶ ἱππύς, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. VALCK.

10. Ἀτὴν ἰδονέιτο ἐπὶ τρία ἔτια) Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetitisset per schedas. *Appianus Bell. Civ. lib. IV.* [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις - - ἰδονέιτο. *Herodianus VII.* 5. πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθὺς ἰδεδόνητο. Non exscribo *Gregor. Naz. Or. XXVIII.* p. 483. D. neque *Agathiam Schol. lib. II.* p. 30. *Tzetzes Chil. I.* 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους turbulentam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de *Hemsterh.* ad *Plut. Comici* p. 407. WESS.

CAP. II. [3 seq. ὡς δὲ ἵ μιν etc.) ὡς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad *Darium* referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἔδει μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scrip-
tor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie
dicendum fuerat, ὡς δι' τὸν βασιλέα, ἀποδέξαντα διάδοχον, aut
aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita
demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδέξαντα βασιλῆα - - - στρατιεύσθαι) Secundum
Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expe-
ditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid
ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto
non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello
salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod
viri docti tamen statuere videntur: vid. Ez. Spanhem. ad
Iulian. p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum
litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam
post patris obitum a patruo velut arbitro compositam,
aliud auctorem sequuti, tradiderunt Iustinus II. 10. et
Plutarch. T. II. p. 488. n. hinc Simson. Chron. A. M. 3520.
conf. Iulian. Or. I. p. 35. v. et Spanhem. p. 217. VALCK.
Ibid. κατὰ τὸν Περσίων νόμον) Legem hanc Persarum, so-
lius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cogni-
tam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata pruden-
ter fuit, ne, rege peregre satis functo, de successione,
damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem
caussa Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκῆνας τε
καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκίον, Atreo commisit apud Thucyd.
I. 9. Quod Iustinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre
in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud
quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc con-
vellitur. Confer Ez. Spanhem. ad Iuliani Or. I. pag. 279.
WESS.

9. ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης) Hinc Hesychius: Ἐπρέσ-
βευε, πρεσβύτατος ἦν. Thomas M. in Πρεσβεύονται: Πρεσβεύω,
καὶ τὸ πρεσβύτερός: εἰμι: quam in rem haec adfert Herodoti
et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices Oed. in Col.
vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχρὸν - - - τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ Οὕτω
γελάσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum
Euripiden natus minor; sed Soph. in eodem dixerat dramate
vs. 366. Ὁ μὲν νεώτερος καὶ χρόνῳ μείων γεγώς τὸν πρεσβυτέ-
ρηντα Πολυνείκῃ θρόνον Ἀποστέρειται. Herodoti Ἀρτοβαζάνης,
(Plutarcho et Themistio p. 74. v. Ἀριαμίνης, atque ita forsitan

etiam dictus *Iustino*) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶη πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχιν. In his *Herodoti*, si vel in aliis non legeretur, ex *Eustathii* Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶη: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in *Ἰλ. α.* p. 22, 6. et p. 44, 51. πρὸς Ἡρόδοτον νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. *H. Steph.* in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide *Var. Lect.* ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui Ἀγροβαζ, scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄγρος originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶη) Nullam νομιζόμενον litem expiraretur, ni *Pass.* et *Eustath.* eam intenderent: caussam lonum Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi pluralibus gaudentium, urget. Morem, quo natus maior filiorum postgenitis in regni successione antefertur, iuri gentium et naturae acceptum *Iustinus* fert, ut *Eusebius* Vit. Constant. I. 21. νόμῳ φύσεως. Videndus est *H. Grotius* Iur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημάρητος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ Φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae quidem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μὲν τοιαύτη Φάτις ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα λόγος τέ σε ἔχη. Nec multum *Pindari* abit *Pyth.* Od. I. sub fin. ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ Φάτις. Alià, eàque iucundà figurà, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινὰ Φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et *Euripid.* *Helen.* vs. 257. τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα Μαψίδιον ἔχει Φάτιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν) Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτι) Anno a pugna Marathonia quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennialis exceptit, et quarto anno Aegyptus defecit, Persarum excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem *Darius* obiit sub annum Olymp. LXXIII. secundum. At haec uberius *D. Petavius* Doctr. Temp. lib. X. 25. et *H. Dodwellus* Ann. *Thucyd.* p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγειριν) Dixit στρατοῦ ἐπάγειριν cap. 20. et στρατοῦ ἄγειριν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγερσις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, *Portus* ἔγειριν στρατιῆς. proscripserit. Saepe peccatur, ut alias ostendi, in στρατιὰν ἀγίρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγίρειν et ἐγίρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [*lin. 4.*] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦτῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc.* *Thucydid.* pag. 714. *WESS.*

3. ἐποιέτο τὴν στρατιῆς ἔγειριν) Ἄγειριν recipiet ex *Codd.* munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius* *Gobryae* fil. dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον *Περσίων*; in excerptis e *Ctesia* Ἀρτάπανες ὁ Ἀρταύρου παῖς γίνεται δυνατός παρ' αὐτῷ, καὶ Μαρδόνιος ὁ παλαιός. Paulo post in istis [*lin. 9.*] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρῆσσοις, quam vim indit clar. *Gronov.* voculae εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. εἰ γὰρ pro εἴθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* I. c. 27. *VALCK.*

14. ποιέεσκετο τήνδε) Ita scripsit: non ποίεσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποίεσκος IV. 78. et ποίεσκετο *Polymniae* c. 119. analogae sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [*lin. 15.*] περιβαλλῆς χώρη, delete intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli* *Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatorumque gregem perstringit. *WESS.*

15 seq. χώρη -- ἀρετὴν τε ἄκρην) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἀριστα διακρίνεται τὸ ἔχον. *Metopus* *Stobaei* p. 7, 11. Ἐκαστον τῶν ἰόντων τέληρον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὰν οἰκίαν τὰς φύσιος ἀρετὰν, ut pro ἀρετᾶς φύσιν docte corrigebat *Nobiliss.* *Alb. Frisching Bernas.* *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἔπῳ, ἃ τὰς ἀναῖδας, et ἃ τῶν ὀπτίλων, oculorum. (ὀπτύλλοι *Hesychio* restituendum pro Ὀπτοιαλοί.) Similia dantur *Platonis.* *Archestratus* *Athen.* III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὲς λῆρον

πλὺν, (lege λῆρον, πολυώνυμον) ἀστακὸν ὠνεῖ· Εἰσὶν μὲν πλεῖστοι πάντων ἀρετῇ τε κράτιστοι ἐν Λιπαραῖς. VALCK. — In *Archestrati* versu mireris λῆρον πλὺν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illà formulà apud Atticos frequentius: neque huius loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione *transversa lineolà* initio versus posità indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλευαδῶν) Graeciae Thesaliaeque hī proditores notantur lib. IX. 57. et a Pausania lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus et opum ad sumtus tolerandos inmoderata cupido, ut semper, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.* lib. XII. 6. p. 527. n. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλευαδῶν) Larissaeos fratres *Aleuadas*, Ἀλευέω παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θώρηκα, Εὐρύπυλον, et Θρασύδην. Hī Thessalos primum invitos (VII. 172.) *Xerxi* prodiderunt. Pausan. VII. p. 546. Σίεξη ἐπὶ τὴν Ἐνλαδὰ ἐλκύνοντι Θεσσαλίας ὅι' Ἀλευαδῶν προῦδόθη. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum partes sunt sequuti: Philostr. Her. c. xix. 15. In Epist. Socrat. 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλείου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλεύου, vel τὴν Ἀλευαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae viguit *Platonis* etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae *Gorgias* discipulos Ἀλευαδῶν τοὺς πρώτους, *Platone* teste initio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid. ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. Ruhnkenius, et *Vales.* ad *Harpocr.* in Τητραρχία. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142, 86. memoratus Σίμος, εἰς τῶν Ἀλευαδῶν fuisse dicitur τῶν δοκούντων συμπεῖλαι τῷ Μακεδόνι. Philippo, nec mirum, nobiles hī Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia regnaverant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῦτοις ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῦτοις lib. III. 65. IX. 110. invecum ὅτι excludit. Confer *Abreschium* Dil. Thucyd. 112. His vero connexa pro valde mendosis Cl. de Pauw putans, προσωρέγοντο εἰ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον, stimulos *Onomacritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis* προσωφύοντό οἱ, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae* amplius quid regi adporrigebant, *vaticinum habentes Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuissse et *Clementem Alex.* docuit *Vossius* Poët. Græc. c. 4. p. 25, et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 13.] διαθέτης oraculorum *Musæi*? *Edissertatorem* dederat *Valla*, venditorem vir *Celeb.*; *Thomæ Mag. διαθέτης* est ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpret. Διαθέτης καὶ δημογῆρος iunguntur in *Themistii* Or. XXVI. p. 521. v. Vide *Harpocrat.* in Διαθέσις, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque προκαταλυσάμενοι [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. *WESS.* — De scriptura verbi προσερέγοντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἔτι πλέον προσερέγοντό οἱ *Vir* doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallæ* latinis *praetendebant* fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προσερέγον vel προσώρεγον activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσερέγοντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit.* proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsā scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσεφίετο, accedebat ad regem, cum eo agebat. Praeterea suspicari licuerit, pro ἔτι πλέον fortasse ἐπὶ πλέον scripsisse auctorem: coll. *Adnot.* ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰσπάρχου τοῦ Πεισιστράτου) Genuinum τοῦ Πεισιστρατιδίου Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἑρμιονέως, [lin. 17.] pro τοῦ Ἑρμιονέως: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus ἐξ Ἀθηνίων, a *Laso* *Hermionensi* deprehensus ἱμποιῶν ἐς τὰ Μουσαίου χρεσµόν. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contendentes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter *Plutarch.* rem narrant *Diogen. Laërt.* I. 48. *Ulpian.* ad *Demosth.* p. 254. et *Eustath.* in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἱγγραῖλαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἰμβραλεῖν, et παρεμβῆναι πεπλασμένον, id *Herodoto* dicitur ἰμποιῆται, et *Pausaniae* II. p. 171. memoranti 'Hσιόδον ἢ τῶν τινα ἰμπεποιηκότων εἰς τὰ 'Hσιόδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μισσηνίαν χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Hσιόδον ἢ τὸν 'Hσιόδῳ Θιεργονίαν ἐσποιήσαντα de eo, qui ingenii filiolum *Hesiodo* contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. VALCK. — De similibus *Onomacriti* fraudibus vide *Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 136. et *Porsonum* ad *Eurip. Orest.* vs. 5. S.

19. ἀΦανίζίατο κατὰ τῆς θαλ.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδεδυμένα. *Plato Tim.* p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἤφανίσθη. Recte schedae. WESS.

27. οἱ τε Πεισιστρατῖδαι) Addunt Codices complures καὶ οἱ Ἀλιεῖς, quae *Med.* et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in *Herodoti* Msttis prostant exempla innumera. *Celeb.* tamen *Gronovius* dispunxit, inuncta disputatione, cui rescribere nolo. WESS. — Vide in *Var. Lect.* notata. S.

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι --- πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. WESS. — Aberravit calamus Viri praestantissimi: ποιεῖται praefereunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante *Wess.* edebatur, sed στρατὴν consentientibus fere msttis, quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum *Schaeef.* VII. 58, 15. et 174, 2. factum. Conf. I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 5. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δουλοτέρῳ) Tale πολλὸν ἐλάττων I. 77. et δυνατότεροι πολλὸν III. 105. ubi *Gronov.* *Achaemenem* *Ctesias* Pers. c. 52. Ἀχαιμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et *Diodoro* XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum Olymp. lxxix. 5. annoque Artaxerxis tertio componente. WESS.

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπέκλητον) Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit *Galeus*, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πόλεως et ἐκκλητην Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητῶν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξέχων ἀθροίσις ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἐποίει σύγκλητον -- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γερόντων τὸ τοιούτων ἀνέμασιν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐπίκλητην λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλεξε Ξέρξης ταῦτε) Totam Xerxis orationem, μιτακκομισμένην εἰς τὴν Ἀτθίδα διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λίσχην τῆς τε αὐστηρᾶς καὶ τῆς ἡδίας ἀρμονίας μίσην εἶναι. In hac quoque μίση τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἡτρεμ. ἐπὶ τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδένα χερόν ἡτρεμήσαμεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τήνδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπὶ relinquere potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χερόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσκήρῃσι: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπί. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπὶ ἐπὶ τε, pro communi ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebebat Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεός τε αὐτῷ ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐν ἄγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim alias habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐν ἄγει] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεὸς ἴσως ἄγει αὐτῶς. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐν ἄγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νοεῖν πρῆσσειν ἐπερβίωμαί ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα αὐτὸ διανοεῖν πρᾶττειν ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποβίωμαί, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποβίμενος corrigendum I. 107. ὑπερβίμενος τῶν μάγων τοῖσι ἐνιερσέλοισι τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερβ.θῆναι et ὑπερτίθισθαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 757. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβίωμαί ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποβίωμαί accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνέο μοι πάντως, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβίωμαί lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρίον) Toties πατέρα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐξίγινετό οἱ τιμωρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πυρώσω τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, σὺ δὲ — πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπειλᾷ lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡρόδοτον πυρῶσαι κεῖται τὸ ἐμπρῆται ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας κεῖται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικιόνας ναοὺς πυρώσων ἦλθεν, ἤγουν καύσων: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρησαν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικιόμενοι: hic ἀπισταμένω, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμείας οἷα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πόλεως et ἐκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὸν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητὸς, ἡ τῶν ἐξέχων ἄθροισις ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἐπαίει σύγκλητον --- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ἀνόμασεν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐπὶ κλητον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλεξε Ξέρξης τῷδε) Totam Xerxis orationem, μετακκομισμένην εἰς τὴν Ἀθίδαν διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λέξιν τῆς τε αὐστηράς καὶ τῆς ἡδέας ἀρμονίας μέσσην εἶναι. In hac quoque μέσση τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 51. princeps eminebat Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quoniam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἡτρεμ. ἐπὶ τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδένα χρόνον ἡτρεμήσαμεν, ἐξ οὗ περιλάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τῇδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπὶ relinquare potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσῆλθαι: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπὶ. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπὶ εἰ τε, pro communī ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebebat Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεός τε οὗτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐν ἄγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliās habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐν ἄγει] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεός ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐν ἄγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νότυα πρὸςσιν ὑπερβίωμαι ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα ᾧ διανοῦμαι πράττειν ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποβίωμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποβίωμαι corrigendum I. 107. ὑπερβίωμενος τῶν μάγων τοῖσι ὀνειροπόλοις τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερβίῃναι et ὑπερβίῃσθαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 757. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβίωμαι ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποβίωμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνέομαι πάντως, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβίωμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρσίον) Toties πατέρα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminationis ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐξηγνέτο οἱ τιμῶρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad I. 26. S.

31. πυρώσω τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, σὺ δὲ — πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπειλᾷ lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡρόδοτον πυρώσαι κίτται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας κίτται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσαν ἦλθεν, ἤγουν καύσαν: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρηναν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικιόμενοι: hic ἀπισταμένω, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiæ exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμέας οἷα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

35. ὁ μίας οἷα ἔρξαν, ἐς τὴν σφετ.) *Dionys.* ὁ μᾶς [at recte *Sylburgii* codex ἡ μᾶς dabit] οἷα ἔδρασαν, ἐς τὴν γῆν τῆς σφετῆραν ἀποβάντες, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum *Herodoteis* duas voculas intersererem, unam eiicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετῆρην: deinde, οἷα ἔρξαν --- ἐπίστασθί που πάντες. Ut supra ἰδύοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμοῦμενον στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοῖς [recte αὐτοῦ; noster ms. F. cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοῦ στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀναρτημένους ἔδειν Αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἐπηρμένος interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ὁμοῦρέουσιν) *Dionysii* schedarumque ὁμοῦρον ἰοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante *Gron.* edebatur, praestat alteri.] *Xerxis* iactantia plures incessit, numis inscribentes ex Poëta non sufficit orbis, uti *Philippus II.* Hispaniarum rex apud *I. Iac. Luckium*, *Sylog. Num.* pag. 279. Eadem *Alexandri* vanitas, καὶ ὅρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὔτε καὶ τῆς γῆς ὅρος ὁ θεὸς ἐποίησε, in *Arriani* 'Αναβ. V. 26., non remiscens egregios versus, quos patri *Philippo* paucis ante necem horis *Neoptolemus* accinuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἷτε ἡμῖν αἴτιοι --- οἷτε ἀντίοι) Ista *Dionysio* restitui debebant pro οἷτε ἡμῖν ἀντίοι --- οἷτε 'Αθηναῖοι. [cf. c. 9. 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton.* Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔχομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna Scriptore nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χρήσει παρῖναι, [lin. 53.] *Arch.* dat χρή συμπαρῖναι: *Dionysius* δεῖ παρῖναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δάσω αὐτῷ δωρεάν ἢ δὴ τιμιωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρα: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὴ τιμιωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρα: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρα aut ἡμετέρη. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum *Gron.* recepit scripturam ἐν ἡμετέρου, eandem apud Nostrum iam l. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homeric* hymni in

Mercur. vs. 370. ἤλθεν ἐς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in Herodoti Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443.“ Ipse vero Schaeferus doctissimo Corayo se adsentiri profitetur, in Notis ad Heliodor. p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut ἐς ἡμετέρου, ubicumque reperiatur, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua caussa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμετέρῳ, scil. οἰκῶ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide Var. Lect.) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, ἐς ἡμετέρου, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis Dionysii et Herodoteis exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλευῖεν ὑμῖν δοκῶ, etc.) Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit Valerius Max. IX. c. 5., ubi, Graciae bellum indicturus, Asiae principibus: *Ne viderer, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλευῶν) vos contraxi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum.* VALCK. — Xerxes haec perorans, αὐθάδης καὶ μονογνώμων, quales in Dionysii Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime Valerius IX. 5., inuens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγελάται ὑμῖν) Plures si ὑμῶν aut ὑμῖων prae se ferrent, pro reliculo non haberem. Supra

V. 68. πλείστον καταγέλασε τῶν Σικωνίων. Plato pr. Lach. εἰς γὰρ τινες οἱ τῶν τοιοῦτων καταγελῶσι. Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμείων in ista Adnot. scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμείων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ms. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμέας, non ὑμείας, ex Arch. adnotari debuerit. Caeterum verbum καταγελᾶν aliaque similia, quae aliàs vi praepositionis κατὰ cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 10, 71. S.

10. ὑπάρξαντας ἀδίκης) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret ὑπάρξαντας ἀλίτας [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρξαντας ἀδίκης ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα: nam verbum ὑπάρξει apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

23. ἱπᾶν γὰρ ἀλλήλοισι etc.) Graecorum incitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 3. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollemnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. κήρυξι - - καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς) Optime additur, καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces κήρυξι καὶ ἀγγέλοισι, quae aequae pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχωρῶμεν. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἐρίζοντας Δαρεῖος καταλαμβάνει. Sententiae Herodoticae congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. χεῖρ δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς, Μῆτερ, ποιῆσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος, Ὅ καὶ

σιδῶντος πελεμίων δράσειν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum πρῆσβείαις καὶ λόγοις ἐξαιρῆν ἐπιρῶντο τὰς διαφορὰς: postea maluerunt πολλὸν μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότερον, αἶτ Philippus, κάλλιον ἔστιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. VALCK.

54. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχεσθαι) Sentio hoc [τοῦτου, non τοῦτον] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθόν μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τοῦτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτίκων ἀπικνύονται. WESS. — Hoc loco ἦλθεν ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrium nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causa, πρὸς et πρὸς permutari solent a librariis. neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.

[39. ψευθεῖν γνῶμη) Ferri hoc potest: malueram tamen γνῶμης, sicut est VIII. 40, 8. ἐψευσμένοι γνῶμης, et ψευθεῖναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consintiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum η et α (quae olim ηι et αι scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φίλοι γίνεσθαι) Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πείρα θῆν πάντα τελεῖται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλεῖνας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λεῖνας τὸν Μαρδονίον λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λογίων ἀκριβῆ σαφηνεῖαν λεπτοεργαῖν καὶ καταλείπειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφὴν ἐπιλεαίνειν, et ἐπιλεαίνων τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem

Iudaeus Epicuri ἐπειτρώματα, sive gulae scitamenta, uti praeclare *Casaubonus* in *Athen.* XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ ἔστιν οἱ Φιλῆδονοι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. eiusd. Ed., ubi ex Mstis, in quibus ἐπιδύσεις, ἐπιλέανσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) *Theocriteis*, πείρα θὴν πάντα τελεῖται, *Eid.* XV. 62., *Herodoti* verba *Casaub.* admovit *Lect. Theocrit.* p. 273. His *Mardonius* dicitur [lin. 44.] ἐπὶ λεήνας τὴν Ξέρξῳ γνώμην: ut *Alexander Macedo* λεήνας τὸν *Μαρδονίου λόγον*, VIII. 142., molliens *Mardonii* orationem, *Vallae*. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος etc.) *Artabanus* gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in *Gracciam*, dicendi praebuit *Sophistis* materiam: ex *Alexandri* μελέτη specimen nobis exhibet *Philostr.* de *Vit. Soph.* II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) *Ista* quidem aptissima multis placuit comparatio. *Isocrates* in *Panathen.* p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες, etc. *Dionys.* *Halic.* II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἐτέρω χρυσῷ παρατίθεις κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. *Vetus* fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακρίται. *Quintilian.* *Inst. Or.* XII. c. 10. *Ut lana tincta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait.* VALCK.

8. ἐπειδὴ δὲ παρατρέψωμεν ἄλλω χρυσῷ) Valde metuo, ut παρατρέψωμεν bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. *Lydius* lapis τῇ παρατρέψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae *Theophrasti* de *Lapid.* pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus *Arch.*, unde, ἐπειδὴ δὲ ἐτέρω συγκρίνεται, ubi vero cum alio conparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. *Vallae* Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex *Dionysii* *Epist.* ad *Pomp.* p. 126. sufficiet: οὕτω γὰρ τοι καὶ χρυσὸς ἐτέρω χρυσῷ παρατίθεις, κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρατρέψωμεν ἐτέρω χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata *Arch.* lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et commodum; nimum tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλίπιν eadem esset potestate, qua παραβιωρίν et παραβιᾶσθαι in rei cum alia conparatione gaudent, παραβλίψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραβιωρήσωμεν ἄλλω χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραβιῆτωμεν aut παραβαίλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit conparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Wesselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in *Lexico critico*, et *Schulzium*, in *Notis ad Herodoti Bella Persica*, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρατριβεῖν ἄλλω χρυσῷ dixit *Herodotus*, sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Brunck.* est χρυσὸς παρατριβόμενος μοιβῶν, scil. ις βάσανον vel ἰν βάσανῳ. Scripturam codicis *Arch.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythia ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκὼν ἀμφοτέροισι ἰχώρησι) Et hic haereo. *Gronovii* enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκὼν ἀμφοτέροισι χωρήσει, ἀλλ' ἢν etc. Ergo *neutrubi succedet, sed si* etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρω, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap.

11. οὐκὼν ἐξαναχωρήσειν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκὼν ἐξαναχωρήσειν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat,

Herodot. T. VI. P. I.

S

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὃν, quae in οὐκῶν (sive οὐκ ὃν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, Itaque, ergo, ponitur; hīc orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eādē notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὃν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκῶν sive οὐκ ὃν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. Hermann. ad Viger. not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia affirmative expressa cum praecedente particula conditionali εἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὃν οὐκ ἀμφοτέρῃ (i. q. κατ' ἀμφοτέρῃ, lin. 22.) σφ' ἐχώρησι, sive χωρήσει. Conf. Schaeferi Notam ad Bosii Ellips. p. 758. S.

41. μὴ βεβλήεο) Non displiceret μὴ βούλοιο. noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δοκίη est Ionicum. WESS. — Vide ad lin. 41. Var. Lect. S.

46. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιοθῆναι τῇ θείῃ) Sic legerunt Eustath. et Valla. Recte Eustath. in 'Il. B'. p. 131, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτελεσματικῶν αἰὲν κρείττον τὰ καλὰ εἶτε καὶ φαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat Herodoti. Vulgo perverſe iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐμβαλὲν ἔκαστον τῶν προὑπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, Demosth. pag. 5. quum tamen, ut scribit Thucyd. I. 120., πολλὰ κακῶς γνωστίντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, κατωρθώθη καὶ ἐτι πλείω, καλῶς δοκούντα βουλευθῆναι, ἐς τὸν ἐναντίον αἰσχυρῶς περιστῆναι: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχεῖν καὶ τοῦ καλῶς βεβληῖσθαι — — οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνδράποικ, Demosthen. contr. Aristocr. p. 421. VALCK.

50 seqq. Ὅσας ὡς τὰ ὑπερέχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud Stobaeum p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ μικρὰ οὐδὲν μιν κινεῖ: sic legit et Valla; parva vero nihil laedit. Praebet etiam Stobaeus ἀποσκήπτει βέλεια et ἰφθάρπταν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, φίλιν ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολοῦναι, sive τοὺς μεγα-

λογησάμεναι, ὡς πλεῖον φρονούντας, ταπεινώσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. vid. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίξει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μιν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, argunt: sic cap. 12. καὶ εἰρήνη ἐκνίξει ἡ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerxemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἢ φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferi, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragicum Phoeniss. vs. 93. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 144, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit insollescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. iam vero κνίξει non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἐκνίξει αὐτὸν τῆς γυναῖκος ἔρωτος, VI. 62, 1. non anxizit, sed pupugit, ussit illum amor. Xerxem VII. 12, 2. ἐκνίξει, non anxizit, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Θεοῦς) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίξει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum. ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βέλια) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλια ex Med. nimium. Opportune Sophocles Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκατάσκηψον βέλος πάτερ κραιναῖου. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

κραινωϊ indicata sunt. βέλος de fulmine dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δινδρῖα pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. *extremam* indicari *perniciem*:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐσφάλησαν in contextu tenuisset Gronov..] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἐπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γὰρ ἴσθι δινέτατον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἀμαχὸν κακὸν αἰμοφύτοις διαβολῶν ὑποφάτις, ubi Graeci interpretes, αἰμοφύτοις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρίοντι [lin. 71.] κατηγορίων defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi ὡς παρίοντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, ὡς παρίοντος κατηγορίων. Absentem dum accusat calumniator ἀδικίαι: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὅλον τὸν ἀπροκτὴν σφετερίζεται, ---- τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραινύμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis gravior Isocrat. de Permut. pag. 313. E. μέγιστον κακὸν διαβολή, --- ἢ ποῦ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ ἀδικάζοντας ἐπιορκεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

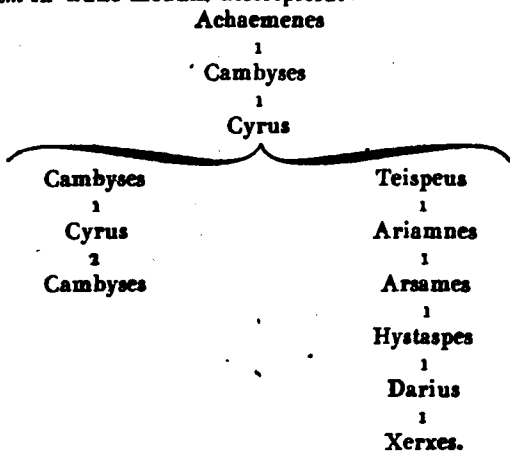
cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. VALCK. — Non παρίον τι, sed una voce παρίοντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in *Var. Lect.* ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρίοντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρίοντων, ab aliis in παρίοντος, fuisse mutata. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαίνειν) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, aliàs ἀποβαίνειν et ἐκβαίνειν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpata, κτενίσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] altera multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰετίσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστούσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπερίφθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφερθέντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφερθῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. "Ἴν' ὑπὸ τούτων διαφερθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐκ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσιου, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eumdem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam adscendentium descendentiumque seriem dabit Nobilissim. *Palmerius*, Exercit. p. 30., omisso *Teispeo*, Achaemenis fil., quem familiae ex schedis *Gronovius* inseruit primus. Eum consule et *Galeum* ad lib. I. 209. WESS. — *Galeus* in Notis brevibus ad *Herod.* I. 209. *Stemma regum Persarum* usque ad *Xerxem* in hunc modum descripserat:

Gronovius, e cod. *Med.* alium insuper *Teispen* inserens, monuit in *Notis*, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τε ἱστοῖς scribi; cum quo posteriori loco nostrae membr. F. consentiunt, quae priori loco recte τοῦ τείσπης praefert. Idem *Gronov.* adnotavit, in ora eiusdem codicis *Med.* genealogiam *Xerxis* hoc modo repeti: Ἀχαμένης, Τείσπης, Καμβύσης, Κύρος, Τείσπης, Ἀρμής, Ἀρσάμνης, Τερσπής, Δαρίος, Ξέρξης. S.

13. ἡσυχίην ἀξιομειν) Parum referebat, ἴξομιν an ἀξιομειν legeretur. Copia schedarum hinc posterius postulavit. Hac Musa c. 161. ἐξήμας ἡμῶν --- ἡσυχίην ἔχιν, Mssti ἀγιν. *Xenophontis* in libris et *Diodori* par haud raro conmutatio. WESS.

21. τιμωρίαν ἥδη γίνεται) Refingenti et resecanti docto viro ἥδη γι, ἴσα καὶ etc. non accedo: ita grassari, periculosae plenum opus est aleae. Γίνεται tantundem Nostro ac

ἐστὶ, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεσθαι ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἦν „bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquan- „do.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι etc.) τὸ πείσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perpessus a Graecis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vacula ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν πατέρων τῶν ἰμῶν δούλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. v. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν --- τιμωρεῖν ἤδη γίνεσθαι) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρεῖν, ὃ, τι δὴ καὶ γίνεσθαι: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπεπονθότας ἡμῶς τιμωρεῖν ἢ δὲ δὴ τι γίνεσθαι, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσομαι τοῦτο μάθω, ἰδέσθαι: ἢ ἀνδρας τούτους, τούτους καὶ Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν ἰμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam δεσπόται, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic narratis congruit formula loquendi, ἢ δὲ τι γίνεσθαι, si quid autem evenerit mali. ἰὼν τι συμβαίη, ἰὼν τι γίνεσθαι, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νικτὶ δὲ βουλὴν δίδους) Intellige ἰωντῷ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωντῷ δίδοναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὐρεσκέ εἰ οὐ πρῆγμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος εὐρεσκε πρῆγμα εἰ εἶναι ἰακύνειν ὡς τάχιστα ἐπὶ ταῖς Σάρδεσι. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

vs. 656. Τί γάρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχισθαι. Plebeia locutio hōdiedum est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύματα μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολόμην ἀπάταν θιού, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93, Stanleyus. WESS.

9. προίπας ἀλίζιν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσης videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male“, id typothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσην, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγχιετροφοὶ μεταβελαι) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχιετροφοὶ μεταβελαι Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57: Quod statim παρηγορούμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπὶ λέγει [lin. 9.] merito D'Orvillies, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. διμή τις ὄργη δαιμόνων ἐπὶ ζήσει. WESS.

5 seq. Φρονῶν -- ἐς τὰ πρῶτα οὕκω ἀνήκω) Idem caset ψυχῆς ἐς τὸ Φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ἦ ἐπὶ τὸ Φρονιμώτερον, καὶ ἀξιοκρατοτέρα γίνεται. Ἡδὴς ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νῆκος: nam pro vulgaris, ἡβήσει τῷ σῶφρον dubium nullum est quin corrigi debeat, ἡβης ἐς τὸ σῶφρον ἵκρο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τὸ ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius aliique itidem, quamquam non semper. Non damna-bitur credo [lin. 4.] ποιεῦμιμος, neque etiam τὰδε τοι ἐξ αὐτῶν ἀνασχέσει. [lin. 7.] Masti viam monstrant, testati προσδόντα ἀνασχέσειν glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδής γίνεται, utique pristinae scripturae περιδής γινόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praebuit *Med.* ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίσοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcescendum. Xenoph. Κυρ. Παιδ. III. p. 43, 13. Τυγράτην ἐκίλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ ἐκίλυν. Cap. 53. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In *Isaeo* corrigerem p. 36, 39., Ποσειδιππον ἐπέμψεν ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἐπέμψα τὸν ἀστυνόμον καλίσοντα. καλῶν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπισθαι in eadem dixit *Isaeus* oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligitur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαινέον) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνεπαινον ἐὼν παῖνιν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνεπαινοί γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura *Portus*. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ᾗδον ἴσσι στρατηλατίην scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. *Gronovius* in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γνίσθαι στρατηλατίην.] WESS.

CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύματα) Sermone adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ διτῷ ὑπηρεσία in *Platon.* Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλένης καὶ Μενέλεω Τηλεμάχῳ δῶρα *Dion. Chrys.* Or. VII. p. 117. C., ἐπιθεσις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων *Strabon.* XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελεύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γινομένην intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus οἱ. S.

5. Ἴσον ἐκείνῳ, ὡς βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodicæ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Ἔργ. vs. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἥκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίαι σφάλλουσι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Wetstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκείνῳ -- παρ' ἐμοὶ κίκριται) Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurâ, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φασὶν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης περὶ. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6 - 8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίαι ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι σὲ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκειν

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περὶ ἧς τοῦτο. Superest ut videamus quanam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit. in hanc sententiam accepi, *ego hoc consequor*, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) *ego hoc consecutus sum*, id est, *ego hoc habeo, hoc mihi adest*. Consentit *Reiskius*, in *Animadv.* ad VI. 86. scribens: „Significat. si recte intelligo, dictio *περίηκειν* τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem Vir doctus adiicit: „Aut sic: *περίηκειν* (τούτῃστι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους; ἀνθρώπους εἰς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περίηκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινος, προεῖρειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατὰ πῆρ τὴν - - - θάλασσαν πνεύματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia *I. F. Gronov.* attulit ad ista *Livii XXVIII. 27. Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae cient; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt.* [Conf. *Polyb.* XI. 29, 9 seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys.* III. pag. 44. c. imperium populare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπή Φορὰ πλῆθους ἐνδὲν εἰδότης ἀπλῶς, ταραττομένου δὲ αἰὶ καὶ ἀγριμίνοντος ὑπὸ ἀκολάστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνος [κλυδῶνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. VALCK.

16. τὴν σφαιρωτέραν σεωυγῶν) Non minus adconmodate τὴν σφαιρωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnús *Animadvorsor* ad *Athen.* XIII. 1. [Casaub. in *Athen.* XIII. p. 558. a.] hoc pro usu excitavit *Thaliae* c. 119. ὅς καὶ ἄλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων καὶ ἥσεν κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι. Clarissime *Euripid. Andr.* vs. 6. Νῦν δ' οὕτως ἄλλη δυστυχέστατη γυνὴ Ἐμοῦ πέφυκεν. Sed vide *Abreschium* *Dil. Thucyd.* p. 514. WESS.

19 seq. τοῦ τινος πομπῆς, οὐκ ἰώντος) Hoc a correctoribus potius exspectandum, quam quod margo praebet *Steph.*

lectum *Vallae*, οὐκ ἰδὼν τὰ σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius *ὄνειρον* referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφοιτῶν *ὄνειρον* φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνιπαινίον ποίειν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπιλῆσαν. More Homericο τὸ *ὄνειρον* Noster dixit et τὸν *ὄνειρον*. VALCK.

20. οὐκ ἰδὼν τὰ σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰῶντος,] siquidem *insomnium* spectat: nam quamvis τὸ *ὄνειρον* depositum supra, τὸν *ὄνειρον* tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae *adeuntia homines frustrantur*, latius porriguntur, et iterum deinceps. *Errantia sunt et vaga somnia* in *Thebaid.* X. 106. *Papinii Statii.* *Illustres Homeri Odys.* T. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. *πεπλανῆσθαι αὐται etc.*) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositus, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: *περιπλανῆσθαι αὐται* [quidni αὐται?] *μάλιστα ἰῶσαι αἱ ὄψεις τῶν ὄνιράτων τὰ τις ἡμέρης φροντίζει.* Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in *Bruto* apud *Ciceron.* de *Div.* I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse *περὶ τὰ τις* suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἶχουεν μετὰ χεῖρας) Supra c. 5., τὰπερ ἐν χερσὶν ἔχεις, et I. 35. *Quum tantum belli in manibus esset*, *Liv.* IV. c. 57. *Quamcunque rem habent in manibus*, *Cic. Tusc.* V. c. 7. *Longe frequentius obvium ἔχιν τι μετὰ χεῖρας* quo hic sensu rarius occurrit, pro *rem animo agitare*, vel *re quadam occupatum esse*, de *Themistocle* *Thucyd.* I. 138., αὐτὰ μετὰ χεῖρας ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μή ἐστι) Egregie aptum est ad fraudem *δραμα Arch.*, de *visis* per quietem in *Macrobiani Somn. Scipion.* I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἶον ἐγὼ διαρίτω optime, *quale ego esse statuo*, interpretabatur *Cl. Lamb. Bos*, *Observ. Critic.* c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS. [28. τὶ τοῦ θεοῦ μετήχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. σὶ δὲ ἐπιφοιτῆσι) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσει respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque *Laurentii* Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios *Th. Gale*, *Corn. de Pauw* et *Valckenarium* habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσει) Quam praebebat *Galeus* Codicum lectionem, σὶ δὲ ἐπιφοιτήσει, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, --- σὶ δὲ ἐπιφοιτήσει, (*Valla* necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητὴν ἤδη ἔστι· εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτήσει συνεχέως, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θεῖον εἶναι. In istis nihil praeterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δεδοκται) Receptus in Musis δέδοκται: nec illud propterea reiiciendum. *Pindarus* *Nemæon.* Od. V. 33. ἡ σιδηρίταν ἐπαινῆσαι πόλεμον δεδοκται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέψαι [lin. 42.] ex *Arch.*, assecutusque est coniectando *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἦδη ἔημι) Quod sequitur ἡ ἐμὲ, loco ἔημι, in scriptis quibusdam, explicat vir Celeb., sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, *Gronovius* dederat, ἀλλ' ἦδη ἡ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens *Wess.* ἔημι revocavit, pro ἔημι cum *Reiskio* accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi; quod vitiosum esse pulcre ipse *Wess.* intellexit. Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἡ δὲ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίηστο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐποίηστο, loco ἐποίηστο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex *Vit. Homeri* c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησατο. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] Σὺ δὲ καὶ οὗτος εἰς ὃ etc. irato bene congruit. WESS.

10. καταπρὸξίται) Laurentii *consideras* per editiones male vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. θερμαῖσι σιδηρείοις) Sic optime Arch. Ὀβελοὶ σιδήρειοι lib. II. 135. pristinum non adiuvant. Σιδήρεια enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. θερμαῖσι σιδηρείοις) Scribendum σιδηρείοις. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; *ferramentum*, σιδήριον. σιδήρεια λθουργικά habet Pollux VII. 125. et τοιχωρύχων σιδήριον. Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρόν, ὑποκριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. Ἰστυνιχθέντος καὶ σιδηρεῖον ἐκράτησε. Quod sequitur [lin. 3.] Ionicum ἀμβόσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας: illinc receptum fuit in Indicem Graecis inusitatum θαμβώω. VALCK.

6 seqq. εἷα ἀνθρώπος ἰδὼν ἤδη etc.) Ubi descripsit ista Stobaeus p. 130. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter hallucinatus in vicinis. μεγάλα πεινύτα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἰσσόνων, optime H. Steph. interpretatur. [sub Hessonibus scripserat Valla.] Ista proximum accedit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἦδη ἔπαιον ὑπὸ ἰλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἔστι δὲ αὖ καὶ τῇ ἀτολίᾳ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἰκιν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πατήρ, εἰκε τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἰκιν, prorsus morem gerere nolebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coectatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς καὶ ἐν εἰς τὸ πολλῶν ἐπιθυμείν. Εἰκιν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλη τι βίη καὶ ἀγνήρι θυμῷ Εἰξας, Iliad. ω. 42. Eustathius, Istis, αἶτ, εἰκιν δοκεῖ ὅσα καὶ δισπότης ἐγκλεινομένοις αὐτῷ. Eurip. Helena vs. 79. Ἡμαρτον ὄρνῃ δ' εἰξά μάλλον ἢ μ' ἐχρῆν. εἰκοντας καὶ πρὸς Platoni restituit H. Steph. Schediasm. I. c. 23. VALCK.

13. ἀτρεμίζοντα) Bellis supersedentem; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. Κύρον οὐκ ἀτρεμίζοντα,

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἱτοιμότερα καὶ εὐκνητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχωροῦν μέρη. WESS.

[14. Ἐπεὶ δὲ δαιμονίῃ τις γίνεται ὁρμῇ) Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantā cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. Θοορὴ τις καταλαμβ. θεήλατος) Illa Θοορὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] adstrictura, tragica Aeschyli dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. θεοῦ παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat evanuisse dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis- ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτια πλήρεια) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonica pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχιδὸν δέκα ἔτησι, decem ferme annis, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennalem signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πέντε δὲ ἔτη, volvente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

fisciscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Iuliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χρόνος ἱστῶν οὐκ ἐλάττω δέκα, a Xerxe in belli apparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucyd.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar. Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. *WESS.*

3. πέμπτῳ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) *Arch. ἀναισιμονίῳ* laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis Thucydidei* voc. Χλίρ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμονίῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμονίῳσθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὔτοι γὰρ συμβαλλομένη μῆνις εὐρίσκονται ἀναισιμονόμεινοι ἐξ Ἐλεφαντίνης πορευομένης εἰς τοὺς Αὐτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex *Elephantina* ad *Automolos* profecto; et saepe alias apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τίσσιρα ἔτι πλήρη, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνόμεινον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale νῆον ἡμέτερος ἀνομένοιο, inchoante die, *Apollon.* Rh. II. 496. III. 1339. et ἡμετεροῦ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* Iliad. K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. *WESS.* — Ἀναισι apud *Homer.* I. c. τελευτούται interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτι ἀνομένῳ anno in-eunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum *Porto* posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πέμπτῳ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένῳ, ἀνομένοιο: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀναισι Ἀνότος. Ἀνων ἥων etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνύσις, Φρύγιχος. Vid. *Eustath.* in *Hom.* Od. β'. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἄνῃ, et bis ἄνυσιν interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut Arch. τῶν πρὸ τῶν Τρ. γινόμενων: quibus equidem non capior. τὸν Μυσῶν innuit στόλον. Mox διαβάντες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem ἐς devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiusmodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectum* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἴόνιον πόντον) Sic recte Aldus olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. Marklandi observata ad *Maxim. Tyr. Diss. XXXIX.* p. 725.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἴόνιον πόντον sive πόντον et κόλπον maluisse. [Conf. ad *Appiani Prooem.* cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσσαμβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniecturà viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem *Tzetzae* Chil. IX. vs. 707. *Peneum*, *Onochoumque* et *Sperchium* amnes *Salambriae* titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. *Sequentia* [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ αἱ ἑτεραι πρὸς ταύτης γινόμεναι στρατηλααίαι. Sane οὐδ' εἰ *Med. Ask.* ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurium consensionem. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ad οὐδ' εἰ ἑτεροι commodè intelligetur verbum εἰσί. S.

CAP. XXI. 1-5. Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ ἑτεροι πρὸς ταύτης γινόμεναι στρατηλααίαι, μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι. Delendum articulum [ante στρατηλααίαι] censuit et *Reiskius*. οὐδ' εἰ ἑτεροι prodierat ex *Med.* Reliquae στρατηλααίαι πρὸς ταύτην μὴδὲν ἰΦαίνοντο, sive μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μὴ τῆςδε οὐκ ἄξιαι συμβληθῆναι εἶσι. Utriusque usus exempla collegit ex *Herodoto Raphelius* in Ep. ad Rom. VIII. vs. 18. VALCK.

4. κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπίλιπε;) Voculam μιν ex cod. *Med.* interiecit *Gronov.* In ceteris illa Codicibus si non legitur, neque hic videbitur requiri. *Demosth. c. Polycl.* p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν Φριάτων ἐπίλιπεν. Sic saepius *Herodot. T. VI. P. I.*

apud Herod. simpliciter legitur: *αὐὰ ἐπίλυκε*, defecit; et *ἐπίλυκε τὸ ῥέθρον*, ubi *flumina Persis* narrantur *epota*. Aristid. T. I. p. 223. *τὰ ἐκείνων ῥέματα* - - ὑπὸ *Ξέρξη* πάντα *ἐπίλυκε*. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] *Φασὶ τοὺς αἰνάνους ποταμοὺς διὰ τὴν τοῦ πλῆθους συνέχειαν ἐπίλυπιν*. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπίλυπιν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπαισάντων etc.) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeparata erant*; alius, *eaque triennio praeparata etc.* Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Orditur enim hic moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exse-ruisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse inpensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti *Dodwellus* Annal. Thucyd. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μὲν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchoët, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista Καὶ τοῦτο μὲν etc. perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis Ὁ γὰρ Ἀθως (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam Wess. in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam Τοῦτο μὲν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μὲν saepe idem fere valet ac πρῶτον μὲν, primum quidem, vel, ut ab hoc incipiam. Itaque illi τοῦτο μὲν, quod lib. VI. c. 125; 3. legitur, respondet Μετὰ δὲ, initio capitis 126. Ad τοῦτο μὲν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. ἢ δὲ αὖ etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 8. τοῦτο μὲν, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur ἢ δὲ δὴ λίαν. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μὲν, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἐποίησ' παρασκευάζειτο δὲ καὶ ἄλλα etc. S.

5. ὤρυλλον ὑπὸ μακτίγων) Atrocitatem, qua ὑπὸ μακτίγων fossores operi admovebantur, *Plutarch. Anim. Tranq.* pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS.

— Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μακτίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse *Herod.* cap. 103. ἴσμεν ἀναγκάζεσθαι μάστιγι ἐς πλεῖνας ἡμέρας ἰόντες. In praelio Persarum duces secundum *Herod.* ἔχοντες μάστιγας ἡπάριζον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μακτίγων. pugnarent. Legitur illud ipsum in *Xenoph. Cyr. 'Av.* III. p. 184, 4. ἔβηλλον, ἐσφενδόνων, ἐτόξουν ὑπὸ μακτίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] *Herodotea* comparat ibi *Hutchins.* p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: *Xenoph.* p. 270, 22. τὰ τεῖχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητῶν. *Cicero de Lege Agr. c. 34.* hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. *Thucyd.* V. p. 360, 81. χωροῦντες --- βραδείας καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. *Herod.* I. 17. Alyattes ἐστρατεύετο ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πικτιδῶν. Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in *Aristoph. Acharn.* vs. 1000. ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος *Archilochi* in *Schol. ad Aristoph. Av.* 1426. Alterius casus exempla dedit *T. Hemsterh. ad Lucian.* p. 355. VALCK.

7. Βουβαλῆς) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 156. Ἀραχαῖης, *Tzetzae* Ἀραχαῖος, erronee, patre-ne *Artaeo* an *Artachaea* fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. *Artaei* redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de *Atho*, a Scholiaste ad *Iliad.* ξ'. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐν τῷ Σάνης) Unde *Valla* ἐκτὸς, extra, acceperit, ignoro. Sane, *Andriorum* colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem *Athon* eiusque oppida amplexi; itaque, quod *Thucydides* IV. 109. et ipsemet *Herodotus*, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta. Urbium in *Atho* Ἀκρόθων [lin. 18.] recte Codices edunt, praeunte *Thucydide* et *Steph. Byz.* ubi *Holstenius* bene. Placet quoque Ὀύσσος [lin. 19.] ex eodem *Attico* scriptore et *Plinio Hist. Nat.* IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite *Is. Vossius* ad *Melam* lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat *Thu-*

cyd. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυγα, --- γὰς δὲ ἄλλας, Θύσσον, καὶ Κλεωνάς, καὶ Ἀκροθώους, καὶ Ὀλόφυξον, καὶ Δίον, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίκτοις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώσσων. Ibidem ἡ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλείως διώρυγμα. In *Aeliano de Nat. An.* XIII. 20. scribendum arbitror: ἐνθά τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἣ διέταμε τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmī a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossae vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τε ἱγνέτο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista Casaub. in *Polyb.* p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorem *Vallae* [praetorium intelligentis] *P. Leopard.* iam correxit, *Em.* VIII. c. 1. Moeris: Πωλητήριον, Ἀττικῶς πρᾶτῆριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit *Herod.* I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῆσι οὐδὲν ἰσθᾶσι χρεῖσθαι, οὐδὲ σφί ἐστὶ τοπαράπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod *Xenophon* tradidit *Κυρ. Παιδ.* p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ὤνεια et αἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum *Herod.* σῖτος πολλὸς ἐφοῖτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀηλεισμένοις: comportabatur, recte *Valla.* *Xenoph.* p. 255, 59. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν σῖτος φοιτᾷ. *Andoc.* p. 22, 17. οὐ μίλλαι ἐκ Κύπρου σῖτος ἤξειν ἐνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τε καὶ πρῆτῆριον dixit *Herodotus* per figuram ipsi familiarem, quum ἐν διὰ δυοῖν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πιπραττομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit *Aristides* πρὸς τὴν τοῦ βασιλείως μάλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρεῖαν, in *Themist.* T. III. p. 297. Scholiasta Mstus hunc designavit *Herodoti* locum: ἐπιθυμίαν μάλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἠδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλῦσαι, καὶ οὕτως ἐλθεῖν· νῦν δὲ ἀνέχῃς (ἄνυχῃ) τὸν Ἄθω κατὰ πῆρ ἐπιθυμίαν πληρῶν· τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέληται· λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲνα πόρον λαχόντας, nullum transitum nactus, sinebat; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero exspectari non potuit? Hesychius διειρύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διίσθμίζειν et ὑπερσθμίζειν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἰσθμός, ad quam nonnihil L. Küsterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox διαστρεμμένας optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι) Postremum, Hesychio redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter εἰρύσαι, trahere, et διειρύσαι, adhibentur verba ἀνιρύσαι (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς νῆας) ἐξιρύσαι ὑπεξερύσαι ἐπειρύσαι ἀντιρύσαι et παρερύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι: ναὺν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσεις τῶν νεῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερεγκόντες τὰς ναὺς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viâ, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustis transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διειρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα) Med. et aliorum παρεσκευάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur: quod quidem et frequenter aliàs apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: περισκευάζετο (activa notione) scil. Xerxes. paravit, confici iussit.] Ὅπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non sirpea, uti Valla, nec iuncea; sed ex byblo sive papyro, quomodo c. 36. et Eustath. Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμύισι) Non repudio πορθμύισι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμύια, traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragm. CX. Πορθμύια tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti πορθμύς autem, ita nihil praefert πορθμύης nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλη, uti schædæ, respicit σῆτον ἀγλισσόμενον c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δὲ ἄν πλεῖστον, cui in tanta Colicium discordia principatum concessi. Reiskii coniectura eodem tendebat. WESS.

CAP. XXXVI. 12. καὶ εἶπεν οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαϊάνδρου) Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαϊάνδρου nimirum πηγάς. Pausanias [II. 10.] Corinth. p. 135. τὰ δ' οἱ, paederoti herbae, φύλλα ἐλάσσονα ἢ Φηγοῦ, μείζονα δὲ ἐστὶ ἢ πρίνου. Longe gravius huic inflicto loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. Salmasii coniectura ad Solin. p. 580. seqq. ἐὼν Μαρσύης, ὃς καταρρήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῶν Κιλ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii *Catarractæ*: Marsyæ praeterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quæ Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. *Marsyam* novit *Herodotus* lib. V. 118. qui cum *Celaenis* præcipite cursu rueret, a civibus *Καταρρήκτης* iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad *Strabon.* XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso *φορῶ*, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγοῆς. res difficilior. *Xenophonem* Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐκ τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ Βασιλεια, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασίλεια et ἀκρόπολιν, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἀκρῆς τῶν Κελαινέων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἐλάσσονες pro ἐλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculae ἡ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύνου ἀσκός) Xenophonti δέγμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκὸν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκέω usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύνου, ἀλλ' εἰς ἀριτὴν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ -- Μαρσύνου ἀσκός ἐν τῇ πόλει ἀνακρέματα) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ -- ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur θύλακος et ἀσκός, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύνου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύνου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει -- ἐν ταύτῃ λέγεται Ἀπόλλων ἐνδείξαι Μαρσύναν νικησας, -- καὶ τὸ δέγμα κρεμάσαι ἐν τῷ αὐτῷ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit *Salmas.* ἀκρῆς: ut flumen Marsyas magno dicatur *aquarum strepitu* ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῆς Κελαινέων ἀνατέλλων. Tum scripsisse *Nostrum* suspicor, ἐν τῇ (scil. ἀκρῇ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ Μαρσύει ἀσπὺς ἀνακρίματαί. Voce ἀκρῆς in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) *Stephano* in Πυθίοποις et *Plutarcho* *Virt. Mulier.* p. 262. Πύθῃς audit, *Plinio* *H. Nat.* XXXIII. 10. *Pythius* *Bithynus*, non bene: fuit enim *Lydus* domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. *Plura* *Holstenius* et *Harduinus*, et de aurea platano ac vite *B. Brisson.* *Regn. Pers.* I. 77. *WESS.* — *Herodotum* sequuti *Pythium* vocant *Seneca*, *Tzetzes*, *Eustathius*, *Suidas*. [*Suid.* in Ἀπαρτίαν.] Πυθίας dicitur in *Schol.* msstis ad *Aristidem*; Πύθης *Plutarcho* de *Virt. Mulier.* p. 262, 263. et *Polyaeno* VIII. 42. Non ille tantum ἐξείνισε τὴν βασιλείας στρατιὴν πᾶσαν ξεινίοισι μεγίστοις: sicut *Λυσίβειδης* teste *Diodoro* XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν εἰστικῶς: sed *Lydus* etiam *Pythius*, secundum *Nostrum*, *Xerxis patrem* *Darium* [lin. 9.] ἰδωρήτατο τῇ πλατανίστῳ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De *Xerxis* loquens expeditione *Aristid.* in *Panathen.* p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσειε σκιᾶς, δένδρον ἦν αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκιά. *Schol. Ms.* in *Cod. clar. Pet. Burmanni* *Sec.* λέγεται ὅτι πλατάνον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος συσκιάζουσαν αὐτὸν, ὥς *Φντισ* Ἡρόδοτος, ἦν περίσχευεν αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Neutrum tradit *Herod.*, quem sequitur *Tzetzes* *Chil.* I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter *Brisson.* *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) *Lineola* vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in *Edd.* *Eustathii* ad *Hom. Iliad.* β. p. 277, 31. [pag. 566. ed. Rom.] *Pythius* illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων *Δαμεικῶν* μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδούσας ἑπτὰ χιλιάδων: ex *Herod.* *Tzetzes* memorat *Chil.* I. vs. 927. δισχίλια μὲν τάλαντα ἀργύρευ ἀνεργάστου: scripserat *Eustath.* ἀργυρίου μὲν τάλαντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive *Δαρεικός*, valebat *ἄργυρῆς δραχμᾶς ἑκοσι*, sex adeoque florenos: vid. *I. Perizon.* ad *Aelian* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses *Callias διακοσίων ταλάντων ἱμῆταρ*, teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo *Xerxi* dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι ἀπὸ ἀνδραπόδων τε καὶ γεωπέδων ἀρκίων ἐστὶ βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. *Dissert. Herodot.* clar. *Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γεωπέδων ἀρκίων ἐστὶ βίος) *Laurentii* atque ex agricolis ansam *Porto* aliisque dedit γεωπόνων refingendī. *Suidae* Γεωπός, ὁ γεωργός, si γεώπους foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus msstis uti, et γεωπέδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. Γῆπεδα sive γιῶπεδα, *Hesychio* χωρία, κτήσεις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis *Pythio* ἀρκίων βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. *WESS.* — Placuit diminutivum γεωπεδίων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. clar. *Io. noster Alberti* ad *Hesych.* in voce. Sequentia, [l. 15.] κέκτησθαι τε αὐτὸς τάπερ αὐτὸς ἐκτήσασθαι, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κτᾶσθαι vim exemplis adfirmarunt *G. Raphel.* ad *Lucae Ev.* XII, 12. et *I. I. Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commode restitui poterit: Κέκτησθαι δ' ἐξθῶς ἂν ἐχῆς ἄνθρωπος ψέγου, καὶ συμπερὰ σώζων (τοῦνδικον σέβειν πρέπει.) Μηδ' ὥς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξεις ποτὲ, Ζητῶν τὰ πλείον' εἴτα πάντ' ἀπωλείης. Versu secundo pro vulgatis,

τούνηχ' ὃν σίβειν πρ. Grotius posuerat οὐτιχ' εὐσιβεῖ πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἐς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. εἰς Κολοσσίας (Κολοσσάς) πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. *Lycum*, [lin. 5.] in terrae voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. B. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. ἐς Κούραρα πόλιν) Eadem videtur urbem dicere quae Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτιον) Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλατίαν, urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Καλλάτιος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἐβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιουργούς, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. WESS.

8. εἴμι πλατάνιστον, τὴν κάλλος εἶναι etc.) Velut irasτής, secundum Aelian. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆλθεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψιλλοῖς τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελιδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὅσπερ ἱρωμένη Φύλακα καὶ Φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. *Platanum* dicitur Herodoti Xerxes [lin. 9.] μελιδωνῶ ἀθανάτῃ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex Brissonio praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor. I. p. 409. et ad Hesych. in Ἀθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos immortalales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελιδωνῶ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. Themistio dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκομένων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. Iuxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθρόους οἱ μονομαχῆσαντας ἀπέκτινεν: non utique scripsisset Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀπεκτινῆναι. VALCK. — Ἀθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. *δωρεσάμενος κόσμῳ χρυσίῳ*) Nimium Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καὶ Ἡρόδοτον ἐχρυσώσῃ αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. v. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Aelian. Var. II. 14. Μιλεθωνὸν ἀθάνατον platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἔπειμψαν Δαρείῳ) Adscisci poterit ἔδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δούνας et πέμπιν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte iunguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχία, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἀκρας λιπταὶ τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitiabor adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetza ad Lycophron. pag. 141. γιφουρεὺν ἐπίμθησαν τὸν Ἑλλησποντον περὶ τραχιῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μετὰξὺ Σηοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σανίδα προσδιασσάλευσαν) Infra IX. 119. Arlaycten σανίδα προσπασσαλεύσαντις ἀνεκρέμασαν: id est πρὸς σανίδα πασσαλεύσαντις. Nostro loco πρὸς σανίδα διασασσάλευσαν legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lexico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργοὺς ἔδουν. Hesychn. Σανὶς - - τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eiusdem Pluto legitur vs. 944. πρὸς τὸ μέτωπον - - Ὡς περ κτείνῃ προσπατταλεύσω τούτῳ: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, Ἐστῆξίτ' ἀχανὴς προσπατταλεύμενος, Ἀφῶνις ἄχρις αὐτῆς. Eiecta voce Ἀφῶνις, ex inter-

pretamento voci ἄχανῃ; olim adiecta, scribendum: Ἀχαρὶς γ' ἂν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti *Artayctes*, praeter cetera flagitia, in *Protesilai templo*, [lin. 9 seq.] ἀθίμιτα ἔρδισκε. (ἐν τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte *Gronov.* omisit: ἀθίμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀθίμιτα ἔρδιν παραινέει: ubi ex *Arch.* enotatum, ἀθίμιτα ῥέζειν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχαρίτα παθήματα, et δῆμον συνοίκημα ἀχαριώτατον: hoc enim ex *Mssis* praebet *Galeus* in p. 451. 57. [VII. 156, 19.] *VALCK.*

10. ἀθίμιτα ἔρδισκε) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθίμιτα ἔργα ἔπραττον *Lucian.* *Dea Syr.* c. 12., ἀθιμίτια ἔργα μηδόμενος *Manetho* II. 301. Noster lib. VIII. 143. μηδὲ - - ἀθίμιτα ἔρδιν παραινέει. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς σάνδα διεπασσάλευσαν ex *Pass.* et *Eustath.* adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. *WESS.*

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολίνου etc.) τὴν μὲν --- τὴν δ' ἐτέρην, scil. γέφυραν, nomen in verbo ἐγεφύρουν latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐπικίσθαι μάστιγι πληγὰς) Persae institutum et mens *Scriptoris* in propatulo; structura implicatio. *Gronovius* ἐπικίσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit *Gronov.* in versione autem cum *Valla* posuit infligi, quod et ipse *Wess.* recte tenuit:] tolerabilius ἐπικίσθαι *Corn. de Pauw*, cui, si per *Codd.* staret, accedere possem. Alii maiora audent. *Vulgatae* si sanitas constat, dicendum est, ἐφικίσθαι et καθικίσθαι eundem praestare usum. *Plato Hipp. Maior.* p. 292. A. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγῃ φεύγων αὐτὸν, εὖ μάλα μὲν ἐφικίσθαι (nempe αὐτῇ) πειράζεται. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 819. διπλοῖς χιτρώσι μὲν καθίκετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum *Abreschius.* Conmode, haec dum meditor, in mentem redit *Homericum Iliad. E.* 748. Ἦεν δὲ μάστιγι θοῶς ἐπιμαίει ἄρ' ἵππους, quo utantur volentes. *WESS.* — Suo sic more scripsit *Herod.* pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐκίσθαι μάστιγι πληγὰς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saeviusse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, *Brissonio* partim citati de *Regn. Pers. lib. III. pag. 420.*, illud equidem a Graecis confictum suspicor cum *Th. Stanleio* ad *Aeschyli Pers. vs. 752.*, cuius locum adhibuit *ill. Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 195.* De mari pontibus strato *Aeschylus* est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio *Darius* apud *Aeschyl.* Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ᾧς, δισμῶμασιν ἠλπίσει σχῆταιν --- καὶ, πίδαξ σφαιρηχαῖτος Περιβαλὼν, πολλὴν κίλευθον ἤνυσεν πολλῶ στρατῶ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec *Aeschyli* Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. *Diogenis Laërt. Prooem. §. 9.* Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. *Dion Chrys. Or. XI. pag. 191. d.* Ἀνδρὲς, inquit, ἤκουσα Μήδου λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἥδη δὲ ἤκουσα ὡς καὶ στίγιάς) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe *Juvenal. Sat. X. 182.* Ipsum compedibus qui vinxerat *Ennosigaeum*: Mitius id sane, quod non et stigmate dignum Credidit: ubi Herodotea dedit *Grangaeus* ut vulgantur; in quibus στίγιάς ex *Med.* bene scripsit *Gronov.*, quod ex *Arch.* etiam obtulerat *Galeus*, pro *μαστιγιάς*: sed nec qui flagellis caederent *μαστιγίαις*, verum dici potuerunt *μαστιγισταί*, quod ex *Alex. Cod.* recipiendum in *lib. IV. Maccab. ix, 11.* Lexicographis aequè ignotum ac Herodoteum Στιγίως. VALCK. — Praeclare στίγιάς ex Msstis *Galeus* et *Gronovius.* Conf. *Juvenal. Sat. X. 182.* ac *Plutarch. de Ira p. 455. d.* WESS.

6 seqq. Ὡς πικρὸν ὕδωρ, δισπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῶ ποταμῶ aut Homereo ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ, *Odys. i. 227.* si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantis Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχιδὸν δὲ ὄλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἐργασόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλησπόντον ὑπὸ Ξέρξου πραχθείσιν, ὑπεριβάλλοτο τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, αἰτ, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθητὴν τινα ἔχον καὶ προκαίρειν, διαλεγόμενον ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπεριβάλλαν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἰόντι δολεῖν τε καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλαι ἀρχιτέκτονες ἐξυγνύσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (ἀκτὰς) ἄλλαι ἀρχιτέκτονες ἐξυγνύσαν. Erat enim cap. 33. ἀκτὴ τραχέα ἐς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβύδω κατεναντίον: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμειώμενοι ἐγχεύουσι τοῖσι προσέκειτο. Hinc vocem γιφύρας plerique cum Valla forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἐτέρην, ex praecedente verbo ἐγχεύουσι in promptu erat nomen substantivum γέφυραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγνύειναι γέφυραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γιφύρας commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, interciderit vocab. νίας, ἀκτὰς aut γιφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζυῖξι dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζυῖξι τῶν γεφυρέων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γιφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem Dav. Schulz Vir clar. in Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers. iniit. Primora huius capitis verba, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γιφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina Gronovii, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, οἱ μὲν ταῦτα ἔποιον etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Πεντηκοντίπους καὶ τριῆς. etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 434., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seq., partim attigerunt *Casaub.* aliique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. VALCK. — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, anticipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Viro- rum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἐπέην τεσσαρεσθ. καὶ τριῆς.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Euxino Ponto* obverso, cccclx. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare* spectabat, cccxlv. Quae postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii* Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἐξήκοντα καὶ τριηκοσίας, vel uno verbo τεσσαύρας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pet. Bertius* de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio. WESS.

7. ἵνα ἀνακωχέῃ τὸν ῥόνον) Videlicet ὁ ῥόνος. *Valla* de-derat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem agebant. Ἀνακαχεύειν proprie est *inhibere*, ac *navem reprimere*: hinc μεταληπτικῶς *Valla* interpretatur *stabilire*, quod *Petavius* et *Pavius* perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀγκύρας κατῆκαν, indole sermonis postulante, reposui; *mutato*, quod tolerari potuisse miror, κατῆκον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum *Petavio*, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἑτέρας: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssti aliter. *Gronovii* Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-5. *Gronovii* versio haec erat: *Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas; Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum caussa qui intrinsecus expirant; etc.* *Reiskius* ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀνακαχεύειν lin. 7. ἀνακαχεύασι maluerit. „ἀνακαχεύειν si ferretur, inquit, debet referri ad ἡύδα ἰσάστη.“ *Larcheri* gallica versio a latina *Gronovii* nihil fere discedit: *Ils attachèrent ensemble cccxx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxiv. Les premiers pressentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus. etc.* Tum vero in *Notis*, primum, miratur idem doctus *Interpres*, quo pacto *Wesselingius* in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae *Renelli*, illustris Viri, interpretationem huius loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 51.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

bant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντον, sed πόρον h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἐπικαρίαις stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viro docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4 - 7. ὑπὸ μὲν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Euxino obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνθίνας: sub alterum, qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου - - κατὰ ῥέον, est quasi παρεθήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectae, secundum fluxum Hellesponti, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἐπικαρίαις, [ἐπικαρίαις puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. Ἵνα ἀναχωρήσῃ cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥέος subintellegeris post ἀναχωρήσῃ, an τοῦτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, quae pro τοῦ μὲν Πόντου ἐπικαρσίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόντου ἵπμ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellesponti cursum rectae stabant, eadem commodè dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἱρίης) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἱρίης: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἱρίης: articulus enim ante ἱρίης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

12 seq. δίκπλοον δὲ ὑπόφανον etc.) Petavii his pontibus in-
 pensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλύσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανος fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xlii, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: παρ διαυγίας ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαυγίου, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 165. Itaque δίκπλος ὑπόφανος, transitus idem; ἀφαιώμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανον probanti, δίκπλος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριηρέτων τριχῶν: namque series

ipsae tam πεντηκοντήρους quam τριήρας habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego διέκπλους pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset διέκπλους*, id est, quae inserviret διέκπλω, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisae nomen τριήρων: (conf. Var. Lect.) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconteri: tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. I. 99, 7. S.

16. στριβλοῦντες ὅνοι σι ξυλίνισι) Egregia huic loco medella ex Med. et aliis. "Ονοὶ sunt axes; ὄνισκοι aciculi, suculae, sive machinae tractorii generis. Galenus Gloss. Hippocrat. "Ονεύεσθαι, ἤρουν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τίειν. "Ονοὶ γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἢ αὐτῇ) Sic debuit. Nimium Petavii ὦν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzezies acceperit τριτάλαντον τῷ βάρει Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόνου τῶν ὅπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὅπλων ἐντεταμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτῆς ἐπιζεύγνον, obscure Valla reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit Wess. Plinius Larcher, sed dubito an ex mente Scriptoris, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν) Hesychius Κατανάξαντες, ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίτω ἀναχωρήσαντες: sorte, quae Abreschii

suspicio, νάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut *conplanandi* significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thea. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατανάγω Conporto. *Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Conportantes iniicientesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος νεστός* ibid. V. 4, 3. *solida et bene compacta, sive ναναγμένος, quomodo Mæsti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμὸν, septem hinc atque hinc praelensam, Tzetzes χειραγωγούς καὶ κλίσματα, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπερφῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρέρυσαν ἔσθιν καὶ ἔθιν, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρύσθαι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.*

CAP. XXXVII. [2. οἳ τε χυτοὶ] Huc spectare videtur glossa apud Suidam: *Χυτόν χῶμα*: et apud Hesych. *Χυτόν χωστόν, καὶ τὸ χῶμα*. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτόν (non χυτός aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: *Χυτόν λέγεται Ἡρόδοτος τὸ χωστόν καὶ τὸ χῶμα. S.*

9. οὗτ' ἐπινιφίλων ἰόντων) *Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogicans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπινιφίλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripterit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ αὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.*

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνικε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γινίσθαι. Primus istam defectionem solis, quae *Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος --- ἀφανὴς ἦν,*

οὐτε ἐπινεφέλων ἰόντων, αἰθήρης τε ταμάλισσα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὐτ' ἐπινεφέλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφειλα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδέκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς: (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπάνειαν εἰπεῖν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τουναντίον δὲ ἦν ἰσημίαι γὰρ αὐτῶ τὴν ἥταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλιπεν ὁ ἥλιος εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ἑρῆης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδέκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure inprobante. Ex προδίκνυμι venit προδέκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniecit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro inpingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδέκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποίητο τὴν ἔλασιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἐλάσσης. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἑλαφρόν, --- ἐμοὶ δὲ μέγα) Iutio poematis Theognis: Εὐχόμενός μοι κλύθι, κακὰς

δ' ἀπὸ κῆρας ἀλλας· Σοὶ μὲν τοῦτο, θία, συμκρόν, ἰμοὶ δὲ μέγα. Propius ad Nostri structuram *Andocides* in exordio Orat. de Myster. διήσομαι ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γε ῥάδια χαρίζεσθαι, καὶ ἰμοὶ ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. παραλύσον τῆς στρατιᾶς) στρατηγῆς mallem. Prave in *Plutarch*. *Virt. Mul.* pag. 263. A. *Pythes* seu *Pythius* χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως -- ἵνα παρίναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκίῳ. Scripserat παρίναι τῆς στρατίας. *Unius vacationem petens*, de eodem *Pythio*, *Seneca* lib. III. Ir. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit *Mos. Solanus* ad *Plut.* *Alcibiad.* WESS. — Στρατηγῆς et hic scribendum, ut in simillima narratione de *Oeobazo*, a militia vacationem uni filiorum petente IV. 84. στρατηγῆς ἀπολύσθαι. Apud *Plutarch*. T. II. p. 263. B. *Pythes* χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως, πλείονων αὐτῷ παιδῶν ὄντων, ἵνα παρίναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκίῳ. Interpres quod sensus postulabat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur: scripserat, ut puto, *Plutarch*. ἵνα παρίναι (sive potius ἀφείναι vel ἀφίναί) τῆς στρατίας. Sic passim loqui solebant. *Ulpian.* in *Demosth.* pag. 22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφίεσθαι τινὰς τῆς στρατίας, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit *Diodor.* Sic. IV. 5 fin. *Lycurgo* memorantur contr. *Leocr.* p. 152, 33. οἱ ἀφίμενοι τοῦ στρατεύεσθαι ἵνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως. Ἀφίναί τῆς στρατίας, *Herodoto* dicitur παραλύσαι τῆς στρατηγῆς: ut VI. 94. *Mardonium* *Darius* παραλίαι τῆς στρατηγῆς. Quae *Porto* *Herodotea* dicitur locutio, aliquem praekura amovere, est et *Thucydidea* et aliorum. *Thucyd.* VII. cap. 16., τὸν μὲν *Nικίαν* οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid. *Duker.* et *Suid.* in *Παραλύσαι*. VALCK. — στρατηγῆς recepti cum *Schaefer.* et *Borh.* Suspectum στρατιῆς cum superioribus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf. *Adnot.* et *Var. Lect.* ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων etc.) Paulo haec aliter scripta sic *Stobaeus* excitat *Gesneri* pag. 173, 34. Ὡς ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίῃ ὁ θυμὸς, χρηστὰ μὲν ἀκούσας τίς τις ἐμπέμπῃσι τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τοῦτ' εἰσι ἀκούσας ἀνοιδάνει: ex quibus *Herodoto* restituerem *τούτ' εἰσι ἀκούσας*: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensus obscurioris dicti conatus est eruere *Stephano* citatus *Erasmus* in *Adag.* *Animus habitat in auribus.* VALCK.

9. ὑπαντία δι' αὐτοῖσι) *Stobaeus*, ut saepe, Ionum characterem servavit; nec pravum eiusdem ἀνοιδάνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. *Homerus Iliad.* i. 550. ἔς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον. Dicti *Herodotei* interiorem sententiam *Camerarius Problem.* Cent. I. 9. vestigavit. *WESS.*

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσεται) Hoc ego Codicum lectioni a *Galeo* et *Steph.* enotatae non postponerem: in *Matth.* xvi, 36. nonnulla dedit *Wetsten.*; ad eandem rationem aetate scribebant *Herodoti*. *Thucydides* [III. 40.] pag. 192, 62., μετὰ ζημιώσεται: ubi ζημιώσεται, natum ex interpretatione, praebent Codices. οὔτε τι ζημιώθεις dixit *Xenoph.* *Oecon.* p. 491, 35. Iussit *Xerxes* [lin. 18.] natu maximum filiorum *Pythii* μέσον διαταμεῖν διαταμόντας δὲ etc. *Plutarch.* T. II. pag. 265. B. ὁ Ξέρξης ὑπ' ὀργῆς τοῦτον μόνον, δὲ ἐξήστητο, σφάζας καὶ διατεμών, ἐκίλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν τοὺς δὲ ἄλλους ἐπηγάγετο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum *Senecam*, de Ira III. 17. quem pater elegerat, *Xerxes* in duas partes distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. *Senecae* locum adhibuerunt *Wess.* ad *Herod.* p. 320. [ad IV. 34, 7.] et *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. III. p. 357. *VALCK.*

20. καὶ ταύτῃ διεξίναι τὸν στρατὸν.) In partes duas distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, Romani moris non ignarus *Seneca*. De *Peleo*, qui *Acasti* uxorem dissecuerat, *Apollodorus Bibl.* III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέλη διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud ill. *Grotium* in *Matth.* c. xxvi, 28. *WESS.*

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθύνων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξὲς necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἰθύνων, unde in hanc viciniam commigravit. *WESS.* — Aberat a *Med.* vox σύμμικτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὐ διακεκριμένοι, [lin. 4.] has ad ἀναμιξὲς suspicarer olim adiectas. Ἀναμιξὲς *Hezychio* redditur ἀναμεμιγμένως: vox *Sophocli*, *Thucydidi*, *Xenophonti*, ter adhibita *Herodoto*. *VALCK.*

9. Νισαῖοι καλεῖται) Quae hic διττογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, *Nisaei*-ne an *Nesaei* hi equi. Docte *Valesius* ad

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B. Brissone.* *Regn. Pers.* I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 3. *ἐν τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμάματα*) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte Κύρ. παῖδ.* VI. p. 162. B. et 168. B. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. c. *Ἡρματᾶτα* carpenti genus et molliissimae vegetationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. *Essedum* *Laurentii* inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. WESS.

13. καὶ μήλα, οἱ ἀγγιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στυράκων μήλα χρυσᾶ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. c. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ac *αἰχμοφόροι*, hastati, qui *Persarum* nobilissimi post regis vehiculum incedeabant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, φοικὶ χρυσταί, his locus erat ante decem *Nisaeos* equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum hastati *Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. WESS.

CAP. XLII. 4. *ἐς Καρίνην*) *Pro Med.* et aliorum *Κάρην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani* *Καρίνη*, πόλις *Μυσίας*, *Ἡρόδοτος* ἰβδόμῃ, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [lin. 6.] *Ἀτράμυτον* ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus.* WESS.

CAP. XLIII. 3. *ἐπέλιπε τὸ μέτρον*) Nilus, cuius aqua stuto tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ μέτρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπέλιπε sive ἐπέλιπε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. WESS. — τὸ μέτρον intellige κατὰ τὸ μέτρον, ut II. 19, 11. S.

8. τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσεν) *Palladi Iliacae* Alexander quoque *Magnus*, *Ilium* delatus, sacra fecit, *Arriano* L. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. WESS.

8 seq. ἔθυσεν βοῦς χιλίας' χοάς δὲ etc.) Dum *Xerxes* *Minervae Iliadi* *chiliombe* faciebat sacra, heroibus libabant *Magi*, χοάς οἱ Μάγος τοῖς Ἱερωσι ἰχίαντο, id est, ἰσχύσαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, καὶ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσία, secundum Eustath. dicebatur Χιλιόμβη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπιδον ἐνίπτεται) Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπιδον ἐνίπτεται, vel ἐς ἐπίπτεται: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatus, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐς ἐπίπτεται Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνίπτεται: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάρουσι ἐνίπτεται: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐπίπτεται ἐπ' αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνίπτεται Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γεγνήσθαι Τυνκρούς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γεγνήσθαι expectasses, aut Γεγνήθους: sed Γεγνήσθαι utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβυδῷ) Inutilem vocem μίση, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προεπιπόιντο γὰρ --- αὐτῷ ταύτῃ προεξίδρη) ἐξίδρη corrigebat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτῃ haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspicebatur clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 403., legi commodè posse αὐτοῦ ταύτῃ: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προξίδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emineret: Θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzet. Chil. I. vs. 937. Ἐξίδρη quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. v. et Harpocrat. in voc. Λίσχαι. VALCK. — In vocab. προξίδρη (ut in verbis προνατίζουσι et προνατίζουσι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προεπιπόιντο. S.

CAP. XLV. 4. μὲν δὲ τοῦτο ἰδάνυσαι) Specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) *opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura.* Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur *Hermogenes* pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλαχρῶν κίχρηται, ὡς ἐν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Ξέρξου πρὸς Ἀρτάβαζον, κακίονου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδρωπίνων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit *Hermogeni* lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et *Philostrati* de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὁ ἄνθρωπος) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta posebat usitatissimam: Οὗτος ὁ ἄνθρωπος φασίς Ξ. δ. Olim lectam ista monstrant *Stobaei* pag. 555, 46. οὗτος οὖν ἄνθρωπος φρ. VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adsevit. S.

6. ἐργάσαι) Loco quidem indicato *Gesneri* editio *Stobaei* ἐργάσαι praebet: sed p. 612, 26. ἔργα σά, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων κειχωρισμένα ἔργα σά, τὸ οὖν τε καὶ ὀλίγω πρότερον. VALCK.

8. Ἐσῆλθε γὰρ με λογιζόμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obuium. *Plutarch.* Consol. p. 109. v. Τὸν Ἥλιον εἰσελθεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe *Euripides*, monitore *Valckenario* ad *Phoeniss.* vs. 1579., saepe alii. Lacrymas stolidi regis *Epist.* 7. lib. III. *Plinius* addidit. Leniter *Valer. Max.* IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorassee videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur hae lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γὰρ με λογ. κατοικτεῖται) Scribendum, ut legit *Stobaeus*, ἐσῆλθε γὰρ με λ. κ.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in *Herodot.* I. 30. ἡμερος ἐπιέρσθαι μοι ἐπῆλθε. *Pausan.* VIII. p. 654., οὐκ ἐπῆλθεν ἐρίσθαι μοι. In *Isocratis* *Panathen.* scribendum p. 244. A. οὖν δ' οὐδὲν ἐπέρχεται μοι τοιοῦτο, ut p. 252. c. *Demosth.* p. 100, 59. etc.

Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Pro-meth. pag. 26. Ἐσῆλθι μοι dicatur, an μοι, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθε θῖον εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κροῖσον γίλως ἐσῆλθι. I. 116. τὸν Ἀστυάγειον ἐσῆλθεν ἀνάγνωσις αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσιν) συμπίπτουσαι est apud Stobaeum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. Thucyd. III. c. 60., κατανοῶντες, --- ὡς ἀσταθμῆτον τὸ τῆς συμφορᾶς ὅτινι ποτ' ἐν καὶ ἀναξίῳ ἐνυμπί- σοι: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernem- dum h. l. vulgatum. conf. Var. Lect. S.

17. καὶ αἱ νοῦσαι συνταράσσουσιν) Paene arripio Vind. et Stobaei συμφοραὶ προσπίπτουσιν, καὶ αἱ νοῦσαι, συνταράσ- σουσιν, quod Valla expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσιν, καὶ ποιοῦσι. At καὶ particu- la hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἴόντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18 seq. οὕτω δ' μιν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem acumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum, dicta collegit Ios. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effa- tum, compendio verborum usus, Choricus Or. in Proo- pium Gazaeum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. [p. 311. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσθα- λῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁμιλοῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῇ, ὁ θά- νατος, μαχηρᾶς οὐσης τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῇ ἀνθρώπων γένοντι: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tan- topere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quae mu- tavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Laurentii dulcor gustans saeculum postulat γευσάμενος. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspargens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobaei πλῆξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abiicerem. Conmode Euphorion, Ὡ θῦ, τί ποτ' ἡμῖν δούς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλείκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἴα, in Stob. Sermon. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλείκειν τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γύσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλίτων scriptum oportuerit, non πλίξας. S.

Ibid. γλυκὺν γύσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. *Platarchus* in fine libelli quo docet Ὅτι οὐδὲ ζῆν ἴσται ἡδώς κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. f. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ θεὸς γλυκὺν γύσας τὸν αἰῶνα φθονεὶς ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονιῶν δοκοῦσιν, οἷς δὲλαρ ἴσται λύπης τὸ ἡδὺ γινεσθῆναι ὧν στέρησονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γύειν inter et Γύεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γύονται, leviter gustant, ὧν στέρησονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris maligne praebet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γύσας τὸν αἰῶνα. Γύεσθαι semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli* fragm. apud *Athen.* I. p. 28. f. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus* *Caesariensis.* Epist. 27., γύσας ἡμᾶς Ἀττικοῦ μίλιτος. *Iamblich.* Vit. Pyth. p. 16. γύσαι βουλόμενος τῆς καλλονῆς τοὺς πατριώτας. *Polyaen.* p. 10. in Msto, οἶνον τοὺς πολεμίους γύειν. Venuste *Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip.* Cycl. vs. 150. γύμα τὴν ὥην καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de Vit. Soph. p. 557. f. ἱκανὰ ταῦτά που δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδρῶνα τὸ γύμα. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γύμα παρίχειν μήτε δῖγμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαδίζον ἐκ τὰ γύματα, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὁρίων τοι δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De Mediceo silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XLIX. 8. φεγγυγυος ἴσται διασῶσαι) Talia fere *Aeschyli* VII. c. Theb. vs. 402. προσηγορίῃ φεγγυγυος, et

vs. 455. Φερέγγυον Φρουρήμα, h. e. ἱκανὸν Φρουρεῖν τὴν πατρίδα. Iunge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 50. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] Arch. voluisse videtur καὶ τοι οὐκ ἔνα κη, sicuti μάλιστα κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίζεαι, quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio Arch. [Vide Var. Lect.] Ex proximis, οὐκ ὄντων τοι λιμένων ὑποδεξίων, in Lexica receptum Ἵποδέξιος λιμὴν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένες δυναμένοι δέξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδέξιμοι, id est εὐθετοὶ εἰς τὸ δέξασθαι. Talia sunt in usu plurima: ξύλα ναυπηγήσιμα* ναυκληρώσιμοι στέγαι* ἀλώσιμον τῆχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphonitis p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste Thueyd. VI. 42. τρία μέρη νείμασ-τες ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλέοντες ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa Vallae lectione Hudsono laudata. Cum iis quae sequuntur apud Herod. [lin. 14. γῆ δὲ πολέμη etc.] comparandus est Aesch. Pers. vs. 749. Αὐτὴ γάρ ἢ γῆ ξύμμαχος κεί-νοις πέλει. VALCK.

15. εἰ ἐθέλει τοι μηδὲν etc.) Vallam redarguit G. Arnaldus, εἰ ἐθέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, Animadv. Critic. c. 50. Sed Herodoto Graecisque aliis θέλει et θέλει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] Nilus lib. II. 11. εἰ ὦν ἐθέλῃσι ἐκτρέψαι τὸ βέιβρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θελή-σει -- ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Negligo cetera, a Raphelio ad Act. Apost. c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος) Stobaei βλεπόμενος displi- cet. Hesychio κλέπτεσθαι, praeter alia, πορνείσθαι, si nempe furtim fiat. Philo Iud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. Ε. μήτε λατ-θάνειν τοὺς πολλοὺς πειρώμενον, μήθ' οἷα Φιλεῖ, κλέπτοντα τὴν εἰσοδόν. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. c. οἱ βάρ-βαροι δὲ, τὴν τε εἰσοδὸν ἐκεκλόφισαν. Conf. Perizon. ad Aelia- ni Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρηξίης γάρ -- εὐδεμίας πληθώρα) plane Aeschyleo respondet, τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀκό-ρεστον ἔφυ πάσι βερετοῖς, Agam. vs. 1340. WESS.

21. αἱ βουλευόμενοι μὲν ἀβελῆδοι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἶναι) Haec Ios. Wasseo censetur aemulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὅκνον φέρει: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodotum illud meā sententiā Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χρὴ αὖ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλέους στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ διδύκτας παρσιναύσθαι: id est ἀβελῆδοινα βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ αἰδοῦ δίκνυσθαι, τὸ δ' ἤδη τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλεστάτας νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πρᾶσσειν. Similia dantur Demosthenis et Polybii. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἶναι) Multa veteres his gemina. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, consulo, ubi consulueris, mature facto opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illisque prior Ioach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βίβαιον ἀποδιξίς) Inconmodum erit μῆτι, cui Gronov. locum dedit, nisi μῆτι cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρὴν τὸ βίβαιον, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. vs. 471. πῶς οὐ χωρεῖ τοῦργον; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄθλον, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βίβαιον lin. 9. cui cave τὸ βαβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφικταῖαι, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βίβαιον, quod dicentem Xerxen facit Herodotus: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur πῶς χρὴ, (non πῶς χρὴ, uti temere in nostra Var. Lect. itemque in Notula contextui subiecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi πῶς h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum Abreschii πῶς χωρὴν videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βίβαιον est; nam, qui τὸ βίβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρεῖσι oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque ὅπως pro κῶς correxi; rectius forsán facturus, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, conjecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμησι ἔχροντο ὁμοίησι καὶ σὺ) Ex *Med.* dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίησι καὶ σὺ, novator [sic *Herodotum* adpellare amat *Valck.*] fortasse posuerat pro ὁμοίησι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδίνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίονται καὶ Γελωνοί, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. *Herod. Gronovii* p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator *Pausanias* IV. p. 302. ἡ πεπρωμένη κατὰ ταῦτα ἐπικύπτει, καὶ ἡ ἱλύς: pro τῇ ἱλύϊ: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτα οὗτος ἤχησι καὶ κυθάρα κρουσθεῖσα, id est ὁμοίως κυθάρα κρουσθεῖσθ, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur *G. Budaeus* in *Comm. Ling. Gr.* p. 483. *Pausan.* praeterea p. 52. οὐ δ' ἰμοὶ φαίνεται ποιήσας Σκῦρον ὑπὸ Ἀχιλλεύως ἀλευσάν, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅσοι λέγουσιν: quae Kühnio tentata, bene cepit *Fr. Sylburg.* in *Praef. ad Lect.* p. 932. *Budaei* observatis quaedam adiecit *Duker.* ad *Thucyd.* p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. *Conf. Adn. ad VII. 100, 10. S.*

21. κινδύνους ἀναβήπτιοντες) Ad huius imitationem bis terve κίνδυνον ἀναβήπτιν dixit *Thucydides*; ab his recentiores illud transumserunt: κίνδυνον μέγαν βίπτειν *Euripidis* est in *Inone* vs. 24. saepius βίπτειν in istum usum adhibentis. *Lucian.* T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναβήπτιν. Idem erat ἀποκυβεῖσθαι περὶ τῶν ὄλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc *Diodori Sic.* illud est *Polyaeni*; ἐκκυβεῖν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὅλοις, *Polybii.* VALCK.

22. Quod ille apud *Terent.* Non sit sine periculo facinus magnum et commemorabile, *Herodoti* Xerxes, μεγάλα, inquit, πρῆγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει κατακρίεσθαι. Male vulgatur in his apud *Stobaeum* καὶ αἰρέεσθαι: bene cepit *Portus.* *Eurip. Suppl.* vs. 759. Φόνῳ καθαιρείσθ, οὐ λόγῳ, τὰ πρᾶγματα. VALCK. — Ἐθέλει κατακρίεσθαι, *Suscipi* solent *Laurentius*; feliciter confici solent *Portus*, rectius opinor. *Chariton lib. II.* p. 37. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ὧ γύναι, μεγάλας ἐπινοίας

καταρθούται, fortasse haec imitans. Paulo enim diversius abit *Heliodori*, a *D'Orvillio* haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δέται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi *καθαίρειν* (ionice *καταιρεῖν*) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatioe eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam *Guil. Budaeus* et *Henr. Stephanus* Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique *Euripides*, loco a *Valck.* citato, *καταιρεῖσθαι τὰ πράγματα* (nisi prorsus *καθαίρειτ'* ibi activā forma, non *καθαίρειθ'* legendum) dixisse *conficere negotia, res peragere*. Tum apud *Plutarchum* in verbis ab *H. Steph.* citatis, *καθαίρειν ἀγῶνας* est *peragere, (feliciter) conficere certamen*. Idem *Plutarch.* de *Cimone Atheniensi* loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. E.) ait, *ἡμέρα μίᾳ δύο καθηκῶς ἀγωνίσματα*, qui uno die duo peregit (*feliciter confecit*) certamina. Similiterque apud *Herodotum* nostrum, IX. 35, 5. *ἀγῶνας τοὺς μεγίστους ἐφ' ὅσιν καταίρειν*, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina *feliciter* conficienda. S.

27. *Φερόμεθα πορευόμενοι*) Dubites, utrum optes, hocine an *Φερόμενοι πορευόμεθα*, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] *καὶ ἔθνος τούτων* [non *τούτων*] τὸν σῆτον ex Scriptoris calamo fluxerit. Viderunt turpem maculam *Pavius*, *Abreschius*, *Reiskius*. WESS.

29. *γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον*) *Τούτων* vel *τούτου* legisse *Valla* videtur: una tantum insertā literā scribendum censeo: τῶν ἂν κοιν ἐπιβίωμεν γῆν, καὶ ἔθνος τούτου τὸν σῆτον ἴξομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. *πλεῦνα λόγον ἐκτεῖναι*) Sic *μῆκος ἐκτεῖναι λόγον* scripsit *Aeschylus*; *μείζον' ἐκτεῖναι λόγον*, *Sophocles*. VALCK.

8. *ἐπὶ τοὺς πατέρας*) Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. *Iustinus* de *Illyensibus* et *Romanis* lib. XXXI. 8. *Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet*. Indidem *Themistocles*, Ἄνδρες Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαια

ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατεύμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad Florum I. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμὸν ὧν βαλεῖ) Puto Vallam habuisse βαλεῖ, ὃ βασιλεῦ, quorsum Ald. et Arch. vergunt. Simile VIII. 68, 5. ὃ βασιλεῦ, καὶ τόδε ἐς θυμὸν βαλεῖ. Veteri dicto, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbii consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχοντων γνῶμα μέγιστον) Non percepit verborum sententiam Valla, uti maximum eius consilium manifestat; nam, μέγιστον στρατεύμα legisse, iniusta Galei suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab H. Stephano recte substitutum, exprimit. Sophocles Trachin. vs. 599. ἔχουσιν ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη. Aretaeus Cappadox Morb. Acut. I. 1. fin. τάδε μίνται τῆς λύσεως τῆς νόσου γνῶμαται: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ σύ τι scribatur, caussa deficit. πραγμάτων vocabulum in his reticeri, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν σύ τι Reiskius τῷ σύ τι legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σύσσαν) Iustum primumque Diodori XIII. 96. καὶ Δίξιππον ἀπέλυσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολύσας Arch. et Vind. scholio debetur. Potuisset porro [lin. 4.] ὑμείας συνελθεῖν sua in sede durare, ni scripsi codices exterminassent. Placet Cel. Gronovii iudicium. WESS.

8. ξυγόν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam H. Steph. adiecit interpretationem: sed quando σπεύδεται vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet Gronovii σπεύδεται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. Eurip. Hec. vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὴ σὸν σπεύδων ἀγαθόν. Phoen. 585. δύο κακὰ σπεύδεις. Troasin 955. Bacch. 911. Errat Barnes. in Suppl. vs. 161. Herod. I. 206. παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις. Thucyd. p. 404. μαθάνετε καὶ σπεύδοντες. Andocid. p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἑαυτῶν ὠφελείᾳ σπεύδοντες. Soph. Elec. vs. 253. τὸ σὸν σπεύδοντ' ἄμα καὶ τοῦ μὲν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habent passivum σπεύδεται, scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus, quaerimus. Quin immo multo probabilius mihi

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam σπειν-
δει, studetis. S.

13. τοὶ Πέρσας γῆν λαδόνχας) Haec regis professio simil-
lima miris veterum Theologorum opinionibus, angelōs
regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Pa-
trum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet.
ὁ προφήτης Δαυὶδ λέγει τὸν ἀγγέλου εἶναι πρεσ-
τάγματι δι' αὐτοῦ πᾶσαν τὴν γῆν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἰθὺν ἐπι-
στατεῖν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἐφορᾷ, etc. Cuius senten-
tiae fundus in Daniel. c. x, 13. minime tamen firmus ex
disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. VIII.
p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud
Thucyd. II. c. 74. Οἱ τοὶ θεοὶ γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχουσιν: Dii qui
hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχειν
est in talibus usitatissimum; more loquitur Herodotus
poëtarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν μητρὶ πο-
λυκλήρων Ἐφυραίων Εἰλαχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in
Scoliis εἰλαχίνας. Eid. VII. 103. Πάν, Ὁμόλας ἱερὰν πίδα
ὅσση (δουε) ἰλαχας. Hinc Λόχας, τὰς μείδας, (sive τὰς λή-
ξεις,) Ἰωνεὶς λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic le-
gitur Λοχίην. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλοχίην,
εὐμοιρεῖν. Μαιολοχῆσαι scripsisse videtur Harpocrat. ex An-
tiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρ-
σίδα γῆν λαδόνχ. ex scholio natam esse, pro ea quam mar-
go Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λαδόνχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari.
WESS.

4 seq. μυρσίησι στορνύντες) Adleverat margini ed.
Ald. viri docti manus στορνύντες, fortasse ob Strabonis τὰς
ὁδοὺς στορνύντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch.
μυρσίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto au-
tem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more
multa eruditi interpretes ad Matth. c. XXI. 8. Xerxes ve-
ro, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum
Alexandro M. praebuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian.
Ἀναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνύντες edd. Equidem
στορνύντες hoc tono scripsi cum Schaeff. et nostris membr. F.
Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλόνου) Ex
Herodoto excitat Suidas ἀκινάκη in voce, et Etymo-

log. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad Suidam verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶν ἀνάντων καλόντων, uti τῶν γαλμα, τῶν ληθεις alibi, aut τούτων δὲ τῶν ἀνάντων lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκίως διακρίναι, [lin. 12.] ab Aldo et Hervagio optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος [lin. 13.] Mssti sibi expostulant. WESS.

12. ἀτρεκίως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus iam suspicabatur: eidem inventum πέλαιος Codices etiam adfirmant, si τῶν ἡλίων ἀνατιθεὶς κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκίως διακρίναι, sic recte cepit Auctor des Essais de Critique p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat Gronovius; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. S.

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo inceserint ordine, qui in c. 40., animadversio est Cl. Corn. de Pauw: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν --- τῇ δὲ ὑστεραίᾳ --- universum illum novandi inpetum, de msstis ut nihil adiungam, reprimit. WESS.

CAP. LVI. 6 seq. Ὡς Ζεὺς, τί δὲ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226. Α. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλησεν --- ὥστε θεὸν νομίσαι ἔβρεξεν τὸν Δαρέλου. Indidem Declamationi XXI. Libanii p. 535. Α. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ὀπλίταις, καὶ τριήρεσι θάλατταν καὶ δοκεῖ τοῖς ὀρώσι θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπῳ τύπος πάντα κινεῖν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ ταῖς τριήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπλίταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfossum Atho et stratum ponte Hellespontum innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

Iespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leontino Εἰρήνης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς audivisset, risum sibilumque Longini περὶ ΤΨ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. e. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. *Quis novus hic hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat.* Sumsit hinc poeta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito *novus hominum*, εἰδόμενος ἀνδρὶ: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: θιῶν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπου τύπῳ, Libanius. WESS.

9. ἄγων πάντας ἀνθρώπους) Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεάς Ἀσίας ἀπὸ χώρης, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. κενώσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα, Aesch. Pers. vs. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἐπάγων πάντα τὸν ἥων στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατίβαινεν ὁ Ξέρξης μετὰ πάντων τῶν ἰαυτοῦ. μάλα γάρ, inquit, ἰσμήκρυνε τὸ πρῶγμα: scribi enim debuisset μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut μειλύματι represit Aristides T. II. p. 318., συστάντων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὡς εἰπεῖν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc adminiculo παντοδαπούς vel παντοίους saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παῖδ. VII. p. 115, 37., ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἑλλην. VI. p. 341, 10. πηλταστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντισταχθῆναι. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. e. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrob. pag. 505., τὸν Ἀχελῶον μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβίβηκε τιμᾶν. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. καίπερ εὐσύμβλητον ἰόν) Valla σύμβλητον, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus Prometh. vs. 774.* 'H δ' οὐκ ἔτ' εὐξέμβλητος ἡ χερσημφία: pro quo in *Choëph. vs. 168.* εὐξέμβολον τὸδ' ἰστί. *Iones λαγὸν malle*, dictum superius. [ad I. 123, 16.] WESS.

Ibid. ἴππος γὰρ ἔτιτε λαγῶν) Λαγὸν suo more scripserat. Herodotea paulo si pensiculatus exegissent viri docti ad *Valer. Max.* mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. VI. p. 71. In exercitu Xerxis --- equae partu leporem editum constat, eodem montem *Athon* vix tandem transgresso: sic scripsit ex *Codd. Pighius*; sentit vitium, tollere non potuit *Glarean.*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. *Athon*, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et *Herodoteis* ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. VALCK.

5. ἀγανρότατα) Magno fastu superbiaque. Ἀγανρός Grammaticis αὐθάδης, ἐνδοξός, κομψός, ex *Hesiodi Theog. vs. 832.* Ἀγανρίαμα, ἔπαρμα, οἴσεις. Ἀγανρίαν, τὸ μέγας γανρίαν καὶ ἰπαίρεισθαι *Etymologo.* Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἰωῦτοῦ τρέχων, bene expedit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Eunapius Vit. Maximi Phil. p. 100.* de *Valente Imp.*, οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. *Adde Nostri lib. VIII. 140, 1. et cap. 74.* WESS.

6. περὶ ἰωῦτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θέιν vel τρέχιν, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχιν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod. IX. cap. 36.* vid. *Clar. Wess. Diss. Herod. p. 129.*, *Portus* in *Τρέχιν περὶ ἰωῦτοῦ*, *Gataker. Diss. de Stylo N. T. cap. x.* Quando *Xerxes* hic dicitur in regnum rediturus ut *lepus περὶ ἰωῦτοῦ τρέχιν*, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in *Λαγῶς περὶ τῶν κρεῶν*, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύοντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob. Cent. IV. Prov. 85.* Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Küster.* in *Ran. vs. 193.*, quando scripsit: Εἰ μὴ νινανμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic *Nostro* praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de *Cor. p. 183.*, λαγὼ βίον ἐξῆς, δεδιώξαι καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγίσσασθαι προσδοκῶν: habet et *Dion Chrys. p. 611. D.* vid. *Hemsterh. ad Luciani Somn. p. 13.* Hinc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod. Anti-*

phon pag. 118, 34. περί τῆς εὐθαιμονίας τριμῶν μὴ ἀποστρεφῆ. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονίης ἄκρης) Thraciae erat, Melanem sinum finiēns, teste *Eudoro* in Schol. *Apolon.* Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio *Holsten.* ad *Stephani* Σαρπηδών. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπηδόνιον χωμα *Aeschyli* Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίου ἀνατολᾶς, recte *Palmerius* θερίνας, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκος) *Steph. Byz.* hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit *Holstenius*, optime *Vallam*, τῆχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque *Herodoto* esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est *Porti*, collectaque aliunde stipaveraſt *Holsten.*, eius ex schedis publicata ad *Hieroclis* *Synecdem.* p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκος κέκληται) Τῆχος istud, sive castellum, *Doriscus* dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τῆχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σίββιον τῆχος Ἡραίων τῆχος Ἀβώνου τῆχος Γορδίου τῆχος, *Gordiutichos*, *Livio.* *Picrum* castella, τῆχια τὰ Πιέρων dixit *Herod.* VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. *Vales.* in not. *Mauss.* ad *Harp.* p. 288, et *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 62. *Dorisco* castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata *Xerxi* videbatur ἰνδιατάξει τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν: conf. *Diodor.* XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιτηδεις ἰνδιατάξει) Qui corrigebat τὸ διατάξει, non recordabatur χωρὶς ἐπιτηδιωτέρου ἰνστρατοπιδεύεσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἰναριθμῆσαι *Arch.* et *Vind.* pro reiculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. *Salen* autem *Samothraciam*, iustissime *Gronov.* vindicavit, et *Zonen* ad *Ethnicographum* *Berkelius.* WESS.

CAP. LX. 1. ὅσον - - παρῖχον πλῆθος ἐς ἀριθμόν) Veterem ego lectionem [πλήθος ἀριθμόν] revocarem; a *Medicea* distant quae primo adspectu videri possent similia; alio collocatum ordine non spernerem praepositionem, ἐς ὅσον μὲν νυν ἔκαστοι παρῖχον πλῆθος ἀριθμόν. VALCK. — *Valckenarium* secutus *Borh.* revocavit πλῆθος ἀριθμόν: quae

mibi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: commodè vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et post πληθὺς reponetur: *Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum.* Quum vulgo post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: *Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum.* S.

5 seqq. συναγαγόντες εἰς ἓνα etc.) Restituuntur haec ex Codicibus: συναγαγόντες εἰς ἓνα χώρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ, συναξάντες ταύτην ὡς μάστιγα εἶχον, περιέγραψαν ἑξωθεν κύκλον. In his συναξαι, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud *Longin.* π. γψ. p. 232., τὰ γλωττόκομα -- οὐ μόνον καλύει τῶν ἐγκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συναγεί δια τὸν περιέκλειον τοῖς σώμασι δεσμὸν: in quibus errat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285. συνῆγον καὶ συνέσπων *Xenoph.* p. 152, 34. *συνηγμίνον* apud *Athen.* XI. p. 474. v. *compressum* interpretatur *Macrob.* [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. Herodotea respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol.* MS. καινότερον φησὶν ἐξῆναι ἀριθμὸν, κατὰ μυρίου, οὐ καθ' ἓνα μετρών λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάδων τιῆος, οὐπερ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. *VALCK.*

5. ἐξηριθμήσαν) Placuit hoc *Gronovio* et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12.] τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξηριθμήσαν' ἀριθμήσαντες δὲ, κατὰ ἴθια διάτασσαν, uti Codices iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Ask.* facit, praeoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιέγραψαν ἑξωθεν κύκλον, extus, sive, uti *Laurentius*, extrinsecus, circulum circumscripserunt. Qui quidem circulus si ἑξωθεν intus fuerit ductus, cui tandem tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisset. *WESS.*

CAP. LXI. 3. πῖλους ἀπαγίας) *Salmasii* ad *Solin.* pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit *Gronovii* sedulitas, cuius pilea non densata praefero. Ἀπαγίης minime compactum exponit: hinc οὐ ἀπαγὴν καὶ ἀπαγὴν εἰς ἐνδοξίαν παραλαβόντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 119. A., et *Juliani Imp. αὐχὴν ἀπαγίης, cerviz minime firma,*

ibid. pag. 122. A. Zeno quoque παχύνητός τε καὶ ἀπαγῆς καὶ ἀσθενής, quippe corpore *haud bene compacto*, in Laërtii VII. 1. Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντες ἐρχονται ἐς τὰς μάχας, καὶ κυρβασίας ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique κυρβασίαι non erant πεπηγυῖαι compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon eius docebit. WESS. — Ἀπαγίας πύλους impenetrabiles reddiderat Valla; in eademque sententiam Portus intelligebat *ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant*; scil. ex ἀπό (privationem significante) et ἄγω, *frango*, derivato nomine ἀπαγῆς, sive a verbo πήγνυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγῆς atque ὑπαγῆς. Recte vero VVesselingium ἀπαγίας non compactos interpretatum esse, docet Scholiastes ad Aristoph. Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρσαις, αἶτ, ἐξὴν τὴν τιάρην φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθὴν μόνον δὲ οἱ Περσῶν βρασιλεῖς ἐχρῶντο. -- τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθους καὶ ἐπιτυμένῃν καὶ προβάλλουσαν ἐς τὸ μέτωπον ἔχειν. Pro eo quod vulgo ἡ τιάρᾳ Graeci dicebant, Herodotum in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit Hesych. in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest Commentatio eruditi Academici Parisiensis Mongez, Tomo IV. Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici pag. 7 seqq. S.

3 seq. κιθῶνας χειρῶν τοῦ ποικίλους) Tunicam manicatam Persis Strabo et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen χιτῶσι φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς munirent corpus in Xenophont. lib. VI. Παιδ. pr., et Masistius ἐν τῷ θώρηκα εἶχε χρύσειον λεπιδωτόν κατ' ἐπερθε δὲ τοῦ θώρηκος κιθῶνα φοινίκεον inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse caussa, quod lorica κιθῶνος in vocabulo lateat. Hesych. Στρεπτοῖο χιτῶνος, τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θώρηκος. Propterea Heliodorus Aeth. IX. p. 431., absoluta elegante loricae squammatæ pictura, χιτῶνά τινα φολιδωτόν ἀπεργάζονται. Alioqui fatendum erit, loricae excidisse mentionem, fuisseque primitus χειρῖδ. ποικίλους, καὶ θώρηκας λεπίδος σιδ. etc. quae docta Io. Christ. Biel (Exercit. de Lign. Libani pag. 29.) coniectura. Simile quid in Reiskii stilum venit. Ut ut illud est, mallem cum Pavio ἰχθυοειδέας, et ad κιθῶνας referre. WESS.

4. λεπίδος σιδήρης ὅψιν ἰχθυοειδῆς) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites cataphracti, de quibus egere *Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Iulian. p. 249.*, ut horum adeo κιθῶνες χειριδωτοὶ fuerint λεπιδωτοὶ vel φολιδωτοὶ. *Herodotus* tamen infra, de Masistio loquens interfecto, τὸν θάρηκα et τὸν κιθῶνα clarissime distinguit IX. 22., ἐντὸς θάρηκα εἶχε χρύσειον λεπιδωτὸν, κατ' ὤμους δὲ τοῦ θάρηκος κιθῶνα φοινίκιον ἐνιδύκει. In eundem sensum φολιδωτὸν dixit *Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. f. ἔστις ἂν θάρηκα' εἶχε φολιδωτὸν, ἢ δράκοντα σισιδρωμένον.* Eiusdem originis voces λεπίς et φολῆς [conf. *Etymolog. pag. 798.*] in usu distinguebantur: piscium squammarum λεπίδεις, serpentium φολιδεῖς dicebantur; quod vere monuit *Brissonius. φολιδωτὰ δράκόντια* dederat *Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.*

[12. Ἀφταῖοι) Vide *Steph. Byz. voc. Ἀφταῖα*: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura *Artoxerxes, Artobazus*, et similibus, subinde in his Adnotationibus monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui *Arteatas* etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπὶ δὲ Περσεύς ὁ Δανῆς τε etc.) Conf. c. 150. Graecanicam de Persicorum regum origine fabulam attigit etiam *Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. S.*]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἰσταλμένοι) Viri docti ταύτην στολὴν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armaturae habitum Persas mutuum habere, *Strabo lib. XI. p. 797. c. [p. 525. d. ed. Cas.]* exponit. *WESS.* — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκατόντο δὲ πάλας -- Ἀρῖοι) Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, Ἀρῖοι sive Ἀρῖοι, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. Aarii, interprete *Anquetilio (Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.)* incolae regionis cui nomen *Iran*. Quod vero adiecit Scriptor noster, *Medos ipsos* nominis sui originem a *Colchica Medea* derivare, (conf. *Pausan. II. 3. p. 118.*) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte Medus aliquis, fabulatoribus Graecis per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. *Is. Vossium ad Melam*, I. 2. p. 561. S.]

9. *μισρηφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγελισφόροι saepius, *μισρηφόρος* III. 102. et *μισρηφορέιν* *Arrian.* Ind. cap. 7. In *Eustath.* tamen pristina est scriptura, ad *Odys.* K'. p. 1659, 10. [p. 398, 9. ed. Bas.] Melius contra pravum *Arch. ἱπτάχατο* [lin. 11.] idem ad *Iliad.* B'. p. 234, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἱσιτάχατο, ἀντὶ τοῦ ὠπλισμένοι ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est *Arch. ἱπτάχατο*: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰπερ Ἰνδοὶ ἱσιτάχατο: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰπερ Φρύγες ἱσιτάχατο: et cap. 86. *Hesychius*: Σισάχθαι, ἱσπευάσθαι, καθοπλίζεσθαι. Σάχη γὰρ ἡ καθόπλισις. *Theocrit.* Eid. XVII. 94. πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται, Χαλκῷ μαρμαίροντι σισαγμένοι. VALCK.

CAP. LXIII. 3. *χάλκιά τε κράνια*) Restitutum est vocab. κράνια: nam χάλκεια, solitarie posita, quid erunt? An ποιήματα, quae comode adduntur c. 80. Certe capitis munimina, adeoque κράνια, galeae; quae possunt profecto varie implicari nectique, πλέκισθαι, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum galeae c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas *Herodotus* galeas agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae Gronovii erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύριοι etc.) Etiam Cappadocas Graeci Σύρους et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde *Strab.* lib. XVI. p. 737. A. N. Si.]

CAP. LXIV. 4 seq. *κυρβάσις* εἰς ὃν ἀπυγμένας) Ubi habentur οὖρα εἰς ὃν τὰς κορυφὰς ἀπυγμένα, lib. II. cap. 28., in *Arch.* scribitur ἀπυγμένα: nostro loco si legeretur ἀπυγμένας, sive potius ἀνυγμένας, alterum nemo requiret. κορυφὴ οὐκ εἰς ἄγαν ὃν ἀνυγμένη est in *Pausan.* IX. pag. 786. εἰς ὃν συνυγμένης τῆς κεφαλῆς, *Diodori* T. I. pag. 148. εἰς στενὸν συνῆχθαι, *Athenaei* XI. p. 477. VALCK. — *Suidas*: Κύρβασις ἔνιοι μὲν τιάραν etc. Quam ad nominis formam, h. l. κυρβάσις scriptum oportebat: sed κυρβάσις penacutē apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 18. praeferunt edd. et masti, quemadmodum in sing. τὴν κυρβάσιαν apud *Aristoph.* Av. 487. ubi *Schol.* ἔστι δὲ αὕτη, τιάρα. Unde et *Hesychius* idem capitis tegumentum perinde et Κυρβάσιαν et

Τιάραν dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiarae ἀπαγίς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum cyrbasiae πιπηγυῖαι erant et ὀρθαί, bene compactae (firmae, rigidae, coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαγάραις) Interpositum καὶ, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἀξίνας eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisthoni fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καὶ ἀσπίδας καὶ σαγάραις, citra aequum tamen. [Vide omnino Var. Lect.] Ἀμυργίου [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Scythas omnes scribit Σάκας dictos, hinc attigit Eustath. ad Dionys. vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyaeo narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἰνδιδυκότες ἀπὸ ξύλων πεποιημένα) Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἰσθῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρίονται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρεων. Talis Nostro ad telas materia εἶριον ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo linea inde facta xylinea. Id sequor. Σίδηρον ἦν [lin. 3.] ferri potest οὐ σίδηρον Aretaei Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 154., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρείας) Ibidem Ἀρείας III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ὁ Ἀράλου) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. Ἀράβιον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀράνιον inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σισύνης) De σισύνη et σισυνοφόροις [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. ἱματα μ. βεβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem esset ἱμασι βεβαμμένοις ἥσαν ἱμπρεπίς, vel διαπρεπίς: sic c. 83., χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rarissimum illud Aeschyli Agam. vs. 1251. σπλάγγ' ἐποίκτιστον γίνος Πρέπουσ' ἔχοντες: et vs. 30. ὡς δ' Φρυγὸς ἀγγέλλων πρέπει, pro ἔχουσι, et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut splendida vestis ἱμπρέπειν; sic ornatus veste splendida, illa dicitur ἱμπρέπειν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ πορφύρα ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p. 286, 2. Γυναικομίμοις ἱμπρέπις ἐσθήμασιν: quibuscum Euripidis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef. Moer. pag. XLIII. VALCK.

[10. Ἰθαμάτρεω) Verum fuerit Ἰθαμίτρεω. Vide Var. Lect. et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμίνης ὁ Δαρίου) Mirum ni huic, ut reliquis Darii filiis, matris nomen historicus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσαμίνης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum Xerxis audit πολὺ κράτιστός τε καὶ δικαιότατος: altero, filiorum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γενιᾶς. Sed, cui cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur Ἀρτοβαζάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutarchi est Ἀρσαμίνης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρίου καὶ τῆς Γωβρύου θυγατρός? ut Ἀρταβλήτης infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζῆρας ὑπεζωσμένοι) Ζιρά vel ζιρή, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζιραί' χιτῶνες ἀνακεκολλημέναι: docente Ruhnkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακεκολλημέναι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα καλίντρονα) Arcus omnes καλίντρονοι quum sint, iusta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ δᾶτερα μίην κλινόμενα, sive Altii voce reciproca, monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque πρὸς-

δεξι, habiles in Latinis *Vallae*, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιᾷ, ad dextram adpensi: equidem περιδεξια novi, non illud. Dubio exemptum nunc omni ἐκ τοῖνικος σπάθης est, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad *Pollucem* non fugit. Certissimum etiam ἐναμμένοι, [lin. 3.] ad *Diodori* lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. λευγίας ἐναμμένοι) Sic optime Gronov. ex Med. Αγορτὴν ἐνημμένην scripsit *Aristoph.* Ran. vs. 433. νεβρίδα ἐνῆσθαι, *Cornutus* de Nat. Deor. c. 27. et *Harpocrat.* in Νεβρίζων. παραδελήν ἐνῆσθαι, *Schol. Theocriti* I. 3. non, ut vulgatur, παρδελήν ἐνῆσθαι: hoc ubi est in *Pollucis* VIII. 151. ἀνῆσθαι verius est. παραδελήν ἐνῆσθαι dederat et *Eustath.* in 'Ιλ. γ'. pag. 283, 43. non ἐνῆσθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. Steph. corrigit *Palmer.* ἐκ τοῖνικος σπάθης: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex *Dissert. Herodot. Wesselingii* p. 119. VALCK.

5. οἰστροὺς μικροῦς) Collatis *Agatharchidae* et *Heliodori* verbis ita reposuit *S. Bochartus* Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. *Palmerius* disquisitione misit, *Exercit.* p. 33.; probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; *Heliodori* verba et *Agatharchidae* controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μακράς et βραχεῖς recte dici, minus μεγάλας et μικράς. Verius *Gronovius*. [monens, nihil impedire quo minus sagittae μικραὶ dicantur.] Δόρασι μικροτέρῳις χρεώμενοι Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi Mssii obstarent, in partes ire possem. *Lapis acutus*, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6 seq.] *smiris*, Hebraeorum שִׁמְרִי Samir, est; de quo eruditissime *Bochartus* Hierozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἤρχε 'Αρσάμης) Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non affirmaverim. [Vide *Var. Lect.*] In Persis plures *Arsames*; qualis *Plutarchi*, Artox. pag. 1026 fin., *Antigoni Carystii* c. 128., *Polyaeni* VII. 28., quem *Maasvicius* cum hoc male contendit. Immo ipsis *Darii* in maioribus *Arsames*, inf. cap. 224. WESS. — 'Αρσάμης legitimus potius nomen videbitur: huius proavus, pater *Hystaspidis*, 'Αρσάμης aliquoties vocatur Nostro: bis inter du-

ces exercitus 'Αρσάμης memoratur *Aeschylō Pers.* vs. 37. et 308. *Casaubono* idem esse videbatur *Polyaeni* 'Αρσάβης vel 'Αρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa *Herodoto* vocatur 'Αμάρης, lib. IV. c. 201. et 203. *Arsamias* germanus frater, *Darii* filius ex *Artystone*, Γωβρύης, infra VII. 72., Βρύης audit ex membrana *Med.* VALCK.

[14. τίκω) σικαῦν scriptum oportuisse censuit *Larcher* ob *Gregor.* canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam 'Ιούν et Βουρούν dixit *Noster*, a rectis casibus 'Ιώ et Βουρώ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, *Herodoto* certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδοῦν, ut ionicum, ibid. commendet *Gregorius*, nusquam apud *Herodotum* reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδῶα contractum, coll. *Etymol.* p. 30. lin. 40 seqq.) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud *Homerum* scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. διῆξι γὰρ δὴ ἱστρατιῶντο) Veterum persuasio de *Aethiopibus* *Afris* et *Asiaticis* cognitissima ex *Strabonis* erudita super *Homereo* Ἀἰθιοπας, τοὶ διχθα δὲ δαίαιται, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] *Indi* *Aethiopes* rectā et promissā erant comā, ἰδύμεναι: *Afri* οὐλότραις, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque *Strabonis* lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et *Arriani* Ind. c. 6. observatio. WESS. — Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 352. S.

8. προμετωπί (δια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu προμετωπίδαι apud *Xenophontem*, *Achillem Tat.*, *Aelianum*, *Iamblichum*, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδης *Basilio* M. T. II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδαι sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον κέντρον, quo natura pisces xiphias armavit, in *Aeliani* Hist. An. XIV. 26. Atque haec, qui προμετώπια praeferunt, considerasse non videntur. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἥσαν ἔχοντες) Culte codices pauci συντίθην ἥσαν ἔχοντες, oorio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud *Declamatoris* in *Sallust.* cap. 3. Unus enim

satis es materiae habens, et quae Sanctius Minerv. III. 10., iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.¹

CAP. LXXII. [2. κράντα πεπλεγμένα] Conf. c. 63, 3. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

5. Αἰγυεῖς) Ibidem c. 86. Λίβυες, et lib. III. 92. Αἰγυοὶ, sive Αἰγδοὶ, uti Mssti; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μαριανδρῶνι bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene Σύριοι, qui volentibus schedis, heic Σύριοι. Vide III. 90., notataque Gronov. lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύης an Γωβρύης, non adfirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu vocab. σκηνὴ occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρίγεις) Conveniunt Βερίγεις et Φερίγεις Macedonum sono, quo Βίλιππος et Βάλακρος, qui Φίλιππος et Φάλακρος alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. Βερίγεις hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Conon Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ᾤκισε, Φερύγας αὐτὴ Βρίγας, βραχὺ τι παραλλαγίσης τῆς λέξεως, μετανομασθέντας. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum σύννοικοι ἦσαν [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγοι nominantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud Strabon. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρίγεις et Βερίγεις olim edebatur, utrobique Βερίγεις ex msstis posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad posteriolem locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπῆσιοι ἰόντες συνοίκησαν) Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. χρόνον ὅσον Εὐρωπῆσιοι ἰόντες σύννοικοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόσι. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, τοῦσα πιδιάς, -- εὐδρόος ἐστι. cap. 147. ἦν ὁ Θήρας εὐτός, γίνος ἰὼν Καδμείος, -- ἀδελφεός. VII. 129. τὸ μέσον δὲ τουτίων -- ἡ Θισσαλίη ἐστὶ, τοῦσα κοίλη. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λυδοὶ, inquit, Μήνες ἐκ-
 λύντο πάλαι, (sive τὸ πάλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄτρες ἔτχον
 τὴν ἰκωνομίην. In Codice, quem manu scriptum ab huma-
 nissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur
 Scholion in Hom. 'Ιλ. γ'. 401. Μηνίας Ἀυδίας λίγει· Μήνες
 γὰρ τὸ παλαιὸν ἱκαλοῦντο οἱ Λυδοὶ, εἴτα Λυδοὶ, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ
 ἄσττος, (lege Ἄτρες,) ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I.
 c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villoisoni Scholiis
 Venetis, et ibi quidem recte Ἄτρες scribitur, sed perpe-
 ram Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μηνίας spectat, vide
 Var. Lect. S.

5. ἀκοντίοισι δὲ ἔχρυντο ἱπικαύτοισι) Afri idem teli genus
 cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀκοντισταὶ Μυσοὶ
 Aeschylō Pers. vs. 52., et Ὀλυμπηοὶ Eustathio in Perieges.
 vs. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] Stephanoque
 Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπηοὶ et hic, [lin. 7.] si qua ne-
 cessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζευγὲς) Vide ad c. 69, 1. S.]

4 seq. πίδαλα νεβρῶν) Vetere πίδαλα νεβρῶν delectatur
 Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis:
 neque enim πίδαλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis
 careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis de-
 derint structuram, νεβρῶς, sed νεβριδας aut νεβρίους, adpellari.
 Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πηποιμημένοι ἐκ
 τῶν νεοδάφνων βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio,
 in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum
 Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger ve-
 stigavit ad Euseb. Chron. MCLV. WESS. — Quod πίδαλα in
 Graecis nostris penacutē scribitur, id ex ed. Schaeff. pr. in
 nostrum exemplum irrepsit: πίδαλα oportebat, ut habent
 aliae editiones atque etiam Schaeferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμοβοτάνας εἶχον
 etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithynis
 eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem,
 praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa
 descripserat ante accurratione. Et talia de iisdem iterum?
 Immo vero ἀκρίφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et
 praefecti Persae nomine. Hiatum sagax Cl. Pavii ingenium
 animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes.
 Quo enim cunqve verba versentur modo, ad Thraces Asia-

ticos non pertinebunt, nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinatio. Προβόλους λυκιοεργίας aut λυκειργίας [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀκόντια πρὸς λύκων θήραν ἐπιτήδεια in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post sollertem magni Animadversoris et *Paulli Leopardi* Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκειργίας) Nihil attulit vir Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scil. cum *Valla* intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter Milyas εἶχον τόξα μετεξέτεροι Λύκια, quidni Thraeces Asiatici προβόλους habuerint λυκειεργίας? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. D. F. ἀκόντια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commode comparantur Νάξιοι καὶ κλίνη Μιλησιουργής, et τράπεζα Ἐνιοιουργής. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse λυκειεργίας, [λυκειεργίας ille in suo *Herodoti* exemplo legerat; si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit λυκιοεργίας, ἢ ἀκούηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, prout corrigit *H. Vales.* ad *Harpocr.* in λυκιοεργίῃς. conf. Index Thesauri *H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβηλῆες δὲ οἱ Μόνες) Alibi Καβάλεις, [III. 90, 6.] ex Lydis propagati, eaque propter *Meones*. Mox Λασόνιοι τε καλούμενοι, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro Λασόνιοι δὲ, quod praeferunt libri omnes;] ut a Cabalensibus, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in Καβαλῆς, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. D. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταύκτης ὁ Χερᾶσμιος) Cupide ὁ Χορᾶσμιος docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, aliique; quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ Χερᾶσμιος, aut, si malueris, ὁ Χορᾶσμιος, patris nomen *Artayctae* dat. Neque is enim gente *Herodot.* T. VI. P. I. Y

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀντὶ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες, *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Melam* p. 562. diserte adfirmare, eosdem h. l. Μᾶρες ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπάστους καλομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* Ἀναθ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπαστοι Κᾶρες, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parcus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcae* ἀνάσπαστοι, *Pacones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπαστος γίνεταί τις Ἐρεθρίαν, *Persic.* cap. 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδομένηα adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Εἰρήνη δὲ ἔχοντο ἀνέψωι, in positione dictionis concordat c. 5. δὲ ἣν Εἰρήνη μὲν ἀνέψωις, Δαριου δὲ ἀδελφεῖς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ ταῦτα, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βιηθείς [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μωθίς est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μίσσαι, deportare, Μίσσεις, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀραίρητο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀραίρητο pro ἤρητο vide *Adnot.* ad I. 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀραίρητο significat captus erat: hic vero electus erat; (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀρᾶρητο cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ ταῦτα, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, εἰ τις αὐτῶν ἐξέλπει τὸν ἀρᾶμὸν, ἢ θανάτῳ βιασθεῖς ἢ νόσῳ, pro βιασθεῖς in Arch. βιωθεῖς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μιωθεῖς. Numerus certe dici potuit μιωθεῖς, immixtus; forsitan et aliquis θανάτῳ μιωθεῖς ἢ νόσῳ, morte mixtus sive morbo: μειοῦσθαι, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova captat Herodotus. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρυσὸν τε πολλὸν etc.) Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ περὶ αὐτῶν) Puto fuisse τὴν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἐπιστάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum μετεξέτεροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta ποιήματα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τὴν καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debebit. Sic sane et cap. 50, 15. γνώμησι ἐχρόντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ σὺ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σεῖρήσι πεπλεγμένῃσι) Th. Galeus potius adposuit ξειρήσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Ζειρά in amiculorum genere, in consortis funibus σεῖραι. Σεῖραιος ἱμάς Polluci l. 148., σεῖραιαι funiculi, Philoni lud. Vit. Contempl. p. 897. A. Σεῖραις δὲ ἀμαρτιῶν ἑαυτοῦ ἕκαστος σφίγγεται, Graecus Proverbiorum Salomonis interpres trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila* ἐν σχοῖνις ἀμαρτίαις. [Notus etiam σιραιῶς ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.] *Adi Ieon. Villiomatum*, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem *Sagartiorum* in pugnando habilitatem cur *Pausan.* I. 21. *Sauromatis* contribuerit, non adsequor. Eamdem-ne illi seriore aetate, ut *retiarum*, de quibus *Lipsius Saturn.* lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκεισι ἱμπαλασσόμενοι) Sic recte Codices. Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπλεκόμενοι, Schol. *Thucyd.* VII. 84. Ceteris congruit ὁλόμοις δολίοις βρόχων ἔρκεισιν *Agamemnon*, *Euripid.* Elect. vs. 155., et *Aeschyli* ex *Agamemn.* vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν. Non equidem obliviscor *Euripidei* *Iphig. Taur.* vs. 77. ποῖ μ' αὐτὴνδε ἐς ἄρκυν ἤγαγες χεῖρας, nec *Aeschyli* *Choëph.* vs. 1000. ἄρκυν δ' ἂν εἰποις καὶ ποδιστήρας πίπλους, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris tamen. WESS.

Ibid. ἐν ἔρκεισι ἱμπαλασσόμενοι) Perparum interest utrum ἐν ἄρκυνι legatur, an ἐν ἔρκεισι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. *Hesych.* Ἐρμει, δικτύος, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι διωτρίῳ. Saepe malis ponuntur αἱ τῆς δίκης ἄρκυις. τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν est in *Agamemn.* *Aeschyli* vs. 1620. Eximi participio debet ἱμπαλλ. littera superflua, scribi-que ἐν ἔρκεισι ἱμπαλασσόμενοι, id est βρόχοις ἱμπλεκόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσειναι et ἱμπαλάσσειναι. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Ἰλ. ε'. p. 399, 20. [p. 527. ed. Rom.] μίμνεται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἱμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι (δέρατι,) φυρόμενοι. *Thucydidae* verba, iam a *Porto* adhibita in Ἐμπαλάσσειν, reperiuntur lib. VII. c. 84. *H. Stephanus* Ind. Thes. ceterique qui attigerunt *Thucydidea*, ad *Hesych.* etiam in Ἐμπαλάξαι, ἱμπαλέξαι, huius non meminerunt *Herodotei* loci. Duo nobis exhibet fragmenta *Suidas* in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι, in his certe *Aeliani*: τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἱμπαλασσόμενοι ἀπίσφαττον αὐτοὺς ὡς πολέμιους. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ] Vi-
de paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

8. ὡς δ' αὐτῶς Κάσπιοι) *Caspium* aut hic perperam ponuntur, aut paullo superius, lunguntur *Paricanis* c. 68.

Utii et Myei; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A clar. de Pauw Ἀριοι ex Κασπίων voce formabantur, coniectura ancipite. Meliores Mssii verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter Var. Lect. ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτῆτα οὐ λειπομένης servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχυτῆτα. Pollux de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν ὠκύτεραι τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιέπεσε) Malunt συμφορῇ περιέπει ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτη συμφορᾷ περιπίπτωκεν. In Diodoro XII. 60. Ἀμπερικιώται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπωκότις: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide Var. Lect. Cum verbo ἐνέπεσε malles utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecluse damnandum.] Φαρνοῦχος, alius tamen, in Pera. Aeschyli vs. 315. occurrit. WESS.

Ibid. ἐπὶ συμφ. περιέπεσε ἀνέβλητον) Non spernerem, si darent Codices, περὶ συμφορὴν περιέπεσε ἀνθ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνέπεσε ἀνθ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιέπεσε δεινῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, περιέπετε, velut altero longe usitatus, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem περιπέσειν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορῇ ἀνέβλητος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 153. ὃ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις — συνέβαινε ἀνέβλητον γενέσθαι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις εἶδαι, id est ἀνέβλητα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συμπίπτουσιν καὶ νοῦσοι συνταράσσουσιν, quae, καὶ βραχὺν ὄντα, μακρὸν δοκεῖν εἶναι ποιῶσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulā οὐκ ὡς ᾗδε, οὐχ ὡς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristitia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γένεσσι) Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino σὺν τοῖσι γον. haec ex lib. IV. c. 62. τοὺς δεξιούς ὤμους πάντας ἀποτάμνοντες σὺν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gronov. quā femur cruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, σκέλεις, quatuor habere illum γούνατα, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Τῶν δὲ τριημέων ἀριθμὸς etc.) Numerum triremium, rediturum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque Aeschylus Pers. vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte Stanleius. WESS.

Ibid. ἐπτά καὶ δικοσίαι καὶ χίλια) In Herodotum semper malevolus Plutarchus, in Themist. p. 119. n. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poëtae, quam historici. De numero navium egerunt Thom. Stanlei. ad Aesch. Pers. vs. 341. Ez. Spanhem. in Julian. p. 280. et P. Wesseling. ad Diodor. XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat Diodorus. VALCK.

6. ἄσπιδης δὲ ἵπυς οὐκ ἔχουσας) In Glossis ἵπυς umbo, et inde Valla. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; Polybii σιδηρῶν τιάλωμα lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. Phoenices peltâ protegebantur: Πέλτη, ἄσπις ἵπυς οὐκ ἔχουσα apud Hesychium. WESS.

7 seqq. οὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες etc.) Quod de Phoenicum primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris Mosis Vatumque libris; mirumque accidit, ab egregiis viris S. Bocharto, Camp. Vitringa, Hadr. Relando, origines Philistaeorum vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, Palaestinos Philistaeosque eodem censi. Recensentur in posteris Mitzraimi, sive ex Aegypto orti, Casluchaei et Caphthoraei, hinc Philistaei, Genes. c. x, 14. Deuteronom. c. 11, 22. et Amos. c. ix, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex Ierem. cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante Mosis aetatem progressi inferioris Aegypti partem insederunt, Exodi c. XIII, 17. Quae quidem, cum Philistaei origine fuerint Aegyptia et prope Aegyptum habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad Rubrum accoluisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in Colchidem et Cappadociam cum Bocharto eos ducere, et in Palaestinam reducere, aut, quae Vitrin-

gae Comment. ad Esaiæ c. xiv. p. 449, divinatio, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. Palmerii Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνια χηλεντὰ) Scholion¹ Pass., πλεκτὰ χηλεντὰ revocat mihi ἀξίως σαγάρης c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κράνια πλεκτὰ c. 79. indidem, veterē oblitterato, propagata, Hesychius hoc ex loco κράνια χηλεντὰ. πλεκτὰ ἐκ σχοίνου, cui Pollux ferme compar. Nexiles itaque et sutiles fuerunt; non, ut Vallae Latina, forcipiculatae. Bene Stephan. Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τρύχους) Glossam Aldi et aliorum, ὄρυξ λιθοξοικόν ἱργαλίον, Hesychius, Eustathius, Tzetzes ad Lycophron. vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus Camerarius ad Aristotelis Nicomach. lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a Gronovio taxatur? Notavit id St. Berglerus quoque. WESS.

17. ἰσταλάδατο) Vulgatum ἰστιλάδατο genio sermonis pugnare Ang. Caninius et Portus observarunt. Ἐσταλατο dat Ionibus [in plurali numero] ἰστάλατο, quo Hesiodus usus Ἀσπίδ. vs. 288., et ἰσταλάδατο. Cognita res Eustathii declaratione est. [vide Var. Lect.] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἰσιτάχατο, et ἰκνευάδατο, pro ἰκνευσμένοι ἦσαν, et ἰσταλμένοι ἦσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἰκνευάδατο Porto videbatur reponendum; ἰσταλάδατο Caninio et Reiskio: sed hoc nullo modo potuit a στίλλω formari: Ionicus iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἀζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἰστιλάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἰστολίδατο, id est ἰστολισμένοι ἦσαν, vel ἦσαν ἰσταλμένοι. Formā tantum differunt Στίλλειν· Στολιδούν· et Στολίζειν· στολή, στολῆς et στολισμός. VALCK. — ἰσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἰστάλατο et ἰκνευάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2 - 4. εἰδίχατο μίτρησι οἱ βασιλεῖς etc.) De Regibus Cyprii bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic Cl. de Pauw, rogicans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κινάβριαις, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam Pollux X. 162.

κίταριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Citaris sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. *Tunicas* Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ πρῶτον Ἕλληνας. WESS. — Suspiciari fas est, memoria falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίταριν tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum: sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK. — Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαισθήια --- ὠμοβοίης πεποιημένα, καὶ κιβῶνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ὠμοβοίης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionica sunt βόειη et ὠμβοείη, nempe δορά: quibusvis usitata, ὠμβοείης et ὠμβοείνης. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἀσπίδας ὠμοβοίνας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Cyr. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. γέρεα habentur δακτύλων βοῶν ὠμβοεία, Mstus praebet ὠμβοείνα et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in Ἰλ. εἰ. pag. 433, 16. Φησὶ περὶ τινῶν καὶ Ἡρόδ. ἔτι λαισθήια εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμβοείας πεποιημένα. Fiebant autem λαισθήια ex ἀκατεργάστον βορσῶν, secundum eundem ad Ἰλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμβοείης. Cretensis Hybrias καλὸν memorat λαισθήιον, πρόβλημα χρωτός, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9-11. αἱ δὲ Πάμφυλοι οὕτως etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Herodotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. vs. 854., Ἡρόδοτος Φησὶν, ἔτι Παμφύλιοι εἰσι τῶν ἐκ Τροίας ἀποσκευασθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος: in his frequens vitium offert Arch. ἀποσκευασθέντων. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4. αἰγὸς δέρεματα etc.) Parui Msstis; cur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit εἶχον κιβῶνας, spernerem? Paene etiam ἰστοφανωμένους, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto ex lib. I. 73.; neque ex Diodoro XI. 3. in navium numero discordiam. WESS.

8. ἀπὸ δὲ Λύκου) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἐπὶ δὲ Λύκου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελαγοὶ Αἰγυαλῆες) Omnis olim Peloponnesus, Pelasgia; sed quoniam hi maritimam sinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγυαλῆες. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Buherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγυαλῆες detegens. Falsum namque, πρότερον eos Ἴωνες, post dein Αἰγυαλῆες adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentia. S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηναίων) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων: Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰσι δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων (Ἀθηναίων) γηγόναισι, καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι ὄρεάν: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ περνατικίου τοῦ Ἀθηναίων ὀρηκθῆντες καὶ νομίζοντες γυναιότατοι εἶναι Ἴωνων. Deinde voces istas, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελασγικὸν ἔθνος, ὑπὲρ τοῦ δὲ Ἴωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δυνάμεις πόλεις: ista quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ob eandem rationem Ionica, ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] Insulani hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chius

et *Samus*. Quia memorabantur in hac recensione non Ἴωνες tantum, sed et Νησιῶται, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., Ἴωνες, αἰτ, μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν (centum naves) παρίσχοντο --- Νησιῶται δὲ πενήκοντα. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: τὰς γὰρ νήσους τὰς ἐντὸς Κυανίων καὶ Τριοπίου καὶ Σουνίου προσηγμένους ἦν ὁ βασιλεὺς: si nempe comparerentur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrum*, *Cēi*, *Naxii*, *Siphnii*, *Seriphii*, lib. VIII. c. 46. Κίσι (Κίσις) --- ἔθνος ἐὼν Ἴωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων. --- Νάξιοι δὲ εἰσι Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγονότες: tum cap. 48., Σίφνιοι καὶ Σερίφιοι --- Ἴωνες ἐόντες ἀπ' Ἀθηναίων. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, in *Siciliam* *Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57: ex *Ionia* *Milesii*, *Samii*, *Chii*; ex insulis Κίσις καὶ Ἄνδροι καὶ Τήσις, --- Ἴωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant *Ionia* Τήσις: (τίων γὰρ μέσον εἶναι Ἰωνίης αἰτ *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydidem* itaque, me iudice, non Τήσις, sed memorari debuerunt Τήνιοι. *Tenus* *Andro* erat insula vicina: Τήνῃ συνάπτουσ' Ἄνδρος ἀγχηγίτων, *Aeschylō* *Persis* vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tenios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxus*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 25.] p. 437. ex *Olympiaca* tabula memorantur qui praelio ad *Plataeas* interfuerint; praeter ceteros νησιῶται Χίσι καὶ Μιλήσιοι: --- deinceps, ἐκ δὲ Αἰγίου (leg. Αἰγαίου, ex *Aegaeo mari*), καὶ τῶν Κυκλάδων, οὐ Τήνιοι μόνοι, ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κύνιοι. In his, pro Χίσι καὶ Μιλήσιοι, corrigendum Κίσι καὶ Μήλιοι. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clariss. Wesselingium* *Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἐπεβάτευον δὲ) *Laurentius* ex vero. [scil. servato graeco nomine, *epibatae erant.*] *Insulae* civitatesque πληρώματα navium, ut *Diodorus*, sive *remiges*, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc ἐπιβα-

τεύειν inf. cap. 181.; tales ἐπιβάται Athenis atque in Ionia, Porphyr. Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXXIII. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: Ἐπιβάτης· οὕτως ἐκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἐπιβάται sunt milites classarii, πλῆρωμα vero socii navales, remiges, nautae. S.

7. ἐπάξις ἔσαν) Porti et Editoris Genevensis coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἀπάξις erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. ἐπιφθίγγετο ἀπάξιον τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii curā, ἐπάξιον, uti decebat. Sophocles Oed. Colon. vs. 474. ἐπάξιός μιν Οἰδίπους κατοικτίσται, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum τε καὶ ἄρχοντες fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἄρχοντες singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide Var. Lect.] Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἄρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. ὥσπερ οἱ ἄλλοι στρατευόμενοι δούλοι) Vocem δούλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut δεσπότης subditi habebantur omnes δούλοι, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. σὸν τὸ ἔργον, ὃ δέσποτα, γίνεται· οἱ σοὶ γὰρ δούλοι κατεργάσαντο: c. 68, 3. σοὶ, εἰόντι ἀρίστῳ ἀνδρῶν πάντων, κακοὶ δούλοι εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δούλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάπη) Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάρτην solivagum est. Possem ex Phoenicem sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμου (quomodo Hiram apud Ioseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si [pro Σιρώμου] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originitio dubii sit plenissima. Pla-

cuit tamen Μέγβαλος, quod Phoenicum nomen apud *Joseph.* I. contr. Apion. c. 21. *Syennesis* apud *Cilicas* titulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti *Gorgus*, sic adpellabatur *Chersis filius* lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίης - - - θάυμα ποιεύμαι)

Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis ornata *Plutarchus* indignatur de *Herod.* Malign. p. 869. F. 873. F. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. A. *Herodotum*, Ἀλικαρνασσίῳ περιεχόμενον, οἱ Δωριεῖς ὄντες μετὰ τῆς γυναικωνίδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἰστράτευσαν. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat *Artemisia*, θυγάτηρ Λυγδάμιος. Duarum, quae hoc insignes nomine claruerunt, iuxta *Harpocrat.* ἡ μὲν πρώτη (γένεσι) κατὰ τὰ Περσικά, θυγάτηρ Λυγδάμιδος: sic ex *Herod.* et aliunde patris ibi nomen restituit *H. Vales*. Quae diversis in locis de *Artemisia* Noster, paucis enarrat *Polyaen.* VIII. c. 53. VALCK.

6. παιδὸς ὑπάρχοντος νεανίᾳ) Fortasse *Lygdamis*, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in *Suidae* Πανύχαις, avo materno cognominis. Illud enim et *Artemisiae* nomen in urbis eius tyrannidis haud insolens. De λήματος voce satis ad lib. V. 72. WESS.

11. Καλυδνίων) Ex *Galei* explorata opinione *Καλυδνίων* oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam *Καλυμνίων*, quo modo *Dio Chrys.* Or. XXXI. p. 326. A. etsi prope abeat, et eosdem insulares, *Strabone* indice lib. X. p. 749. B. [p. 489 B. c. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS. — Videtur *Galeum* probare *Vir* doctissimus, *Καλυδνίων* h. l. ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At *Calynda* oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus ibi memoratur. idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in ducum numero nominatus est. *Calydnii*, qui sub *Artemisiae* fuerunt ditione, sicuti hic cum *Cois* et *Nisyriis* iunguntur; sic etiam *Homerus* *Iliad.* B'. 676 seq. Νίσυρόν τε, καὶ Κῶν, νήστους τε Κκαλυδνας iunxit. Et in *Καλυδνίους* consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis ὡδ superne litera v ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua *Καλυδνίους* indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νέας παρεχόμεν) Naves illae quinque, ab *Artemisia praebitae*, augebunt catalogum MCCVII. cap. 89. et 184., nisi si inter illas LXX. naves censeantur, a Caribus classi

Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociac, φίλη, Artemisiae, praeerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab *Aeschylo* et *Herodoto*, constans ratio durabit. Εὐδοξοτάτας [lin. 13.] improbasse ob rariorum eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπὶ ἡρίθμησέ τε καὶ διετάχθη ὁ στρατός] Utique ἡρίθμηθη malles cum *Schaefer*. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. ὁμοίως ὡς καὶ τὸν πεζόν) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὡς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. οἰκίσαντες ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλιπε. Addicunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est *Schaefer*. Et ego abiectam ὡς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) typosetae mendam, αἰγιαλὸν pro αἰγιαλοῦ, quae correctoris aciem praeterierat, corrigit aequus lector. S.

11. ἀπογραφόμενος) Quae Xerxes ἀπεγράφετο, curabat [sibi, suum in usum] adnotari; illa ἀπὶ γράφον οἱ γραμματισταί, ut [paulo ante] ait *Herod.* observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπεγράφεσθαι: rarius simplex γράφεισθαι, occurrens *Herod.* (II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] *Xenoph.* Ἀπομν. IV. p. 469, 11. αἱ οἱ πολῖται ἐγράψαντο, sunt quae cives scribi curarunt. *Oecon.* p. 493, 4. οὐκ ἀρκεῖν δοκεῖ τοῖς πολίταις ἢν νόμους καλοὺς γράψωνται. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 52. ἀπαριθμήσαντες καὶ γραφάμενοι ἕκαστα, *Cicero* convertit apud *Columellam* de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscripsimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In *Demosth.* p. 50, 19. τριχεῖς κατασκευάζεται καὶ νηυσκίους οἰκοδομεῖται: recte *Ulpian.* Κατασκευάζεται, ἀντὶ τοῦ κατασκευάσθηναι ποιῇ. Apud eundem contr. Mid. p. 325, 50. τοὺς στεφάνους, οὓς ἐποίησάμην ἐγώ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

15. Post ἀνεκώχουσιν interpunxi monitu *Porti*. Μισωπηδόν,

in navium ordinibus, quando obversis in hostem proris procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut *aequata serie stant*. De carris, hosti *aequatis frontibus* obiectis, τὰς ἀμάξας μετωπιδὸν στήτας, Procop. Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρετον τὸν Ἀριστ.) Nihil horum, quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quae Regi secundum Herodotum VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patruum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Iustinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propterea Suidae dicitur (in Δημάρατος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοί σε ἰδύ τι ἐστὶ ἐπιείσθαι τὰ θείω, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica p. 1141. D. Pherecrates Comic. σοὶ κλύειν, Ἐμοὶ τε λῆξαι, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἄρθμιοι) Heresbachii μὴ ἰόντες ἀρίθμιοι, *sint innumerabiles*, emendationem, [in ora latinae versionis Laur. Vallae] sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit. Ἀρθμιοι, *concordes*. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἰόντων ἀρθμίων IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοισ ἀρθμιοι οὐδὲ φίλοι. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Ioan. c. XIII. vs. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercur. vs. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθινή διαχρήσασθαι) Satis χρήσασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hemsterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepide convertitur in ταῦτα λεπτία, *ea dicenda erunt*, etc. a Cl. de Pauw; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσεται intelligitur λέξω τὰδε, πεισθήσεμαί σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobaeus p. 90. πάντως κελεύεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπειδὴ με ταῦτα λέγοντα κελεύεις ἀληθινή χρῆσασθαι, (λέξω,) τὰ (λέξας) μὴ ψευδέμενός τις ὑστερον ὑπὸ σεῦ ἀλώσεται: quandoquidem his de

tebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, κότερα ἀληθινή χρῆσθαι πρὸς σὲ, ἢ ἡδονῇ; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; πρὸς χάριν, sive πρὸς ἡδονὴν λεγόντων. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: Πότερα θίλεις σοι μαλθακά ψευδῇ λέγω, ἢ σκληρὰ ἀληθῇ, Φράζε' σὴ γὰρ ἡ κρίσις. Grotius: Rigidi-ne veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixero, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dimodandi caussa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibetur fuisse Herodotus videatur, sed τὰδε, haecce; quo pronome uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἐλέγε τὰδε, facile credi potest, nunc variandi caussa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi κελεύεις ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more τὰ pro communi & poni. S.

4. πένη μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι.) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οἱ φιλοσοφία καὶ πένια σύντροφοί εἰσι, neque inmerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύνεστι non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνεῖναι κόπῳ, οἰκουρίᾳ συνεῖναι, γεωργίᾳ, πράγμασι etc. Ceterum αἰεὶ κοτε vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ κοτε: σύντροφος σύνεστιν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: ἀρετὴ δὲ ἱκαντός ἐστι, id est διδασκόν. Opponuntur τὸ διδασκόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: Ἄ δὲ μελέτα φύσιος ἀγαθῶς πλεῖνα δωρεῖται φίλοις. Democriti: Πλεῖντες ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθοὶ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσεως. Doctri-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque artium magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. Ἄ πενία, Διόφραντι, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει· Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit: Plautus Stich. I. 3, 24. Euripidis ex Polyido, Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σοφία apud Nostrum, ut sere constanter in Graecorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τε γὰρ τύχῳσι ἐξιστρατ. χίλιοι) Haec personae conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte Lacones obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. σὺ φῆς) Enotatum οὐ φῆς sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλήν, c. 101., tum elegans hic repetitio, σὺ ὧν ἐβλήσαις. WESS.

10. σὺ δὲ γε δίξῃμαι εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον) Non convenit δίκαιον Arch. et Vind. spernique debuerat. Scribentis animo obversabatur Iliad. Θ'. 254. Τρώων ἀνθ' ἑκατὸν τε, καὶ διακοσίῳν τε, ἕκαστος Στήσιος ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατὸν καὶ διακοσίῳν, explicante Porphyrio Quaest. Hom. XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, τὸ δὲ γε δίκαιον εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debuerat: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξιον ibi δίκαιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

15. οἷος σὺ, quod Msstis praevis probavi, reiectum iri non opinor. WESS.

19. πλείους περὶ ἓνα ἕκαστον) Praefixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἐγγύς et σχεδόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum puto: πλείους παρὰ ἓνα ἕκαστον γινόμεθα ἢ χίλιοι, ἰόντων ἐκείνων πέντε

χιλιάδων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in 'Ιλ. β'. vs. 126. (Εἵπῃ) δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖεν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἑκαστον ἐλοίμῃθα οἶνοχοεῖν, Πολλὰί κεν δεκάδες δευόιατο οἶνοχόοιο. Modestior Virgilii Iuturna Aen. XII. 233. Vix hostem alterni si congregiamur habemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulae καὶ hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstent. S.

20. ἰότων κείνων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium haec mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si aggregetur ἰόντων ἑξήκων χιλίων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀνιμῖνοι δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diuersius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei Serm. XCII. p. 513. χρημάτων χρησὶς σὺν νόφ' χρησίμων ἐς τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. οὐκ αὐτὸ δὲ τοῦτο ὅ, τί ἴσται τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ ὅ, τί τὸ δουλεύειν, οὐκ ἴσται: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὗτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster I. 32. ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι προίχει. Sibylla apud Lactantium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθύεσσι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἑλλήνων ἑκαστός φησι, turbat sermonis formulam, aut δὲ Ἑλλ. ἑκαστός φησι, aut οἱ - - φασι desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240., pronae inclinant. Reiskius ὡς τοι Ἑλλ. ἑκαστός φησι malebat. WESS. — φασι legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἐγένοντο - - - μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ - - - πᾶς τις (id est ἑκαστός) προθυμώμενος καὶ δειμαῖων Ἑβρεῖα. In his, οἱ φασι ἑκαστός Ἑλλήνων τριῶν εἶναι ἄξιός, postremum ponitur pro ἀντάξιός. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plurali οἱ iungi singularis ἑκαστός potest, haud satis video Herodot. T. VI. P. I. Z

quid, obstat quo minus dein cum eodem *ἱστος* verbum singularis numeri *σοι* iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. *διοπάτης, νόμος*) Alibi *νόμος πάντων βασιλεύς*, lib. III. 38. et *νόμοι βασιδαίς* Platoni Conviv. p. 196. c. Demarete *διοπάτην*, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in *τρέσαντας*, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et *Conf. Nic. Cragium* Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. *οὐκ ἰὼν φύγειν*) In proximis; *ἀλλὰ μένοντας* in τῇ ταύτῃ ἐπικρατεῖν ἢ ἀπολλύσθαι, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: *vetans semper ex acie fugere, - - - sed iubens ut etc.* Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. • *Plato vetat, - - - sed - - - ut compleatur; nempe iubet*, quod recte subii- cit P. Manucius. Isaeus p. 80, 44. *νόμος οὐκ ἐκ τὸν-τῆς ἐπικλήρου κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κτελεῖν.* Demosth. p. 143. F. *τῶν νόμων οὐκ ἰόντων - - - ἀλλ' ἀνιπτεῖν.* In Xenoph. Έλλ. V. p. 320, 35. *καταδύειν μὲν οὐκ εἶα - - - sed τριήρη - - ἀπλουν ποιεῖν*: subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his *Alexidis* apud Stobaeum p. 454, 40. *Οὐκ ἤξισα καταλπεῖν τὴν μητέρα*· Πρωτὴν δὲ σώζειν: nempe ἤξισα. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist. iv, 3. *Κωλύόντων γαμτεῖν, ἀπέχουσαι βρωμάτων*, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigi Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: *οὐκ ἔστι*, ait, *σφάλμα καλλογραφικόν*, - - - ἀλλὰ ὁρθῶς εἰς τὴν Ἀτθίδα συνήθειαν διαπαραφρασμένην. VALCK.

24. *σοι δὲ, εἰ φαίνομαι etc.*) Laudem Msti, Gronovius, et Pavius de coniectura *σοι* reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus cientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, *Φλυρτεῖν πολλά, σιγαῖν ἐβίλω*, fingeat, reditura ad regiam insultationem *πολλά Φλυρτεῖς*, [103, 31.] *multa blateras Demarete*. Mihi novationis gravior deficit caussa; si tamen, scriberem *ἀλλὰ σιγαῖν*: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus vocalae. Supra c. 16. *εἰ δὲ τοι οὕτω διδῶ- κηται γενέσθαι, καὶ οὐκ οἶα τε αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἵκμα ἐν κοίτῃ τῇ σῇ*, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX, 41. ἐπεὶ τοίνυν ὑμεῖς ἢ οὐκ ἴστε οὐδὲν, ἢ οὐ τολμᾶτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρέω, ergo ego rem proferam. Conmodum haec usurpavit ac prudenter *Raphelius* in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi ἄμα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligetur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post τοὶ δὲ olim incisa erat oratio, p̄r̄incominoxle, quasi ad σιγῇ referretur ille dativus pronominis: comma istud merito *Schaeferus* abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γέλωτά τε ἐτρέψατο) Pro agente verbi forma stat *Gronovius*, mediā damnatā. Possem easdem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiuscemodi, adesset. In *Thucydide* VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. *Aristophanes*, quem ibi antestatus est *Abreschius*, in Vesp. vs. 1235. κατ' ἐς γέλων τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐτρέψατο. [At quid tandem obstat quo minus ἐτρέψι ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὅρῃν ποιῆσθαι, eiusdem [*Abreschii*] indicio, *Thucydides* I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τούτῳ ad c. 59. ubi de *Dorisco*, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomen οὗτος adicere eodem modo eis nominibus *Herodotus* adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Ξέρξης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto *Megistanum* numero, *Gronovius*; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex *Persis* munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen *Mascami* ex omnibus praefectis, a se patreque *Dario* isthic [in *Thracia*] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀριστεύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστῳ πάντων, et ἀρίστῳ ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios *Herodoteae* ἀριστεύοντι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριστέοντας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ πάντῃ.) Quod habet *Med.*, non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶς πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμῶς sive adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηγητὰς γίνεσθαι κυρίους, φράζοντας· θήκας δ' εἶναι τῶν χαρίων, ὅποια μὲν ἐγγράσιμα, μηδαμῶς. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους φράζειν τὰς θήκας δ' εἶναι etc. velat ex agro culto, eove qui coli possit, ulam partem summi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in cōtextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11: ἰδυάσθησαν ἑξελίῳ) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19; et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. σ' ἄλοκας φέρειν, τέλος, Σὺ' ἰδυάσθησαν ἐς τοσοῦτο; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μούνον etc.) *Boges* eiusque pervicax constantia a multis memoratur. *Plutarch.* in Cimon. p. 482. E. Βούγην, *Pausanias* lib. VIII. p. 614. Βοῖ, *Polyaenus* VII. 24. Βόγην (quae Nob. *Palmerii* observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud *Diodor.* lib. XI. 60. usu venit. WESS. — *Palmerius* ad h. l. „*Plutarchus*, ait, in *Cimone* (p. 482. E.) Βούγην vocat; *Pausanias* (VIII. p. 614, extr.) Βοῖ. *Polyaenus* (p. 655.) Βόγην.“ Factum memorabile, quo *Boges* inclaruit, attigerunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Illum *Plutarch.* scribit, ἀπογόνοντα τὰ πράγματα, τῇ πόλει πῦρ ἐνίῃναι, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων αὐτόν. Iuxta *Herod.* fecit illud *Boges*, ὡς οὐδὲν ἐστὶ Φορβῆς ἐνὶ τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud *Plutarch.* et *Aeschinem* c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐπ' Ἡῖον, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς, Λιμόν τ' αἰθῶνα κρυερόν τ' ἐπάγοντες Ἀθηναῖοι. Nostro de *Boge* narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; *Diodorus Sic.* XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata *Pausaniae* X. [c. 1.] p. 800. *Plutarcho* T. II. p. 244. c. *Polyaeno* p. 821. Comparari poterit cum illa *Abydenorum* apud *Livium* XXXI. c. 17. Plura dabit *Is. Casaubon.* in *Athen.* XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seqq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. *Μεσαμβρία*) Eiusdem nominis, sed alius situs *Mesambria*, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiorum coloniam: quod non capio, si Lissus sive Lissus amnis *Mesambriam* et *Strymam* raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] *Litis*, qua de *Harpocratio*, Thasiorum et *Maronifarum* de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* *Epist.* ad *Athenienses* apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει) Quis recusaret *Herodoteum*? *Amnem Melanem* οὐκ ἀντίσχεῖντα - τὸ μέτρον, ἀλλ' ἐπιλαπύοντα, memoravit c. 58. Sequetur *Apidanus*, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει c. 196. De *Scamandro* *Eustath.* οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538.. *Regio Gallatica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia; iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticus*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem clar. *Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει το τὸ ὕδωρ παύχων) Recte, ni fallor, corrigit *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ παύχων τῷ Ἐξέρῳ στρατῷ. De *Apidano* VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει εἰ μὴ φλαύρος. Quae hic structura, eadem II. c. 157. *Azotus* diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχει. *Potidacatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἰδύνατο πολιορκουμένοι ἀντίχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίχειν, ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico campo* apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam maritimam*, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κιόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. *Βιστωνίδα*) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θηλυκὸν, *Βιστωνίς* ἐκτίταται δὲ καὶ λέγεται *Βιστωνίς*: cuius observationem damnat *Berkelius*, *Βιστωνίδα* ob *Βιστωνίς* seq. capitis praeferens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII. fin. quibus *Βιστωνίς* λέγεται. [cf. c. 110, 2.] *Amnem Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Mistorum* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ et Msstis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzftischii notatio ad Diadori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστιρον, ἰμπόριον Θράκης, sive potius, ut in Βίστιος scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem. Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παραβλασεῖας τε καὶ ἡπειρωτικὰς corrigebat, me iudicē sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόπιος suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 521. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάδι) Scholion olet χιόνι. In Ποῖτα νιφάδις χιόνος, ἐντελῶς dictae, quae νιφάδις aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάλιστα εἶπε Διόνυσος τάδε, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θανα. p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοὶ) Soli Arch. Βησσοὶ, consensu Strabonis, Apiani, Ptolemaei que utenti. Dioni Cassio Βησσοὶ lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observat. Hippocrati Βησσιανῇ, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Anceps itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χρέονσα antistes. Hesychius Χρέοντες, προφητεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσοὶ δὲ τῶν Σατρίων εἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium adcolas, solos inter Thraces ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὀρεινῶν Θρακῶν τῶν αὐτονόμων οἱ Δῖοι καλεῖνται. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὗτοι, αἱ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαντήιον εἰσὶ ἐκτεμνοί: in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur *οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ*, templi prophetae? an ut antistites sacerorum sive templi? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur insolens; sed insolita sectatur *Herodotus*; atque in illorum illud forte classem referre maluerint viri docti, quam corrigere, *οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ*, Dei, vel divinae mentis interpretes. Nusquam memini me legere *προφητεύοντας ἱεροῦ*, vel *μαντείου*, vel simile quid; saepenumero memorantur *προφῆται τῶν θεῶν* τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας etc. Paternae mentis interpretes, *Διὸς προφήτης ἐστὶ Λαξίας πατὴρ*, secundum *Aeschyl.* *Eumen.* vs. 19. namque *Ζεὺς ἑγκαθίει Λαξία θεσπίσματα*, ut idem alibi scripsit. Prope *Herodoteum* accederet illud *Xythi* in *Euripidis* *Ione* vs. 413. *τίς προφητεύει θεοῦ*; ad istam sic respondet quaestionem puer aedituus, ut *Principes Delphorum*, sorte lecti, *Δελφῶν ἀριτεῖς*, οὓς ἐκλήρωσεν πάρος, fuisse videantur *οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ*: ut hic inter *Satras* praestantissimi *Bessi* dicerentur *οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ*, qui *Dei* nempe responsa, per mulierem, ut *Delphis*, edita fatidicam, interpretarentur. [et scripto consignata traderent consultantibus.] *Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται* ubi habentur apud *Lucian.* *T. I.* p. 390. [*Dial. Mort.* XIII. 1.] iudice *Hemsterhusio*, poterat forte non *delevius* scripsisse *ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης*. conf. *Wesselingius* ad *Diod.* *T. II.* p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin *Delphis* etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus *Livio* XXIII. xi. *ὁ προφήτης Herodoto* VIII. 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πόλιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου - - - ὃ οὖνομα ἦν Ἀκμήρατος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos *χαμαιεύνας* insignis honore fuit in *Dodonaco* sacrario, quem *Θεοπρωτόν ἄνδρα ἐν Δωδώνῃ* vocat *Maximus Tyr.* XIV. 1. Hunc designatum suspicor in oraculis, quae *Demosthenes* nobis custodivit in *Orat.* c. Mid. p. 332. [p. 531. ed. Reisk.] ista formulā bis illic repetitā, *ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει*. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hic primitus. *οἱ προστατεύοντες τοῦ ἱεροῦ*: ut *Satrae* oraculum tenere, vel possidere, *Bessi* dicerentur templum tueri, sive rebus sacris administrandis esse praefecti. *Elei προστάται τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ* dicuntur *Xenophonti* *Ἑλλ.* III. p. 288, 32. cui in eundem sensum *προστατεύειν* frequenta-

tur; illinc ortum *προστασία* ex Mssis restitui debuerat Thucydidi II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σατρίων εἰσι οἱ προφθιμένοι τοῦ ἱεροῦ, plane intelligerentur οἱ προφθιμένοι ὄντες (scil. τοῦ θεοῦ, vel τῶν χρητῶν) ἐν τῷ τῶν Σατρίων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σατρίων προφθιμένοι ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν εἰρημένην) χώραν, vocem hic necessariam, lectam Vallae, praebet Arch. [De vocab., quo commode carere possumus, vide Var. Lect. et conf. c. 115, 3 seq.] Mox τείχεα τὰ Πιέρων, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, [lin. 5.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης ἱστοῦ νόημα, sic recte Gronov. restituit ex coniectura Leopardi, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiae. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice Valla, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφάργης, syllabā male repetitā. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγκιον) Non plane alienum ἡ παρὰ τὸ Πάγγ. quemadmodum Steph. Byz. legit, ut regio monti Pangaeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et Eustathius. Ἐκκαλεῖτο Φυλλίδης Grammaticus ille scribere voluit, uti olim et nunc Herodotus. WESS. — De Boge (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud Steph. Byz. παρὰ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρὰ nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. ἐς τὸν οἱ Μάγος etc.) In Strymonem, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ ἄγρος lib. IV. 62. Simili ex superstitione Tiridates equum placando amni Euphrati adornavit in Taciti Ann. VI. 37. cui egregiam lucem hinc Casaubon. ad Strabon. XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex Arch. edita, Ἐνία Ὀδοῖτι τῇσι Ἠδωνῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen Var. Lect. Eodem in loco deinde Amphipolin urbem in utraque Strymonis ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex Thucyd. IV. 102. notum.

Quod hic adiicitur, ἐπορεύοντο κατὰ τὰς γέφυρας, id parum commode vulgo iere ad pontes reddunt; sicut et Larcher, ils marcherent vers les ponts. Oportebat, per pontes fecerunt iter; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν) Fide Medio, cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. D. advocato, ubi duodecim τῷ ᾄδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἢ ζῶντας ἂν κατορύττοιτο περισσῆτι; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; protasisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. Στάγειρον πόλιν Ἑλλάδα) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα καὶ μὴ τῆς Ὀλυμπίας ἦν, ex quodam contemptu. Στάγειρα numero multitudinis praefert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Blerrius. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσειδωνίου (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. ξεινὴν τι ὁ Πέρσης -- προσίπει) ὁ Ξέρξης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille praecepit, ut sibi ξίνα praeberent; sed, quos honore voluit dignari, ἐσθῆτι donavit Acanthios Μυδικῶ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, ξεινὴν τοῖσι Ἀκανθίοις προσίπει: Abderitanis ξεινὴν συνθίμενος, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] ἐπαίνει τι, ὅρων καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας ἐς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργον αἰνοῦν ἤδη γινόμενον: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, ὅρων αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā ξεινὴν προσίπει, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit, *Acanthiis* ius hospitii obtulit; sed quod *Valla* posuerat, praecepit *Acanthiis* ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est *ἐμνήναι τοῖς συνελθόντες*, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἰόντα Περσίων) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὡς ἐπιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβάρης ὁ Σατράπης, καὶ Ἀρταχαιὸς σὺν αὐτῷ πεντάπληχως μεγάλῃ. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γυναικίους καὶ τετραπλήχους, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Küster.* et *Spanhemius.* Modum excedebant πεντάπληχως: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. *Apoll.* II. 4. Gigantum cadavera δακαπήχῃ dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussa* Polydamante, ut mortalium post heroas maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. VALCK.

9. τῷ Ἀρταχαίῃ θύουσι) Tumulum *Artachaeae*, τὸν Ἀρταχαίῳ καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum locat *Aelianus* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἴθθα τοι καὶ ἡ τοῦ Παραίῳ φαίνεται διατομή, ἡ διατὰ μὲν τὸν Ἄθω, valde vitiosa. Is. *Vossius* ad *Melam* II. x. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἐνθά τοι ἡ τῷ Πίρῳ, sic et *Cl. Gronovius*, φαίν. διατομή, ἡ δίσταμι τὸν Ἄθω. *Cl. Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδοκόμενοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat ἰς πᾶν κακὸν ἀφικέσθαι, pro ἰς πᾶν κακοῦ ἀπικέσθαι. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακὸν, vel κακοῦ, ἰς πᾶν ἰδεῖν, aut ἀφικέσθαι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. ἰς πᾶν ἀφικέσθαι βασιλεὺς, in extremum Rex fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. *Conon.* p. 690, 22. οὐ -- Φαύλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' ἰς πᾶν ἰδὼν διὰ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀσέλγειαν τῇ τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, ἰς πᾶν κακὸν ἰδὼν. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* ἰς πᾶν ἰδεῖν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol. Ms.* ἀπὸ τοῦ περὶ παντὸς κινδυνεύσαι --- λέγει δι κινδύνου. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφικνέσθαι ἰς πᾶν ὁ Μεναλκίδας κινδύνου: et pag. 16., Προλιμαῖος ἰς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma. VALCK. → Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐς πᾶν κακοῦ dedere, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

4 seqq. ὅκου γε Θασίοισι ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τὰ λαντα ἀργυρίου τετελεισμένα, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, ἐκεῖ Θασίοισι --- Ἀντίπατρος τῶν ἀστῶν (δόκιμος) ἀνὴρ ἰδαπάνησι: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis --- Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, siye οἱ ἐπιστεῖωτες ἀπιδείκνυσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praeclari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραισμημένος τῶν ἀστῶν) Ex civibus ille quidem erat delectus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀροειρ. τῶν ἀστῶν incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater ἡρημένος, electus, ad huius rei procuracionem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπέδωκε τῶν δαπανημάτων, vel ἀπελογίσατο. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπιδέξε --- τετελεισμένα, id est δεδαπανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰδαπάνησε, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τελεῖσι, ait, τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήνη σιτεύεσκον) Ionismus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχισκον πόνον, et οὕτω ἀπεικονίζων. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Σιτεύσκον si forte prae buisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinquere non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἔν τε οἰκήμασι καὶ λαύκοις, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus clauderant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] recipere κρητῆρας ἐποιούντα. Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπάματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ κρητῆρας παρετίθεντο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δειπνοῦ· εἰ δὲ εἰρήνης δις ἐσιτεύετο, μεταλαμβάνων καὶ ἄριστον, ἀνάστατοι αὖ ἐγγύοντο αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἐσιτεύετο, quod olim vulgabatur, recte ἐσιτέετο duo optimi codices dedunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S.

11. κρητῆρας ἐποιούντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρες] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τε βασι. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσέα τε καὶ ἀργύρεα commonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆναι) Hesychii Διατριβῆναι, ἀπολέσθαι hoc fonte manavit. Alioquin blandiri ἐκτριβῆναι Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε. i. e. ἀπολεῖται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλως γὰρ ἐκτριβήσεται τὸ Σκυθικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐπετέλεον [lin. 12.] Valla dedit ac si ὁμως foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo *ἰκτρίβειν* notione τοῦ ἀπολλύειν et διαφθείρειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρίβειν eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συντομώτατον) Hoc praestet, an συντομώτερον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. τρεῖς μοῖρας -- δασάμενοι) Ex Suida [A Suida] ut Herodoteum enotatum εἰς τρεῖς μοῖρας, etsi scholae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. εἰς δωδεκά μοῖρας θαλάμενοι Αἰγύπτου πᾶσαν. WESS. — Vulgatam iure praefert Gronovius lectioni quam Suidas praebet in voc. Δασασθαι εἰς τρεῖς μοῖρας -- δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατιμῶν πολλοὺς κύβους, apud Athen. VII. p. 324. c. [vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. vs. 765. Platonis e Timaeo, p. 35. B. ἔλον ἐν τούτῳ μοῖρας ὅσας προσῆκε διένειμεν, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane dubit mirari in Editionis suae margine scribentem H. Stephanum: Legendum videtur εἰς μοῖρας, quamvis nec apud Proclum extet haec praepositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur praepositio εἰς, -- et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia p. 113. E. τὴν ἡσὸν τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δίχα μέρη κατανείμας. Theocriteis eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud Suidam e scholio esse adiectam. S.

15. Σμερδομένεια) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebant Codices: illic qui dicitur Σμερδομένης, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur Σμερδομένης?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμερδμίνα*, non *Σμερδόνα*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. *re-* *pone* c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. *διώρυχα*, --- *δίχουσαν* ἃ *ἐς κόλπον*) Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα* --- *ἰσίδουσαν* etc. Semel alibi *δίχουσαν* posuerant librarii loco simillimo; IV. 42. *διώρυχα* -- τὴν ἐκ τοῦ Νεῖλου *δίχουσαν* ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον: ubi nunc legitur ex Codicibus. *ἴχουσαν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in *Διῶρυξ* adnotatio *Hemsterhuisii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper Leidensem Criticum agnoscas. VALCK. — *διώρυχα* operarum error editionem *Gronov.* invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *δίχουσαν* hic nihil variant libri: et pro *ἴχουσαν*, quod lib. IV. c. 42, 16. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *δίχουσαν* revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἴχεν*, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi*, *tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum *δίχεν* (quamvis alias longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare potuerit *pervenire*, *pertingere*, *pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo *tendebatur*. *S.*

4 seq. Ἀσσά τι πόλις καὶ Πίδωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίλωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάργη. Utrumque apud *Steph. Byz.* In priore *Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuventur, non alieni. Attigit urbem *Cl. Wasse* ad *Thucyd.* IV. 115., verum obscure. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* In *Latina* vero versione nostra pro vitioso *absumto* candidus lector *adsumto* corriget. *S.*

6. ἱππὶς ἀπίμνος) Verbum *ἀπίμνος* *Cl. Gronovius* explicat; mihi *ἀπικόμνος* plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. *WESS.* — *ἀπί-*

μενος Gronovius, ad thema ἀφίημι (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex isto IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπίετο abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σεμύλην) Temerarium Maussaci, Οισύμην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valsius ad Harpocrationem p. 125. Σεμύλη Ethnographo; cives Σεμύλαιοι Thucyd. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον, ne soloeca maneret oratio. Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidi IV. 110. atque aliis: Κᾶνα στραίων divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 2050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adiacere ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θεράμβος Steph. Byz., unde Θεράμβω Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θεράμβος, Θεράμβης, Θεράμβους pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμίλα, Αἰνεα) Plerasque harum urbium Stephanus excerpit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυρδονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσίως, τοῦ Μύρδονος υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσάιν in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucyd. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaeos, βαρβάρους, Κρουσάιους καλουμένους, qui Pal-lenem olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryekii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδὸν τε πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime *Palmerius*. Χαλίστην [ibid.] plures Χαλίστην nuncupant: *Suidae* tamen Χαλίστρα πόλις. *Diodoro* T. II. p. 578. Χαλίστην, ubi alios excitavi. [Nil variant *Herodotei* codices hactenus excussi.] Ceterum regionem Βορτιαίδα, [lin. 21.] reversuram c. 127., Βορτιαν *Thucydides* I. 65. et *Diodorus* XII. 47. scribunt. Herodoteum ex Βορτιαίος, quod incolarum nomen, formatur: unde Antiochiae. Βωμός τοῦ Βορτιαίου Διός, ab Alexandro Macedone constitutus, modo vera doceat *Libanius* Antiochici pag. 348. n.; Βορτίου Διός in *Malalae* Chronogr. p. 255., corrupte. WESS.

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχιδῶρος) Quum. cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et *Apollodoro*, *Ptolemaeo* atque *Etymologo* Ἐχιδῶρος aut Ἐχιδῶρος adpellitur, *Is. Vossio* ad *Scylac.* p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum iri puto. WESS.

CAP. CXXV. 6. θωμάζω δὲ τὸ αἶτιον) Frigide Nostrum *Aelianus* laudat, ὀλίγα δὲ Ἡρόδοτος ᾗδαι ἰσταζὼν τροφὴν τήνδε καὶ τήνδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρακίων. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φύσει τινὶ ἀπορήτῃ, et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque iumento laeso? WESS.

CAP. CXXVI. 4. ὅ, τε δὲ Ἀβδηρῶν etc.) *Aristotelem* huc spectasse *Hist. Anim.* VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τοῦ Ἀχιλῆος καὶ τοῦ Νέσσο) monuit *D. Petavius* ad *Themist.* Or. X. p. 140. A., insuper ex *Dione Chrysost.* Or. XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de Acarnania locuples testis est *Agathion*, questus in *Philostrati* Vit. Herod. c. 7. magni sibi fortunam negasse certamen, ἐπὶ μηκέτι βόσκει λέοντας Ἀκαρνανία. Eidem rei *Io. Brodaeus* diligentem inpendit operam, *Miscell.* lib. VIII. 15., lectu oppido dignam. Deinceps ὑπολοίπῳ ἡπείρῳ [lin. 8.] scribatur, an ἐπὶ λοιπῷ, ad sententiam nil proderit. quamquam ultimo *Scriptor* delectatur lib. VI. 5. alibique. WESS.

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρηστανάϊς ῥέων) Inserto articulo scribendum: ὁ ἐκ Κρηστανάϊς ῥέων Ἐχιδῶρος μῦθος οὐκ ἀντίχρησι τῇ στρατῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίσχε, vel οὐκ ἀπείχρησι: quod

utrumque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντέχρησε Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante ἐκ Κρητ. ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. οὐρα τὰ Θεσσαλικά) Rediit sollemnis scriptura: semper Θεσσαλίη, Θεσσαλῖος, Θεσσαλικός in Musis, *Thucydide* et veterum plerisque; quorum morem Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* l. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capitis huius initium Eustathius attigit in *Iliad.* B'. p. 255. VALCK.

8. ἐς Πιρραϊβοῦς παρὰ Γόννον) Aldus ita et Mssii; etiam c. 151., editi vero c. 173. et 185. Bene μινεποτόλημοι τε Πιρραϊβοι Poëtae *Iliad.* B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud Eustath. [p. 254, 12. ed. Bas.] ex *Stephano*, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόννον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo *Arch.* iterumque c. 173., eodem Eustathio ad *Iliad.* B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. ἰσθαῖς ἐς Σιδωνίην νῆα etc.) Semper Xerxes navem conscendisse dicitur *Sidoniam*, ὅπως τὶ ἐβέλαι τοιαῦτο ποιῆσαι: sic recte scribit R. pro τοι. VALCK. — ὅπως τὶ (pro ὅπως τοι) scribi oportere, docti viri *Pavius* et *Reiskius* belle viderunt. WESS.

11. ἀνίδεξε σημήιον) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: ἀνίδεξε δὲ σημήιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγεσθαι. VALCK. — Nempe, quum ante ἰσθαῖς nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἰσθαῖς ad superius ἐποίησε referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post ἀνίδεξε ignorant libri omnes. Recte *Schaeferus* ante ἰσθαῖς paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particulā, quam post ἰσθαῖς idem *Schaefer.* ex *Arch.* adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, qua magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in *Arch.* ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

Herodot. T. VI. P. I.

A a

[15 seq. εἴρετο εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes, cap. 150. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλὴν λόγος ἐστὶ etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 450. ed. Cas.] τὸ παλαιὸν καὶ ἰαμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πιδίον - - ὑπὸ δὲ σεισμῶν ἰήγματος γινόμενον, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διέξιπσε ταύτη πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειὸς. Concinnunt ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerpserit Eustath. in Iliad. B'. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον esse σεισμοῦ videbatur ἡ διάστασις τῶν οὐράων: et Thessaliam σεισμοὶ dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ἰήζοντος τῇ τριαινῇ τὰ ὄρη: nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspidē montes Impulit adversos: tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossaëus Olympo: Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculeā gravis Ossa manu; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

4. τό, τε Πήλιον οὖρος) Qui celebratissimum montem Πήλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πήλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήει, vice ἀποκληΐει Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστε ὧν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet; ἐς αὐτὴν iniuriā Med. omittit; si tamen vera omisso, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur: illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστε γε συγκακλήμενη πάντεσιν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluviiis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανισὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de omnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἐπὶ Ὀνοχώνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παμιστοῦ καὶ Σπερχειοῦ· ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συβένεωσι πάντες, Σπερχειὸς καλοῦνται: insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc retinenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανού) Apidano forma reddi poterit Nostro consuetam Ἠπιδανού. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluviiis minime protrita notan-

tur in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Ποσειδάωνα τὴν γῆν σείειν) Neptuni Ἐννοσιγείου, Σεισίχθονος, γαίης κινητῆρος cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δοκεῖ γάρ μοι τὸ ἤλξει τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδάωνος εἶσθαι, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἥδε αὖτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἥδε αὖτη, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halient. II. vs. 121. Οὐρεσι τ' ἀμφοτέρωθε περιδρομος ἐστὲ φάτωτο. WESS.

15. ὑπόβρυχα γινέσθαι) Aldinum ὑπὸ βρυχία aptavit artissime Portus, ὑπέβρυχα coniectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E. 319. Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χερσίνον, i. e. ὑποβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπόβρυξ, an ex ὑπέβρυχος, ab Eustath. disputatur p. 1538, 54.; [Od. p. 228, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κεινοὶ) Herodotea sunt ἰδόντες τὸν χώρον κεινόν, vacuum, lib. IX. 56., et χώματα χῶσαι κεινὰ, tumulos inanes, mssti ibid. c. 85. [et alibi passim.] Hesychius: Κεινόν, κεινόν. Dictioni respondet quodammodo Beatæ Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπίστευτε κεινοῦς, Euang. Lucae 1, 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνιῆνες hic et c. 185. in Αἰνιῆνες aut Αἰνιᾶνες, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, Homerus Iliad. B'. 749. WESS.

2 et seqq. Ἐνιῆνες, Περαῖβοι) Huius utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cuius est in Ἰλ. B'. 749. τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μινε-πτόλεμοι τε Περαῖβοι. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνιῆνες non venit, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Jos. Wasse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Mar. Tyr. p. 604. [De Περαῖβοις vel Πέρραιβοις vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro Ἀχαιοὶ τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memorantur *Harpocrati* tanquam diversi Ἀχαιοὶ, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex *Aeschine* de *Falsa Leg.* p. 43, 22. ubi inter nomina Ἰωνας et Περίαιθους libenter ponerem Αἰνιᾶνας: pro Μαλκίεις [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλκίεις: Μαλκίας dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 354, 34. hi plerisque sunt Μηλῆες. [et Μηλῆες *Nostro*.] VALCK.

6. πόλεμον ἀειράμενοι) *Portus*: ἀειρόμενοι praesens est, loco aoristi pr. medii ἀειράμενοι: quod ipsum accipere, viam munientibus membranarum, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor ἀειραμένους τε πόλεμον αὐτῶ. WESS.

6 seqq. τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε) Iurisiurandi formula, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in *Diodori* XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.

9. τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Platacas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 5. decrevisse narrantur, τοὺς μὲν ἐβελοντὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλομένους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὰν τῷ πολέμῳ κιατήσωσι. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Hic decretum illud iureiurando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse perhibentur ad Platacas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατεῦειν, ubi scribendum, ἐφ' οὗς, pro ἐφ' οἷς. [At, quemadmodum h. l. apud *Nostrum* ἐπ']

τουτοῖσι, sic et ibi apud Suidam ferendum ἐφ' οἷς videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἰκοντὶ Μηδισαντας. Xenophon Ἑλλ. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὥς νῦν Θεβαίους, τὸ λεγόμενον, δεκατευθῆναι ἐλπίς εἴη: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri,] νῦν ἐλπίς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι Θεβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βασιλέως παρελμένας (πόλεις) ἀπάσας δεκατεύσω: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cod. Msto Clar. Burm. p. 131. et p. 299. ubi ἔδοξεν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισώσας (ἴμο μηδισάσας) δεκατεῦσαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέσχον ὕστερον καὶ Θεμιστοκλῆς: priori loco Scholiastes Δεκατεῦσαι interpretatur τὸ δέκατον μέρος ἀνελεῖν, Budaeum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατευθῆναι: [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεκατεῦσαι apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572. A. R. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257. B. videri posse verbum δεκατεῦσαι in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus: neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4 seq. οἱ μὲν αὐτῶν -- ἐς τὸ βᾶραθρον) Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit.

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex *Herod.* liquet, et *Suida* in *Δᾶρις* καὶ Ἀγρ. Conf. *Briss.* Regn. Pers. III. p. 413. Apud *Herod.*, qui dixerat Ἀθῆνας καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτῶν sunt Athenienses, οἱ δὲ, Spartani: sic l. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ Βάρκαρον: de quo *I. Meurs.* Att. Lect. l. c. 25. In *barathrum* morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ Βάρκαρον ἐμβαλεῖν dixerunt *Alexis Athen.* VII. p. 303. A. *Plato Gorg.* p. 516. E. *Aristoph.* Eq. vs. 1359. ubi Schol. B. τόποις --- βαθεὺς ὅπου καὶ τοὺς Δαρίου πρέσβεις ἔβαλον: quos *Herodoto* dicuntur εἰς τὸ βαρ. ἐσβαλόντες. conf. *Thucyd.* II. 67. VALCK.

9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium *Pausanias* adsentitur, privatim vero poenas *Miltiaden* luisse, ἢ Ἀθῆνας δὲ ἰδίᾳ τε καὶ εἰς ἐνὸς οἶκον ἀνδρὸς κατασκήψαι *Μιλτιάδου*, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in *barathrum* devolverentur. lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰπὶ δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι) De *Talthybiadis* bene a *Gronovio* dicta non retracto; quamquam γέρεος δέδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. WESS. — Monuerat *Gronov.* non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen *Ταλθυβίου*: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim priorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κερυκταὶ etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.]

7. καλλιερῆσαι θνομένους οὐκ ἐδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat *Clar. Abresch.* Diluc. *Thucyd.* p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐγίνετο. Hoc in ista saepe recurrende formula frequentatur; οὐκ ἐδύνατο, pro οὐ δυνατὸν ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud *Herod.* IX. c. 44. Μαρδονίῳ τε καὶ τῇ στρατῇ τὰ σφάλματα οὐ δύναται καταλύμια γενέσθαι: id est οὐκ ἔβληται γενέσθαι, ut loquitur *Xenoph.* in fine lib. VI. Ἀναβ. ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔβληται γενέσθαι τὰ ἱερὰ: ubi paulo ante, θνομένῳ αὐτῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερὰ, ut pag. 224, 35. et Ἑλλ. III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis laeta erant exta,

θύεσθαι καὶ καλλιερεῖν, θυομένοις καλὰ τὰ ἱερὰ γένεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γένεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γέγονε καλὰ - - τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιερούμεν. vid. Clar. Io. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus ad Thueyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προϋχῶμεν: cap. 55. et 116. οὐκ ἐγένετο. Hoc Herodoto diceretur καλλιερεῖσθαι θυομένοισι οὐκ ἐγένετο, litare non poterant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντεύεσθαι διὰ σπλάγγων, secundum Ammonium οὔτεσθαι dicebant. VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schaefero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Elips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιερεῖσθαι θυομένοις οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, καλλιερεῖν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερεῖ θυομένῳ, sacrificanti laeta fiunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιερεσάντων τῶν ἱρῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticae excitans, — Nempe καλλιερεῖσθαι θυομένοις οὐκ ἰδύνατο idem valet ac καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ θυομένους οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὡς σφι ἐκαλλιερέτο, i. e. ὡς καλὰ σφι τὰ ἱερὰ ἐγένετο. S.

12. Σπερθίης τι - - καὶ Βούλης) Magna utriusque in nomine discordia. Suidae in Βούλης dicitur legationis princeps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. F. Βούρης καὶ Σπέρχης: Stob. Sermon. VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπερθίης. Σπέρχης et Βούλης vocantur isti Spartiatae Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815. E. et bis apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quae nobis

ex *Sereni* scriptis *Stobaeus* exhibet, historiam eandem aliter enarrans p. 95. ex ignobili quodam *Theseo*. Haec pleraque ad manum fuere *P. Leopardo*: vid. *Em.* XIV. 18. *VALCK.* — In eundem *Sperchin* (sive *Herodoti Sperchiam*) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intelligebat *Toupius*, memoratum *Theocrito* *Idyll.* XV. 98. (vide *Wartoni Theocr.* T. II. p. 358.) Cui sententiae non ego quidem cum *Valckenario* (*Adnot. in Adonias.* p. 389.) illud opponam, quod de *Sperthia* eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. *S.*

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ ῥάδωνος) Prave in *Plutarch.* T. II. pag. 256. Ἰνδάνωνος. *Hydarnes* cognomen Persicum est, atque in *Musis* crebrum. Mox a *Msstis* oblatum ἰστία [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et *Herodoti*, ἰστίν, ἰστιντέρων, et quidni ἰστιῶν; tamen οἶκατε πανδαίοις τιλῆν ἰστιῶσθαι lib. V. 20. Porro εἴρετο λέγων τάδε *Arch.* et aliorum, non abit a probato ἔφη λέγων, ἔφησε λέγων, lib. I. 125. VI. 157. etc. *WESS.*

11. διδοῖξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, *Codicum* conspiratione bene munito. *Gronovius* enim libro *Florantino* nimium fidit. *Geminum* lib. IX. 47. ἐπὶ τε διδοῖξασθε εἶναι ἄριστοι, siquidem praestantissimi esse existimamini. *Hydarnes* autem ex *Demareti*, *Spartanorum* regis, apud *Persam* gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de *Lacedaemoniis* talia. *WESS.* — *Gronovius*, licet in codice *Med.* διδοῖξασθε reperisset, tamen e superioribus editis διδοῖξασθε in contextu tenuerat, in *Notis* vero ex interlineari eiusdem codicis notula διδοῖξασθε unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. *S.*

Ibid. διδοῖξασθε γὰρ) Hic posuisssem sinceram et veterem libri *Flor.* descriptionem, διδοῖξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἀνδρες εἶναι ἀγαθοί, ipsius enim iudicio viri esse videmini virtute praestantes. Quorumdam verborum sic usurpari praeterita monuit iam *H. Steph.* App. de *Dial. Att.* p. 142 seq. Hoc ipsum eodem modo posuit *Herod.* IX. c. 47., ἐπὶ τε διδοῖξασθε εἶναι ἀριστοι. *VALCK.* — Ab eodem themate δοκέειν vel δοκοῦν, pro communi δοκεῖν vel δοξάζειν, est ἐδοξάθη, VIII. 124, 5. *S.*

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὠθεόμενοι) Quando voculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσιν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι - - ποιήσιν. Ὡθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὠθεῖν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὦσθαι με, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίση με, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἔξενυλίσθη Πηνῆς - - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχχος, unde Ἀνεκρυμβαχίζον olim lectum in Hom. 'Ιλ. τ'. 379. Hesychius explicat ἀνετρίποντο ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖται et Platonis de Rep. VIII. p. 555. v. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 5., consulem lapsum per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπομαχίσαντο τοῦτο) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime inprobum. [immo unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς ἀπομάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχόμενων αὐτοὺς τῶν Ἀμισίων. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec descro tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sane Polyaei lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατεία τοῦ Κροίσου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κύρου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιοῦσιν ἀπομάχοντο. In προσκυνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Mar. Tyr. I. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute posito utuntur verbo ἀπομάχεται, quomodo etiam apud Nostrum I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρός praepositione. Apud Polyaeum I. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. c. msstis puto codd. τὰς - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

tat. *Herodianus* ἡγρμα, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum μάχεσθαι cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῳ ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret τούτῳ τῷ λόγῳ, quā cum se defendissent oratione. Sic et *Larcher*. S.

[8. διὐτέρῳ σφί λέγουσι τὰδε) Videri poterat λέγουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomen σφί adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφη pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiecta legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λέγουσι, adiecta pro more Nostri δι particula, repetitur, prototypus sicuti cap. 141. *lin.* 11. col. *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post τίσαντας maioris distinctionis signum poni, nec ibidem λέγουσι a maiuscula A littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, ποιήν ἐκείνων τίσαντας“.. λέγουσι δι αὐτοῖσι etc. S.]

13 seq. κείνους μὲν γὰρ συγχίαι τὰ etc.) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum lib. II. *Jur. B. et Pac.* cap. 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus pterito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Iulian.* p. 246. d., ubi haec, κήρυκες ἠδίκητο παρ' ὅλης πόλεως, εὐκαταφρόνητοι τῇ βίᾳ καὶ αἵμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς διδόντων ἡσχύνθη, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morrellum* que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito Xerxi videbantur Lacedaemonii ius gentium violasse, συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστις -- ἀνθρώποις τινὰ ἀποκτείνειν, ἀσιβεῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχίει δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιαίους dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμιμα τε πάσης συγχιόντας Ἑλλάδος. *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 seq. πρὶν ἢ ἐξῆλθε) Inprudens *H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξῆλθον, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic lib. VI. 108. Ἰππίας μὲν δὲ ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθῆναι, visum illud suam finem accepisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Pravum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἐφίρειτο. En ex lib. V. 58. ὡς περ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε. Atque haec quidem plana et certa. In causssae explicatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw promta opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε, τὸ δὲ συμπεσεῖν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quae lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπεσεῖν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τούτων, Νικόλαν καὶ Ἀνήριστον, τοῦτο μοι θειότατον ἐφαίνετο, si ita fuisset, haesitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, δὴλον ὦν μοι ὅτι etc. WESS.

12. ὃς εἶλε ἀλιέας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatum provocabulum [ὃς, pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodotae c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλιεῖς in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 105. cum adnotatione Cl. *Wasse*. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud Stephanum in Ἀλιεῖς et Τίρυνες. Ad eosdem recta ducet Arch. Ἀλίκας, modo Ἀλικαὺς formes. Incoluerunt enim Ἀλίκην, desertam Pausaniae aevo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλικαί, teste eodem Stephanoque. Ob ista vertebam, qui *Halienses* ex *Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse interciperi: *Thucydidem* praeterea lib. II. 67. τοὺς ἐμπόρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκάσι, legebant, captos interemptosque ab *Aneristo* et consociatis, perhibere: inde haesitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. Corn. de Pauw, qua ὃς εἶλε --- ὀλκάδι καταπλώσαντας πληρεῖς Ἀνδρείων, qui piscatores *Tyrinthios* cepit, navi oneraria *Andriis* plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, ξυμμάχους: eos autem a *Thucydide* Spartanorum atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

ille neglexit, *Vallam* habuisse καταπλώσαντας, *navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem ἀνδρῶν ex praescriptis non immerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos piscatores fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse mercatores fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam primum quidem piscatores nonnullos, deinde vero etiam mercatores (ut quidem Athenienses praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. δ; εἰς ἀλίαις τοὺς ἐκ Τίρ. etc.) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling.* illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* Ἀλίαις praebet *Galeus*. *Halienses* isti, Ἀλῆες, dicebantur et Ἀλικοί: oppidum ipsum etiam Ἀλίκη secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Ios. Wasseo* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narrantur Athenienses, interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemo* (sic nomen scribendum videtur, Στρατόδημος, non Πραπ.) vindictam sumsisse de iniuria, quam, gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemonii*, τοὺς ἐμπόρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων ἐν ὀλίγῃ περὶ Πελοπόννησον πλόντας αἰσχυρίζαντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quaeso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? Negaverat - ne forsā, quod *Nostris* ex *Editis* posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile *Sperthies* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur θεῖον πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiam *Aristeas* idem fatum *Athenis* subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista [*lin. 6 seq.*] scriberet *Noster*: τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θεϊότατον φαίνεται γενέσθαι. Ἐν τοῖσι; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: τοῦτο μέντοι θεῖόν γε οὐ φαίνεται γενέσθαι: et paulo post, [*lin. 13 seq.*] δῆλον ὦν μοι ὅτι θεῖον οὐκ ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis *Larcherum* etiam mireris,

inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem?“ Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι θειότατον valere ἐν τοῖσι θειότατον (i. e. θειοτάτως) γενομένοις. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praepiudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzius perspexit, haec est: Talthybii ira ob violatos praecones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκειω) Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθω, ἄνδρα Ἀβδηρίτην (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης) δυνάμειον παρ' αὐτῷ μέγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

21. πολλοῖσι ἔτεσι ὕστερον ἐγένετο) Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαίη ἐξέργουμι.) Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, ἐνθαῦθα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξέργουμι γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖοι etc. addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia iustissime integravit. WESS.

10. πολλὰ τευχῶν κιθῶνες) Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 579, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] moenia, τὸ τεῖχος, ἱμάτιον πόλεως, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἥ τέ κεν ἦδη Λαίον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκα, quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, Iliad. Γ'. vs. 57. Mox Med. ὑπ'

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀνγκαιῆς,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τειχέων κιδῶνες) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστείου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῖχος Ἰματίων πόλεως, potius quam ex Homérico, Λαῖνον ἔσσε χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίσσεσθαι γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τεῖχος Ἑσθῆτα τῆς πόλεως, Athenaeo teste III. p. 99. D. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοθέντες ἀν Λακεδαιμόνιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Athenensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἐπαινῶν ἵνα κακῶς εἴπῃ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. ἀποδιξάμενοι ἔργα μεγάλα ἀπίθανον γυναικίως. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτῆρας γένεσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbonax Protrept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τὸδε ἡμέτερος σωτῆρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τ' ἀληθείς.) Omnino corrigendum puto τ' ἀληθεύς. Ut Πευσθῆναι τ' ἀληθεύς, sic dicitur ἀμαρτάνειν τ' ἀληθεύς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τ' ἀληθεύς ἡμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 52. ἀμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου: c. 78. γνώμης ἡμαρτήκασι χρηστῆς. Antipho p. 158, 17. ἡμαρτε (vulgatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 154, 40. ἂν Πευσθῆται τ' ἀληθεύς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἑρμει: πᾶσιν, οἷς ἐπέθιτο τούτων ἡμαρτανεν οὐδενός. VALCK. — Reiskius οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τοῦ ἀληθεύς scite fingeat. At quid si λέγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὗτω τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν τὸ λαιπὸν, ὅσον μὴ ἐμῇδισε, αὐτοὶ αὐτοὶ ἔσαν οἱ ἐπεγείραν-

τες, καὶ βασιλῆα μετὰ γε θεοὺς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo exspectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod οὕτω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) H. Stephani ἀπωσάμενοι [in Recens. Vocum Herodotearum ab illo propositum] scripti Codices respuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἐπιτάφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. νίθος τοσοῦτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδὲ ὅσας χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graeciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβερὰ ἰλθόντα ἐκ Δελφῶν, καὶ ἐς δῆμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίη) Eadem ac Ἀριστονίη videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων ἱεμίστησαν, carminibus vaticinatae fuerunt, in Plut. De Pyth. Oracul. p. 406. v. Tzetzes tamen Chiliad. IX. 812. responsum illud Bacidi vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μέλει Cl. Ruhnkenius ad Timaei Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. Ὡ μέλει, τί κάθησθαι etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos Oenomaus praebet Eusebii, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes Clem. Alex. Strom. V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat Eusebius primo, πόλιν φύγετ' ἔσχατα γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat Reisk. λιπὼν φύγ' ἐς ἔσχατα γαίης: sic Latinum fuge, φύγε, Deus iam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debebat incrustari: λιπὼν, φύγ' ἔσχατα γαίης, δώματα etc. [subintelleccta ad φύγε vocula ἐς.] In sexto versu vulgatum, Συμηνεὶς ἄρμα, firmat Eusebius: Ἀσση-

γενὶς legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiae gena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut *L. Scipio Asiagenes*, de quo vir magnus *I. F. Gronovius* egit: *Ismenias Thebagenes Varro* nis apud *Nonium* p. 172. Θηβαγενής. Ἀσιαγενεὶς dixit *Athen.* XII. p. 550. E. et ὄνομα Ἀσιαγενίς, XIV. p. 655. N. VALCK.

10. Συριγενὲς ἄρμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque Syrium maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιγενεὶς arridet, notum vocabulum, *Asiaticos* indicans. *L. Scipio Asiagenes*, a *Io. Fr. Gronovio* egregie *Livio XXXIX.* 44. assertus, *Obs. lib. IV.* 25. et βαβδούχοι Ἀσιαγενεῖς *Diodori XVII.* 77. erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris *T. II.* p. 604. Post pauca [lin. 13.] ἰδρωτὶ βεβύμενοι ex *Clem. Alex.* ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat *Pythia*.] De templis statisque *sudan-tibus*, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad *Diodori XVII.* 10. *WESS.* — Foedum rursus tyothetae sphalma indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiavit. οἱ πεν νῦν ἰδεῖσθαι scriptum oportebat. *S.*

[16. κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμόν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit *Loxias* deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequae obscura ac *Vallae* latina, malis effundite mentem, quae quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* gallica, armez-vous de courage contre tant de maux, explosit, similiter convertit, effundite animum his malis. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus Thes.* *T. III.* p. 814. ait: „Fortasse iis verbis *Pythia* monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.“ Equidem, quum ἐπικίδναμι proprie inspergo significet, de pulvere salutare cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, spargite animi robur super mala, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, his malis opponite animi robur. *S.*]

CAP. CXXI. 2. προβάλλουσι δὲ σθεας αὐτοῦ; etc.) *Laurentii* Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλειν, quod *Pavius* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abiectioe animi. *Euripides Rhes.* vs. 185. χρηὴ δ' ἐπ' ἀξίους πε-

πῆν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονες. Mens consultorum et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur *anxiis*, vel *animum despondentibus*, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν αὐτὸν nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προβάλλειν αὐτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est *animum abiicere*, sed *vitam obiiicere aleae fortunae, vitae periculo se obiiicere*; quod aliàs παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι αὐτούς significare possit *humum sese prostraverunt*; quod nimirum desperabundi facere subinde adsueverunt. S.

3-5. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes, tanquam supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus ἰκετηρίας λαβοῦσι, pro ἰκετηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK. — Omissa ὁμοία τῷ μάλιστα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Παλλὰς etc.) Ore liberrimo totum exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.] p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos praesertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illinc orsus δ' πάντες θρυλλοῦσι, Τείχος Τριτογενεῖ etc. In *versum tertium* [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum Ποῦταρ Deo contribuit ποῦtis inauditam, πεδάσας [pro vulgato πελάσας]: in πεδήσας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod *fir-mum* erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πελάσας. Sensum perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πελάσας) Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam ἀδάμαστον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πελάσσαν, referent Herodot. T. VI. P. I. B h

dum ad ἱσος: videlicet *verbum tibi proponam, quod adamantinum est*, et ad lapidis eius naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι διδόμενον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, *bene firmum et stabile decretum Pallas canit*. Conf. Perizon. et Kuhn. ad *Aelianum* Var. VI. 12. Praeterque ceteros *Rittershusium* in *Oppiani* Cyneg. III. vs. 240. Congruit *Homeri Iliad.* A. vs. 204. ἀλλ' ἔκ τοι ἱρὼ, τόδε καὶ τετιλίσθαι οἶω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πλάσσαν probavit Larcher. in *Notis* ad h. I. πιδήσας *Bothe* ad *Terent.* p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum *Eusebius* consentit, teneri πλάσσας, debet. Masculinum genus ad *Apollinem* referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit *adamanti adpropinquare faciens hoc verbum*, i. e. *adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans.* S.

18. Τριτογενεῖ) *Vigerus* Τριτογενεῖν maluit, κατὰ συνήθειαν pronuntiandum, nec *Pass.* scriptura abludit. Contra tamen *Polyaenus, Theodoretus* et *Codd.* plures veniunt, tumque Τριτογενῆς *Minervae* in *Hesychio* et *Suida* titulus. Notavit doctissimus *Berglerus*, versum a *Tzetze* in *Homerivita* apud *Lipsienses* manu scripta, Τεῖχος Ἐρεχθίδαις ἔδωκεν ἀπὸ τῆς Ζεύς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γνώμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non inprobabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ ἔχοντο in schedis. Ἀπὸ συνειστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] maxime solidae, ex opinione *Gronovii*; aut maxime probabiles, quomodo *Pavius*; mihi contrariae et pugnantes, ob dicta lib. I. 208. videntur. WESS.

8. ῥήχῃ ἐπιφρακτο) Huius non meminerat loci *Io. Meurs.* in *Cecrop.* c. 4.; *Herodoti* namque nititur auctoritate, quod illic tradunt *Syrianus* et *Sopater*: ille, οἱ μὲν, αἶτ, συμβουλεύουσιν ἔχσθαι τῆς ἀκροπόλεως ῥήχῃ γὰρ ἐπιφρακτο. *Sopater* arcem scribit κτινίους τότε πυκνοῖς καταπιφραγμένην: legerat, ita suspicor, in *Glossario veteri*, quod nobis tradit *Pausan.* II. [c. 32.] p. 188. ῥάχους καλοῦσι Τροϊζήνιοι πᾶν ὅσον ἀκαρπὸς ἰλαίας, κέτινον, καὶ Φαυλίαν, καὶ ἀργυμίλαιον. Ex *Herod.* sua quoque sumsit *Aristid.* in *Themist.* Tom. III. p. 307. οἱ μὲν πρισβύται τῆς ἀκροπόλεως ἔχσθαι παρήνουν (εὐτὼ παρὶλῆνουν) πεφραγθῆαι γὰρ αὐτὴν ῥήχῃ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χερσημὸν εἰς τοῦτο

Φέρειν. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τετιγίσθαι· Ῥάχος δὲ ἴστιν εἶδος ἑύλου. Herodotea forma vocis Ῥῆχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur φραγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡ θείη Σαλαμῆς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aequae ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημένον ἰὸν κως) Refingunt ultima ἰτεῖον κως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημένον, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μιν] viro Celeber. quodam modo satente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. ε. et post eum Polyaeus l. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημένων ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. si ἰόντως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μοι) δούτων ἡπίως χρησθῆναι: [et commode μιν dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡ σαρλὴν Σαλαμῆς, ἀντὶ τοῦ θείη, sive Ὡ διελή. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. ε. et Polyaeus. l. c. 30, 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπιστάσαστο. Themistocles enim, respondens secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημένον ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: εἰ τὸ ἔπος εἰρημένον εἶχε ἰὸν κως

ἐς Ἀθηναίους: et εἶχε ἰὸν idem valebit ac εἶχε ἰόντως. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio invecutum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μάλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μάλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μάλλον ὀλβιώτερος, lib. I. 32, 2., καρδαλέωτερον μάλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μάλλον ἰνδικώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Paulli Epist. ad Philipp. c. 1, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydides I. 80. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμίη δηλονότι. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύρειον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφι προσηλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut ea pecuniâ classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos, Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριωτικὴν πρόσδοον vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὄρχηδόν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretamento ἡβηδόν, viritim in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὄρχηδόν, quasi κατ' ὄρχους, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritim: cultius opinor et origini congruentius. [Eandem originem vocis (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διόπερ καὶ τοῦνομα τοῖς ὄρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοὺς ὄρχους σκιρτημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμελλον λαΐεσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum Hesychio, pro Λαΐεσθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λαΐεσθαι: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολάμψασθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὁρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat viritum, ἀνδρακίς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.) id est κατ' ἀνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχεις, testiculatim; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respectisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I. [ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem ille tradidit belli Aeginetis illati, ἐπλεόνασιν, inquit, τότε Ἀθηναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ὄρχηδόν μερίσασθαι, τοῦτίστι τούς ἀνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros. Plautus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λόγῳ) Multo mihi id cultius quam λόγῳ. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. n. disconvenit; in triremium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyeni I. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λόγῳ) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum diceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph. dat λόγῳ, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. d. ἔλεγεν, ὅτι ἐν μὲν πεποιήσαι τοὺς λόγους, ἐμὲ λόγῳ. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων) Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμείνω φρονούν-

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν σύνδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum *Diodor.* initio lib. XI. et *Herod.* VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ ἀμείνων Φρονιουσέων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte *lin.* 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ ἀμείνω Φρονιόντες opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσεσθαι τὰς τε ἔχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἰόντας πολέμους. Themistocli tribuit hoc *Plutarchus*, ut omnium quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. f. In istis *Herodoti* scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πρηγμάτων πάντων. VALCK. — Qui πρηγμάτων corrigunt, *Leunclavii* errorem errant, *Xenophontea* *Kur. παιδ.* I. pag. 124. f. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ πονηρῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior *Portus*: χρήματα res saepe quascunque signant. *Theognis* vs. 461. μηδὲ μενοίνα χρήμασι, τῶν ἀνυσις γίνεται οὐδεμία: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere *Sylburgius*. WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρήαι, res factu utiles atque necessariae. S.

6. ἔσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι) Altera mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκεχειρημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK. — *Portus* ἐγκεχρημένοι ex ἐγκράδομαι, bella quae in manibus habebant, ἐν τῇ χρήσει ἦσαν. Reiskius, levi mutatione, ἐγκεκρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἐγκερασάμενος πρηγμάτων μεγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallem ἐγκεχειρημένοι. WESS. — Vulgatum tenendum censens *Larcher* (cum *Dammio*, *Lexic. Etymol.* p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem *Schulzii* sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. *Schneiderus* quidem in *Adpend.* *Lexic. crit.* vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

13 seq. κελεύουσιν τὰς βοηθείας) Puto συνθησομένους [futurum participii, in quod *lin.* 11. consentiunt libri] pondus addere recepto ex schedis participio. Hanc vero luxata et manca decernens vir eruditus, sua de penu in Mi-

scell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱοί τε ἴσασθαι περιγινώσθαι συμφρονήσαντες, εἴ πως ἐν τι γένοιτο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graeca natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Corcyraeos, in Cretam, φρονήσαντες, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos coalesceret concordia, mutisque viribus Persam repellerent. Rarius illud συγκύβαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. εὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέζω) Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Graecorum, tanquam ex μείω. Quod si foret, praeferrem τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et πολλήν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλήν γὰρ ἡγοῦμαι τὴν θεόν, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦκ ἀνάνυμος θεὰ κέκλημαι Κύπρις. In Pavii etiam coniecturam μείω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Graecanicis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi εὐδαίς ὅστις οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 15. et V. 97, 12. nec vero idoneam video causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ ante εὐδαμῶν adiciendum, aut μεγάλη delendum censeamus. S.

●● CAP. CXLVI. [5. βασανισθέντες torti reddidi cum Valla: et denotat quidem βασανίζειν quaestionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

15. ταῦτα θεεύμενοι) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θηεύμενος* δὲ, et c. 212. *λέγεται βασιλῆα* *Θηεύμενον*, quod redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh. I. 436.* γῆθει δὲ σέλας *Θηεύμενος Ἰδμων.* Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2. et *Plutarcho* *Apophthegm. p. 173. c.*, cui magnum illud et memorabile P. Scipionis apud *Polyb. XV. 5. Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἐπὶ δὲ Θηεύμενοι ἔωσι πλήρεις) Hinc *Θηεύμενος* a Porto receptum: sed more Nostri scribendum *Θηεύμενος*. A *Θάω*, praeter *Θαύω*, *Θαύμα* etc. fluxerunt *Θεάομαι*, *Θαύομαι*, et *Θηόομαι*: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista *speciandi* satietate cupiditatem explevisent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi P. Cornelii Scipionis VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores *per castra* qua vellent circumduci iussit; *percunctatusque, satini per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad Annibalem dimisit*: illud neutrius, sed factum memorat *Valerii Laevini Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. *παραδῶσειν σφίας τὴν ἰδίην ἐλευθερίην*) Iubent *Pavius* et *Reiskius* *σφίας καὶ τὴν ἰδ. ἐλευθ.* aut *σφίας τὴν τε ἰδίην ἐλευθ.* rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1.* pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post ἀκούσαντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis caussa deinde adponitur pronomen *σφίας*, ad ista superiora spectans. S.

20. *τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηρτυμένοι καὶ σίτω*) Iuvenes ὕδασι τε καὶ σιτίοις εὖ ἐξηρτυμένοι lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. n. ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηρτυμένος πρὸς ῥεστώνην: et *Menandri Eclog. Legat. p. 124. ed. Hoesch.* ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ -- ἐξηρτυμένα ἦν, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orvillium* confer ad *Chariton. VI. 4.* [pag. 555. ed. Lips.] Xerxis illam in Graccorum nautas et mercatores lenitatem *Polyaen. VII. 15, 3.* neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sincerae deteriore formam ἐξηρημένοι supposuerat Gronovius. τᾶνδον ἐξάρτυ, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. ὕδασι τε καὶ σιτίοις ἐν ἐξηρημένους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyaeus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. πειρήσονται παραλαμβάνοντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρίσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui πειρήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco in initivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. πειρήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρίσονται, cuius loco οὐ παρήσονται H. Stephanus, παρίσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile πειρήσονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recordor, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., οὐδαμὸς ἂν ἐπειρώντο ἀντιούμενοι βασιλεῖ. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶσω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomaos, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tutabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomaos habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poëta voluerit, non expulso. Per κεφαλὴν arcem forte designavit, Argis Ἀρίστησαν dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, Κορυς in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut verutum. quod προβόλαιον Xenophonti, Nostro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶσω ἔχειν equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (colato Xenoph. Cyneget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγον τὰδε ἐπελθόντες ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθον ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοι κατὰ γε τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super ceteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. ὁμῶς σφι ἀποχρᾶν κατὰ τὸ ἥμισυ ἡγεμόνεοι) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπηγγέλλοντο συμμαχεῖσιν, ἰὼν αὐτοῖς μέρος τὴν ἡγεμονίαν συγχωρήσωσιν: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallent dominum, quam Graecum Imperatorem, ὁβῶς αὐτοὺς ἔχῃν ἡσυχίαν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μὴ δὲ σπονδῶν ἰουσῶν ἐπιλέγισθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοι σπονδῶν μὴ ἰουσῶν, considerantibus foedere nullo percutso. Mutata series est ex productiore, ut saepe aliās, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Ion. voce Ἐπιλέγισθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακλόουθος oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Rappellus in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακλόουθιαι utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissimā vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, voculā μὴδὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγισθαι, sicuti praecedentes ὑποκρίνασθαι et σπονδῶν ἔχειν, a superiore verbo λίσσουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σπονδῶν μὴ ἰουσῶν, τὸ λοιπὸν ἕως Λακεδαιμονίων ὑπήκοοι, ἣν ἄρα σφίς etc. De verbo ἐπιλέγισθαι (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commodè Corayus apud Larcherum docuit, haud raro illud melius notionem includere,

et idem fere ac φοβεῖσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβεύμενοι hic esset positum) consequitur μὴ τὸ λοιπὸν ἴωσι etc. In *Var. Lect.* adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisis vocibus μὴ δὲ recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero μὴδὲ primum ab H. Steph. esse invectam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην) Haec Larcherus vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, *si aliam cladem a Persis acciperent*. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιν scriptum oportuerat. Itaque alii ἐν τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ suppleant; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἥν σφίεας καταλάβη πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in *offensionem Persae* incurrent: sed, quoniam adiicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut *clades* simul intelligatur *offensionem* illa consecutura. S.]

14 seq. οὐκ ἔστι δυνατόν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, ἵκνται, ἅτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιστοτάτου τὰ τῆς ἐξουσίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranis, quae in κωλύειν egregiae itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensus non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασιν etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτινῶν τὴν πλεονεξίην illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praeoptaverint ὡς τῶν βαρβάρων ἄρχειν, ἢ ὑπεῖξαι Λακεδαιμονίοισι. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκῆνας κατέσκαψαν, *Diodor.* XI. c. 65. *Pausan.* II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοισι, αἰτ, αἰσχιστα πιπίονται: et frustra *Plutarchus* excusare nititur Argivos tanquam οὐκ ἀπειπαμένους τοῖς Ἕλλησι τὴν συμμαχίαν, T. II. p. 863. s. Ob idem illud odium abstinuerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste *Thucyd.* II. c. 9. πλὴν Ἀργείων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit *Diodor.* XII. c. 42. Sed Achaeci bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur *Pausaniae* VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσιν σφίσιν ἡγήσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis *Thucyd.* vid. II. 28. *Diodor.* XII. 75. de incommotis Is. *Casaub.* in *Aeneae* Poliorcet. c. xi. et *P. Wessel.* ad *Diodor.* XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quis Perses, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et *Apollodor.* Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντιξοὺς *Synesii*, *Agathiae*, *Procopii*, et ἀμφίξου *Epigram.* apud *Suidam*, obtrudere [lin. 12.] *Herodoto*, ἀντιξοὺς ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex *Steph.* margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντιξοὺς ex *Med.*, cui etiam *F.* adsentitur, receperat *Gronov.* S.

10-12. οὔτε ὧν ἡμῶς εἰκός) Οἰκός, Nostro familiare, hic ex *Arch.* iam recipi debuerat, et paulo post ἀντιξοὺς

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. μέζοντας ὑμέων ἄξω) Fortasse aliis ἔξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλη ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτῃ δὴ τὸν Ἑλληνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμὸς μέζοντας ὑμέων ἄξω, id est, οὐδαμὸς τιμιωτέρους vel ἐν μείζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἔξω, tanquam usitatus ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας - - πρὴν μα ποιεῖσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἔφοροι, πρὴν μα μέντοι οὐδὲν ἐποιήσαντο τοσαυτῆκα : id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἔθετρο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν) Ultimū non absurde Reiskius in μεταίτειν mutabat; mihi repetitum ex vicinia videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτειν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτειν οὐδὲν : sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant : cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσιος) Alibi προφάσιος δὲ τῆςδε [nimirum ἐνεκα,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσιος Aristaeus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4 seq. ἀγγέλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Ar-

taxerem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

8. εἰ σθεῖ ἐτι ἐμμένει etc.) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat *Stephani ἐμμένειν ἰθίλουσι*. *Valla*, an amicitiam - - - putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, εἰ σθεῖ ἐτι ἐμμένει τὴν πρὸς Ξέρξῃ φιλίην συνικεράσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structuræ notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca responderunt accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysiae* p. 348. τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ νικῇ, οὐ πλείονος ἀξία ἐστὶν ἢ etc. et *Sophocl. Trach.* vs. 687. ὃ γὰρ ἔχρειον - - πόκω τοῦτ' ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7-10. εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκῆα etc.) Eximium *Eusebii* dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit *Stobaeus*, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. *Wesselingius* in Diss. *Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutatam pertinere suspicabar ad ista, ἰωῦτοῦς (πολλῷ) ἀμεινον πρῆσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ἐτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἐγκληματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviolem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* criminationem; qui *Philosophus* in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη· πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἐτι ἀνάγκη. VALCK.

8. ἐς μέσον συνενεῖκαεν) Nollem substitutum *συνενέικαεν*, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, *Stobaeus* et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἰθίων πάνταθεν συνενεῖκαεν p. 716. ed. *Galei*. Cultius praeterea et aptius ἐγκύψαντες, [lin. 9.] quomodo *Stobaeus* et boni Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi ei σφόδρ' ἐγκυφότες, dieterio Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδέναι δέ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔς τε τὰ ἰωῦτῶν ἐγκύψαντες, καὶ τὰ ἐκίνοις παρέρντα ἐπιφρασάμενοι, εὐρήσουσι ἰωῦτους ἄμεινον πρήσσοντας. Sic enim ex Trincaveli editione et Gesneri scholio conmode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim haec amasse, unde πάντῳ ὥραϊον in Pass. adpostium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspiciatus equidem eram, ex prisci alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.

11 seqq. Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, αἶτ, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔτι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὴ βουλ. σφι εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὴ βουλ. σφι προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προεῖναι, an εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γε κρέττον καὶ ὁτιοῦν ἄλλο παθεῖν ἐστί. Euripidis Praxitheā in Erechtheo: Μισῶ γυναικίαις, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παιδᾶς εἶλον. Usitatus in talibus ἀντι verbo etiam προαἰεῖσθαι adicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκῆτωρ ὁ ἐν Γέλη) Laurentio Olkῆτωρ nomen proprium fuit, scribenti praeterea Epitriopio,

haud nitide. Οἰκήτωρ ὁ ἐν Γέλῃ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adconmodatus. Ceterum interpretes *Pindari* Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερά ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod ταῦν θεαῖν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ferendum fortasse fuerat οἰκήτωρ ἐν Γέλῃ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιφῆμον) *Athenaeus*, *Stephanus Byz.*, *Pausanias*, *Etymologus*, *Scholias* *Pindari*, quos plerosque ill. *Scaliger* ad *Euseb.* Chron. Ann. mcccxlvi. p. 80. perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatur est, hominem ita adpellant. Consentiet illis in posterum *Herodotus*; qui profecto οὐκ ἐλπίσθη [non ἐλήσθη] reliquerat. WESS. — *Athenaeum* vide lib. VII. p. 297. r. et *Steph. Byz.* in *Γέλα*. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud *Herodotum* similesque scriptores reperiri τὸν ἅπαντα ἄνδρα. Aut eiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ πῖόντος ἀνδρός? *Sophoclea* Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud *Sophoclis* Oed. Tyr. vs. 401. Καὶ τοι τόγ' αἰνίγμα οὐχὶ τοῦπιόντος ἦν Ἄνδρός διεπνῖν: ubi *Schol.* οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός. *Cratinus Athenaei* II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε παντός ἐστιν ἀρτύσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [*Casaub.*] οὐ παντός ἀνδρός etc. [Vide et *Animadv.* in *Athen.* T. I. nuperae ed. p. 454 seq.] *Lucian.* T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ τοιοῦτον. Sed est tamen illud in nobili senario apud *Zenob.* Cent. V. pr. 57. Οὐ παντός ἀνδρός ἐς Κόρυμβον ἔσθ' ὁ πλεῖς: Non cuivis homini etc. *Aelian.* de Nat. An. XIII. 9. ἵππου Ἰνδὸν κατασχεῖν -- οὐ παντός ἦν. Eleganter, ut *Sophista* scilicet, *Philostr.* Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2. εἶναι δὲ, αἰτ, τὸ μὲν ζῶντα τὸν τυράννον ἐπικόπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπεμβαίνειν κειμένῳ, παντός. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiciere articulum non dedignatus videtur *Herodotus*. Sic quidem

idem I. 91, 29. τοῖσι ἄπασι scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἄπασι scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντάρους) Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi *Mediceas* membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. lxx. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in vii. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. lxxii. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniae VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνησιδήμου) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. 8. εἰς ἣν δορυφόρος Ἰπποκράτης) His si adesset μετίπρεψι, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γέλων --- πολλῶν μετ' ἄλλων --- μετίπρεψι μετὰ δὲ etc. Gelon --- cum aliis multis --- excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis iuitii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀντὶ εἰφαίνετο ἐν τούτοις terminare, sublatis maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάντων τῶν ἱππέων τὴν ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandatam Timaeus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖσδε καταλλάξαντες) Subvenire vitiosae καταλλάξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii coniectura, hac lege reconciliantes. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent, Thucydid. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρω) Cleander-ne, an Cassander, iusto fuerit nomine, in Msstorum dissensu non assevero. Gelo, modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari,

Herodot. T. VI. P. I.

C c

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similis ambitionis alii, pupillorum caussae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἐσθλῶ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακῶ, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Κυλλικυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Κυλλικύριοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμόροις sive Γεωμόροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Κυλλυρίων: ex his duabus tertio lectio formari poterit Κυλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Κυλλικύριοι, οἱ ἐπιστελθόντες γεωμόροι (γεωμόροις leg.) δούλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ πανθοδαπούς εἰς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίοις leg.) ἐγκλείσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικύριοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbii §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γέλῃς μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρηκούσας ἐπικρατίων, Γέλῃς μὲν etc., nihil hic inconmodi: sin, non male ἐπικρατίων aut ἔτι κρατίων cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. WESS. — Γέλῃς ἐπικρατίων, id est, ἥς ἐπικράτει. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ὃ δὲ τὰς Συρακούσας ἐκράτουν. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἐλάσσω ἱπομέτο ἐπικρατίων Γέλῃς: ubi ἐπικρατίων idem valet ac ἐπικρατεῖν, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρηκούσαι) Reiskii et Pavii ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρῆκ. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἴσαν ἄπαντά οἱ αἱ Συρήκουσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph'r. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic similimum protulit G. Raphelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidae VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀποικισμένης τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermanni Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὼ: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione ἐν, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖσι Βαβυλωνίοισι Ζώπυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ἴσαν ἄπαντά οἱ Συρήκουσαι. S.

4 seq. αἱ δὲ παραυτίκα ἀνά τε ἔδραμον καὶ ἔβλαστον) Sic de Lacedaemoniis, ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γίσιος: ἀνίδραμί τε καὶ εὐθνήθησιν. In Ἀναδραμῖν, pro αὐξήθησιν adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et Poëtis usitatam, saepius usurpare non dubitavit Eunapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνά τε ἔδραμι - - καὶ ἐπίδωκε. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriā tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iuberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίων τε Ταραντίνων καὶ Ῥηγίων, οἱ ὑπὸ Μικύθου τοῦ Χοίρου ἀναγκασόμενοι τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 35. IX. 93. WESS.

19. συνείκημα ἀχαριώτατον) Spartani populum Atticum δῆμοι ἀχάριστον, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνείκημα ἀχαριώτατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua οὐδὲν ἀξυνετώτερον οὐδὲ ὑβριστότερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Mssii noluerunt, sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensium legatum,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. strophe fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ ista in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πυθόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὐξοίτο: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenii nostratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπιψύχαν ἡμῶς Λακιδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) - - - παραλαμφομένους τε πρὸς τὸν βάρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάντως γὰρ καὶ πυθάναι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc. VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhaerescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως καὶ πυθάναι ὅτι Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζῆξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeneti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

11. δυνάμιός τε ἦκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, aut etiam πόβη. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἦκεις μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, εὖ δὲ δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, καὶ etc. eiecta voce μεγάλης, quae forsitan ex interpretamento, μεγάλην ἔχου, nata contextum irrepsit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχιν in talibus quaevis adverbia sibi patitur adiungi; sed ἦκιν ferme tantum εὖ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὖ ἦκεις μεγάλων, sic neque δυνάμιος εὖ ἦκεις μεγάλης. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὖ ἦκιν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.] μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας T. II. p. 469. [ed. Weist.] Apud Suid. in Εὐτόκιος legitur et γένους εὖ ἦκων. Φύσις εὖ ἠκοντα dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, πιθανότητος εὖ ἦκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αὐτῷ δ' (id est

ἑαυτοῦ) εὐ ἦκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Ἐωῦτ' ἂν εὐ ἦκοντες Assyrii dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, Φρενῶν εὐ ἦκει, comparat cum Homericā τόξων εὐ ἰδώς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γεγυμνασμένους ῥητορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu praeferunt libri omnes! nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἅπαντ' λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 7. χάρις dixit Herodotus ὥς ἂν ἦκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὐ particula; quumque VIII. 111, 11. θιῶν χρηστῶν (non, nude θιῶν) ἦκουσιν εὐ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμιος ἦκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμιος εὐ ἦκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγῳ) Latina Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢ λυστόμενος ὁ ξείνος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἢ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Casfii lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολὺς ἐνέκειτο τό, τι τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — *Valla*: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: *vehemens erat in urgendo*. πολλὸς adfectum et vehementiam exprimit: ἐκείσθαι vero est insectari, *invehi, urgere*. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum *Valla*: *Insolentem habetis orationem*; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adcommodatius aliquod latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: *Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini*. S.]

7 seq. τὸν Δωριεὺς — πρὸς Ἐγισταίων Φόνον) De his, infelicem Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὤφειλται, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἱκανίσεις, [lin. 10] usu Thucydidis II. 55. quamquam similis ibi descriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑποτίθοντος) ἰσχυρὰ δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπε-

τινων μεθούς redditur ὑπισχνούμενος a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὴ Γέλωνος μνήστis γίγont, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑσμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. διπλοῖας τε τριήρας) Armasse Gelonem διπλοῖας καὶ καὶ διαχιλούς ἰππίς καὶ πεζούς μυρούς ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani iactantiae non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μέγ' οἰμώζειν) Manifesta ad-umbratio Homerei Ἡ κε μέγ' οἰμώζειν γίρων Ἰππηλάτα Πηλεὺς Iliad. H'. 125. WESS. — Homericus versus est parodia ex Ἰλ. ἡ. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. α. 255. ἥ κε γνήσσαι Πρίαμος. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. ἡ. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδοτῆ εὐρήσασθαι ὅμοιον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιρήσθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρήσθαι, qua tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθῆιν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 154. σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθῆιν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθῆιν pronum est aut βούλου (ion. βούλει) intelligere, aut δικαίως ex verbo proxime praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπειδὴ ὦρα ἀπεστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους) Ἐπεστραμμένους τοὺς λόγους, dicta asperata, fuisse autumo: quo sensu λόγων μᾶλλον ἐπεστραμμένα Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis σιμνότης ἐπεστραμμένη, asperior, discrepans ab Isocratea, quip-

pe quae ἀβροτέρα καὶ ἡδιων in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. WESS. — At ἀπεστε. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖον σφι τόνδε) τὸ τελευταῖον legi mavult Koenius. VALCK.

3 seq. ὀνιδία κατιόντα ἀνθρώπων φιλεῖ ἐπανάγειν τὸν θυμὸν) Haec et seqq. prostant et ap. Stobaeum p. 171, 11. et p. 173, 32. Aeschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδές, inquit, ὀνιδος οὐ πικραιτέρω τῆς ἀποῆς ἀφικνεῖται. Iuxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίῃ ὁ θυμός. Cum hoc Gelonis, dictum iratae Tomyridis comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεται, ὥστε, κατιόντος τοῦ αἵνου ἐς τὸ σῶμα, ἐπαναπλῶειν ὑμῖν ἔπειτα κακὰ. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπων: nam et ὀνιδία dici possunt κατιόντα ἀνθρώπων, pro ἐς ἀνθρώπων: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμὸν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ μὲ ἐπισσας) Praetuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμῖς τε ὑπείξομεν) Sic scribendum vidit Koenius. VALCK.

14. τούτοις ὑμῖας χρειὼν ἐστὶ ἀρκεῖσθαι) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρκεῖσθαι, quod, Vallae lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobaeum (p. 4, 27.) Democriti, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρκεῖσθαι, an, una detrita, ἀρκεῖσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII, 5, et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati saepe στέργειν τοῖς παροῦσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, Lysiae; si huius est ὁ ἐπιστάσιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρκεῖ-

σθαι: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 659. Longin. xxxiii. 5., ἥκιστα τοῖς πταισμάτιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 78., διαίτην οὐδὲν ὡς κρείττετο Σκυθικῇ: III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρκέσθαι τούτοις μόνοισι. VALCK. — Animus in ἀρκέσθαι magis, quam ἀρέσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρκέσθαι τούτοις μόνοισι. Accedunt ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι in Teletis fragmento apud Stob. Serm. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebræos c. xiii, 5. Nemi tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρέσκεσθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνειτο) Non male cepit *Valla*, [sic reddens: *Hanc Gelon conditionem offerebat.*] Sic lib. V. 24. ταῦτε τοι ἐγὼ προτείνωμι. Passivo significatu, δυοῖν πραγμάτων προτεινόμενων, scripsit *Isocrates* in *Panathen.* pag. 257, A. VALCK. — Προτείνειν, activè verbi formà, significat offerre, (paci conditiones) *proponere*. Vide Lexic. *Polyb.* p. 541. Προτείνεσθαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμείβετό μιν τοῖσδε) *Aspernandum hoc non videbatur*. Huiusmodi lib. I. 35. Κρείστος δὲ μιν ἀμείβετο τοῖσδε. WESS.

12. οὕτω ἔχει τοι) *Laurentius* vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod Codd. respuunt, minime tamen inprobum. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὡς οὐδ' ἦν, ut etiamsi etc. Endem sentiunt *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — Potuit *Valla* id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὡς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante nos iam a *Schaefero* factum. S.

17. παράλιν Ἑλλήνων στρατὸν) Male παρ' ἄλλων *Valla* et consentanei. *Maritimas* civitatis suae copias orator *Atticus* negligere haud potuit. WESS.

18. εἰ Συγκουσίοισι ἰόντες Ἀθηναῖοι συγχωρήσωμεν) Super-

bum oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitratu alienissima, vocula ei, quae, ex vicino ei facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλω δὲ παρήγομεν οὐδενὶ ναυαρχεῖν μᾶτην γὰρ ἂν - - εἴημεν κερκτῆμενοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συρακουσίοισι, ἰόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, θέλεις, vel βούλεις ἴνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt *Demosthenis* p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξιῶν Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ὁρμώμενον περὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 55. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρετον ἀνέρωπον καὶ ταῦτα γυναῖκα φοβηθήσεσθε; Tale quid indicatum voluit *Thucyd.* VI. c. 59., ubi *Hippias* *Acantidae* filiam suam *Archedicen*, Ἀθηναῖος ὧν Λαμψακηνῇ ἔδωκεν. Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat *Atheniensis*: ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μούνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται Ἕλληνας: quae tractavit clariss. *Wessel.* supra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] *Plutarchus* de Exil. pag. 604. D. Τίς εἴηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον οἷον Εὐριπίδης; Ἡ πρώτη μὲν λέξις οὐκ ἐπαρκὲς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' ἔφουμεν αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Περσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγωγήμοι. *Euripidis* ista, nobis ex *Erechtheo* servata, minus sincera prostant in orat. *Lycurgi* p. 160. VALCK. — Quod abiectam voculam ei maluit *Vir* doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem *H. Stephani* posteriorem invecta est; et, ut voculam ei libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. *Ald.* et *Steph. pr.* in συγχωρήσωμεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit *Valck.* in verbis ἰόντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S.

20. μούνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται) Vide lib. I. cap. 56. *WESS.* — Μετανάστης, qui solum vertit, *Homericum* vocab. *Iliad.* I. 644. (al. 648.) et π'. 59. non ad thema ἵστημι vel ἐτάω referendum, ut a nonnullis factum video; sed a ra-

dice *vaio*, *vaio*, *habito*, repetendum; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. S.

21. τῶν καὶ Ὀμηρος etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, Poëta consentiente, *Iliad.* B'. 554. WESS.

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἄρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus Cl. *Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχόντους non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἴσθι ἀρξέομενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων c. 160. WESS.

3. οὐδὲν ἐπιέντες) Quod plures scripti οὐδὲν ἐπιέντες cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* Ὑφίσι, συγχώρι, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. *Ἐπιέντες* *Portus* illustravit. WESS.

— Ὑπιέντες, ex *Arch.* enotatum, recipere. Vim verbi propriam et translatam L. *Küster.* attigit in *Aristoph. Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* T. III. p. 251., ὥσπερ ἂν εἰ πλείων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας κομίζεσθαι, εἴτα ὑφίμην ὑπὸ δουλίας. Schol. MS. εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπήγαγε τὸ Ὑφίμην ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλῶντων τὰ ἱστία. Ut ὑφίσθαι τῶν ἱστίων, sic et dicebatur ὑφίσθαι τοῦ τόνου, τῆς γλώττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph. Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* Vit. *Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, ὑπίσθαι τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non ὑφίμηνκα, sed scripserat, ut puto, πάντως σου θαυμάζεις, ὅτι ὑφίμηνκα τῆς ὀργῆς. VALCK. — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὑπείς τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 52, 9. ὑπῆσεν τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ἐπιέντες unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum ὑφίμηναι, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὑφίμηναι τῆς ὀργῆς dici pro ὑφίμηναι τὴν τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur οὐδὲν ὑφίμηναι, nihil remittere. S.

[4. οὐκ ἂν φθάνοι etc.) Familiarem istam Graecis for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermannus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam aliàs, locutio, adiectis verbis τὴν ταχίστην: quasi diceret, etiamsi quam celtissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

6. ἐν τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἴαρος αὐτῇ ἐξαπαλίστηται) Errantem *Vallem* comiter in viam P. *Leopardus* reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundioiorem, praestat elegantiam illud *Periclis* ex Orat. Parentali, iuventutem *Atticam*, bello perentam, τὴν νεότητα ἐν τῇ πόλει ἀνηρῆσθαι, ὥστε τὸ ἴαρος ἐν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡ ἐξαπαλίστη, in *Aristotelis* *Rhetor.* I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Sylb.* Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, *Philosophus* explanationem addidit. *Noster* adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae maculam *Graeciae* adfricat. Quid enim? an δῆλον erat, *Gelonis* copias *Graecorum* exercitui tantum praestare, quantum ver potius et mobilius aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, *Graecorum* summum praedictorem, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavies* et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea immunis esset culpa, δηλοῖ γὰρ, Gelo nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotea* forent. Puto Cl. *Valekenarium* omnia dis-puncturum. [Vide mox Adn. ad lin. 6 seqq.] *WESS.* —

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Valle*, ἐξαπαλίστηται, et ἐξαπαλίστηται: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. *Hesychii* Ἐξαπαλίστηται est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in Ἀναίστηται, qui descripsit istam notam ex *Scholiis* plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. Ἐξαπαλίστηται, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum Emend. VIII. 1., cum his *Gelonis* compararunt *Ios. Wasse* ad *Thucyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, ele-
genter a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescen-
tiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte
dicitur *ἔαρ παντὸς βίου* apud Stobaeum pag. 453, 37. neque
absurde Demades *ὁ ῥήτωρ ἔλεγε* (Athenaeo teste lib. III. pag.
99. D.) *ἔαρ τοῦ δήμου τοὺς ἰσθμους*. Iuventutem ex civitate
bello sublatam (Φιλίῳ γὰρ ἀνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους, So-
phocles in Scyriis:) non inepte dixerit quis in funebri
laudatione, *ἔαρ ἐκ τοῦ ἱναυτοῦ ἐξαίρεθιν*. VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo
ἐξαίρηται, proxima si subiungerentur ista: *στειρομένην
ὡν τὴν Ἑλλάδα τῆς ἱαυτοῦ συμμαχίας εἰκαζε*, ὡς εἰ τὸ *ἔαρ ἐκ τοῦ
ἱναυτοῦ ἐξαίρηται* εἴη: intermedia nemo, credo, requi-
reret; quae mihi nec Herodoto neque huius lectoribus
satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam
hunc similemve in modum primum scripta: οὗτος δὲ ὁ
νόος τοῦ ῥήματος, ὃ θέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμώτατον (δῆλα
γὰρ ἐν τῷ ἱναυτῷ ἔστι τὸ *ἔαρ δοκιμώτατον*) τῆς τῶν Ἑλλήνων
στρατιᾶς τὴν ἱαυτοῦ στρατιάν. Recepta facile formam induc-
runt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus
nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam,
Herodotus interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctis-
simorum Duumvirorum me quidem non admodum mo-
verunt. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod non
credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare,
quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomi-
ne scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice
de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Valcke-
nario ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonne-
mine adiecta videtur, Herodotoque pariter et illius lecto-
ribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur Vir
doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute
et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim
et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum
edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et
138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonni-
hil incommodi habere videtur, nempe verbum *ἐστὶ* lin.
8. quod verbum si abesset aut cum *εἶναι* permutaretur,
(quae passim inter se permutata observare memini a li-

brariis) reliqua commodissime procederet oratio: δῆλα δὲ, ὥς (λέγει, vel ἰθὺι λέγειν) ἐν τῷ ἱκαντῷ (εἶναι) τὸ ἔαρ δοκιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τῆς ἰωυτοῦ στρατιῆς. S.

CAP. CLXIII. 3. δέισας μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλήσι) Excitans ista Suidas in Δείσαντες lectionem firmat Med. [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Δεῖσαι περὶ τινι, ad exemplum Nostri frequentarunt Thucydides, Aristophanes, Philostr. alique Sophistae. VALCK.

9. Κάδμος τὸν Σκύθεω) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum, [cf. cap. 164, 9.] Κάδμος τὸν Σκύθεω: similiter Scythen Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἐνόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτον εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἰωῦτὸν ἀνέβησαν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Iac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidae in Ἐπίχαρμος. VALCK.

11. Φιλίους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106. ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ Φιλίους λόγους. Namque διφασίους λόγους corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem διδόναι γῆν τι καὶ ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν τυραννίδα Κῶων ἐν βιβηκυῖαν, id est ἐνστάῃ: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad Dial. Deor. XXV. 2.] βιβηκίαις significat firmo certoque gradu nixum consistere. [Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. βαῖναι. Inde βίβαιος, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλὴς Euripidi, Archilocho est ἀσφαλῶς βιβηκῶς apud Dion. Chrys. p. 399. v. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eidem dicuntur Archilocho, ἐν βιβηκότες, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Saepe Dii, ait, μὰ δ' ἐν βιβηκότες Ἰππίους κλίνουσι: ita scribendum

est pro κινῶς. Εὐ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βιβηκυῖαν, *florentem adhuc Graeciam* dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. εὐ βήσεται ἡ πόλις, μᾶλλον δὲ ἰσθήξει: eidem p. 702, 8. restituisset dicitur Salmas. εὐ βιβηκότα, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit εὐσταθῆ. VALCK.— Εὐ βιβηκυῖαν, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. ὁ πόλιμος οὗτος εὐ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βιβηκυῖαν δίδουσιν ἐν βάθρῳ. Hinc ἐχθροὶ εὐ βιβηκότας in Sophocl. Elect. vs. 985., explicante Critico, βεβαίως ἰστάμενοι: et μάλ' εὐ βιβηκότας Archilochi Florileg. Grot. ex Stobaeo, pag. 437. Contra ea ἐπισφαλὲς βιβηκότα, infirmiter posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. iv, 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur ἐκὼν τε εἶναι καὶ δεινὸν ἐπιόντος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιουσύνης. In his defendi poterit ἐπιόντος, legi tamen etiam ἐκόντος: quae Koenii est coniectura. Lectionem Mediceam, ἀπὸ praebebat Thomas Mag. in Ἐκὼν εἶναι: ubi quae proxima succedunt Herodoteis, γράσσεται δὲ καὶ ἐκόντες ὄντες duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas ἐκόντες εἶναι: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK.— Ἐκὼν τε εἶναι, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. ἐβοήθησε ἀν τοῖσι Ἑλλήσι) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timaeum in Punico contra Siciliam (utrumque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Vind. videtur [lin. 6.] ἐπῆγε ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, quae et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS. [3. ὑπὸ Θέρωνος τοῦ Αἰνισιδήμου) Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Aenesidemo conf. c. 154, 7. S.]

7. Ἐλισύων) Bene habet. Ἐλισυκοί, ex Hecataeo, ἔθνος Ἀργύων Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; mirorque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51.,

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyæn. l. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἐλισύων καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. Ἐλισυνοί, ἔθνος Λιγύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κύρνοι notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρης etc.) Aristoteles περὶ Ποντικ. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad Histor. Pactor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρωμένων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et aermomis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρωμένων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρωμένοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. ὅπερ ἴδω παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenis decerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venit. Hyperides, ὃ δ' ἐστὶν ἀφανὴ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ εἰκόσι ζητεῖν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus οἰκότι, legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν οἱ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθέντι δὲ Ἀμίλκα, τρέπω εἴτε τοιούτῳ ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηκοῦσιοι, τοῦτο μὲν οἱ θύουσι. Per Phoenices ego Carthaginienses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἱέρω, ὡς Συρηκοῦσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

racusanorum nobis exhibet Polyaeus I. c. 27, 2. VALCK. — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Superius enim ὡς Φοίνικες Carthaginienses includit, quippe eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197. Si, Carthaginiensibus expulsis, legeris ὡς Συρηκόσιοι, qui in achedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicitate quarens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola praeterea Poenorum super eius exitu describitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw adverterunt, opinati ὡς Φοίνικες aut alterum certe Καρχηδόνιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum eadem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspitione quod vehementer offendat, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem praeteriit, primitus fuisse, ἀφανισθέντι δὲ, --- εἴτε τοιούτῳ, εἴτε ἱερίῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob praecedentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de coniecturis statuerit, pati nequeo, τῇσι πόλεσι τῶν ἀποικιδῶν [lin. 14.] vim inferri. Appianus Bel. Civil. lib. III. [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπιψεν εἰς τι τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποικίδας πόλεις. WESS. — Quam cum Schaefero adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρηκούσιοι, Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei Polyaei testimonium, narrantis strategemate Gelonis occisum Poenum esse, (quem ille quidem Himilconem nominat) speciem videtur conciliare. Caeterum denuo expendenti mihi Herodoteum locum per quam fit probabilis Wesselingii sententia, Syracusios hic non nominasse Herodotum, sed nude ita scripsisse, εἴτε ἱερίῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλεις ἀποικίδας, iterum hoc vocabulo usus est Appian. Bell. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimiae Reiskii argutiae monentis: „τῶν ἀποικιδῶν non repeto ab ἡ ἀποικίς, τῆς ἀποικίδος, ubi „subauditur πόλεως: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nomen „nativus plur. sit ἀποικίδες, ut ἐπὶ λυδές.“ Vocab. ἀποικίς graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

12. τοῦτο μὲν οἱ θύουσι) Regi Carthaginienses ἀφανισθέντι θύουσι, tamquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de Iuliano narrat Imperatore Gregorius Nazianz. Stelit. II. pag. 117. B. πολλοὺς, εἰδὼς τῶν πρὸ αὐτοῦ δόξης ἡγωνιμένων, ὡς ἀνὴρ

ἀνθρώπων νομισθεῖν, τίχνας τιςὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθέντας, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθέντας, ἔρωτι τῆς αὐτῆς δόξης ἰαλωκῶς --- ῥίψαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ περᾶται τὸ σῶμα. Huius rei sit penes oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris *Heraclide Pontico* et *Empedocle* narrata *Diogeni* quoque *Laërtio* V. 89. 91. VIII. 69. *Deus immortalis haberi* Dum cupit *Empedocles*, ardentem frigidus *Aetnam* Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ὑπερίαντο --- εὐπρόσωπα) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νοέοντες. *Sallust.* Bell. Jug. cap. 75. *Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit.* Idem est εὐπρεπῶς: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ εὐπρεπές. αἰρίαν εὐπρεπῆ, speciosam quae praetextitur causam, ἀφορμὴν εὐπρόσωπον vocat *Pausan.* IV. pag. 288. VALCK.

13. καταδοκῶντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον) Ista obversabantur *Diodoro*, scribenti de *Corcyraeorum* hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν συγγραφέων ἱστοροῦσι, καταδοκοῦντες τὰς τοῦ πολέμου ῥητάς, lib. XI. c. 15., sive καταδοκῶντες τὸ τοῦ πολέμου τίλος, sicuti c. 3. *Timaeum* auctius hinc *Lexicon* suum fecisse, *Cl. Dav. Ruhnkenius* patefecit pag. 111. [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba *Suidas* in Ἀντιώχων. In *Καταδοκῶντα* descripsit ex c. 163. *Πίμπι* ἰς *Δελφούς* *Κάδμον* --- καταδοκῶντα τὴν μάχην ἢ πιστεύει: illic *Gelo*, hic *Corcyraei*, lib. V. 67. *Parii* ἐκαταδοκῶν τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περιεσκόπουσι ὁποῖοις ἀν' ἐπρόσθωνται: eventum expectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinarent; quomodo ferme *Livius* loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expectantes *Corcyraei* apud *Thucyd.* lib. I. c. 32. VALCK.

14. αἰλπτόντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβυλίεσθαι) Haec *Suidas* profert in voce Ἀιλπτόντες. In *Hesychio* fluctuant incerti, Ἀιλπτόντες scribi debeat, an Ἀίλποντες, pro Ἀιλπίοντες et Ἀιλιόποντες. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀίλπειν: [aut αἰλπῖν:] fatebuntur αἰλπτόντες scri-

bendum apud *Homerum* in Ἰλ. η'. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἔλπω formatur Ἀέλπω: sed ab αἰλπος formatum fuit Ἀελαπτῖν: sicut ab ἄβληπος, Ἀβλαπτῖν: ab ἄσιπος, Ἀσιπτῖν: hoc, omissum Lexicographis, habet *Sophocl. Antig.* vs. 1350. Ἀβλαπτῶ restituendum est *Etymologo* in Λεύσω, pro ἀποβλεπτῶ. Λοξοβλεπτοῦντες *Thomae M.* in voc. Διάστροφου restitui debuerat ex Msstis. VALCK.

17. ἵνα ἔχωσι πρὸς τὸν Πέρσην λέγειν τοιαῦτα) Non obedio codicibus, in λέγειν τοιαῦτα conspirantibus. Pulcre *Gronovius*. WESS. — Consulto igitur Vir doctiss. cum *Gronovio* verbum λέγειν hic praetermisit: itaque indictum velim quod in *Var. Lect.* imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur Editor.“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat *Gronovio*: nec alioquin adeo verborum parcum video *Herodotum*. S.

31. διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) Latina, Graecos *summoverunt*, inconmoda sunt, et Porto damnata. *Coreyraeorum* sane memorata σκῆψις aliud postulabat. *Dionysius Hal.*, eiusdem [Porti] indicio, *Ant. Rom.* X. [cap. 17.] p. 643. ταύτη διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac *caussatione eludens tribunos*. WESS. — Similia alia eiusdem *Dionysii* loca indicat *Reiskianus Index*. Sic eodem verbo (notione eludendi (differendo praesertim, cunctando, tergiversando) utitur *Demosthenes* et alii. S.

CAP. CLXIX. 5 seqq. Ἐπιμέμψεσθε ὅσα ὑμῖν etc.) Haec plana minime. *Reiskius* de coniectura οὗ τι μέμνησθε, non meministis; potuisset minore molimine οὗ ἐπιμύνησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμύμψεσθε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμεμψόμενοι, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati ἐπιμψε μηνίων δακρύματα, quomodo *Arch.* Series enim, ἐπιμέμψεσθε ὅσα ὑμῖν δακρύματα Μίνας ἐπιμψε μηνίων. Id *Pavius* perspexit; *Reiskius*, insuper, senarium Μίνας ἐπιμψε μηνίων δακρύματα perfectum (sive ἴγθλια eum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. WESS. — *Apollinem Cretenses* interrogabant: εἴ σοι ἄμεινον γίγεται τιμωρίῳσι τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior

opem Graeciae ferentibus. [an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: *ἰ πολέμοῦσιν ἄμεινον ἔσται· εἰ λῶν καὶ ἄμεινον εἴη*: ad quam ille simpliciter nunquam respondebat, *ἄμεινον εἶναι*. Livius expressit XXIII. xi. Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, - - fiet res vestra melior. Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquerimini, o insipientes, quae multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, *οὐκ ἄμεινον ἔσεσθαι*, isthoc vobis νηπίαις constet experimento: *παθὼν δὲ τε νήπιος ἔγωγ*. In hanc ego sententiam Herodotea capiendi iudico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: Ὡ νήπιοι, ἐπιμέμψετε ἕτα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἐπέμψε μνηίων δακρύματα. μνηίων ex Arch. enotatum est: Μενέλεω forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμώρημα est βοήθημα. Infra c. 171. bello Troiano non pessimos fuisse tradit Cretenses τιμωρούς Μενέλεω. Idomeneo Merioneqe ducibus auxilia Menelao missa, Herodoto dicuntur Μενέλεω τιμωρήματα: sicut Herculi dono missa Ἡρακλεῖ δωρήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deum heroumque irae saepius immortales proprie dicuntur μνηίματα: neque sane dedecent Minoa, dum esset in vivis, plus aequo cupidum vindictae. Minos μνηίων dicitur Graecis, [lin. 7.] ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεξεπρήξαντο (vid. not. in p. 425, 52.) αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γενόμενον. [Adnot. ad V. 94, 15.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum exposcendumque Daedalum, illic tyrannus periit inhonesta morte: λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀνθρώπῃ, ζήσαν πίσσαν ἐπιχραμένων αὐτῷ, Zenob. IV. 92. Hic [Zenobius paroemiographus] sua, quae de Minoë non trita tradit, Ephoro forsā debet, aut Philisto; quorum narrationes περὶ Δαιδάλου τῆς ἀφίξεως πρὸς Κώκαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniae VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 133. Meursius citat et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quaeque veterem praeterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate Καμικίαις: bis qui-

dem apud *Athen.* legitur Καμικοῖς, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas *A. Heringa*, in quibus significabat scribendum Καμικιοῖς. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasin, aliisque: placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VALCK. — De *Sophocleo* dramate vide *Athen.* III. pag. 86. x. et IX. p. 388. F. cum *Animadv.* T. II. p. 80. et *Brunck* in *Sophoclis* *Fragmentis* p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. Λίγεται γὰρ Μίνω) Miram regii nominis formam, redituram c. 171., nolui repudiare: imperant praestantissimi Codices; ceteroqui τὸν Μίνω, τὸν Μίνωα, cum Poëta plures scriptitant. Caedem Minois, Cocali fraude patratam, exponit *Diodorus* lib. IV. 79. et *Conon* Narr. xxv. WESS. — Vide *Var. Lect.* h. l. et cap. 171, 5. S.

4. Διὸ σφὶ ἐποτρύναντος) Veterem *Aldi Camerarii*que, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum *Stephani*, scripturam reduxi, quippe *Homeri* *Odyss.* B'. 417. protectam auctoritate, Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευεν Ὀπλων ἀπτεσθαι. Qui Διὸ σφίτας optaverint, utantur schedis *Ask.*; res, modo turpis macula eluatur, levis erit momenti. WESS. — Quod in *Var. Lect.* nescire me scripsi quid spectans *Schaeferus* σφὶ revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud *Homerum*, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu construitur verbum ἐποτρύνειν, nihil caussae est cur *Odyss.* B'. 417. aliā structurā usum Poëtam statuamus: nempe Τηλέμαχος ibi ἐτάροισιν ἐκέλευεν, ἐποτρύνας αὐτούς. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex *Ask.* offert, σφίτας: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. *Ald.* duo codices *F.* et *Pb.* nobis servarunt, σφὶ, idem ac σφίτας et αὐτούς valens, ut *Iliad.* λ'. 111. τ'. 265. S.

5. πλὴν Πολιχνιτίων τε καὶ Πραισίων) *Cretae Polichnitano*s et *Praesios* illustrat *Meursius*, *Cretae* suae lib. I. 14. A *Praesii*s discrepant *Stephani Byz.* Πραισίσι et Πραισιῖς eiusdem insulae, quos ΠΡΙΑΝΣΙΟΤΣ *Holstenius* et *Edm. Chishull* Ant. Asiat. p. 127. ob priscas foederum tabulas esse iubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene numentum ΠΡΙΑΙΣΙΕΩΝ inter *Wildianos* videre, habuitque si-

milem *Harduinus*, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. WESS.

9. λιμῶ συνεισιῶτας) *Fame contractos vox ista designat; λιμῶ πιεζομένους* atque *εἰς ἐλάχιστον* veluti *συναχθέντας*. *Aridos*, et *fame contabefactus* dixisse quempiam veterum λιμῶ συνεισιῶτας non opinor; sed dixerunt certe λιμῶ ἀποσκληῖναι et κατασκληῖναι: vid. *Ti. Hemsterh.* in *Lucian.* p. 442., quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica *Hemsterhusio* fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, *Io. Pierson*, ad *Moer.* pag. 50. Alterum illud est *Herodoti*, qui lib. IX. cap. 88. dixit λιμῶ συστάντας καὶ καμάτω, *fame* atque *labore enectos*, *Valla*. Permutantur interdum καθιστηκῶς, κατασκληκῶς et συνεισθηκῶς. *Hesych.* Συνεισθηκῶς, συνηγμένος. *Iustitia Chrysippo* pingitur σκυδρωπῇ, καὶ συνεισθηκῶς ἔχουσα τὸ πρόσωπον, apud *A. Gellium* Noct. Att. XIV. 4. VALCK. — Ut συνίναι dicuntur non modo qui amice coeunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic συστῆναι aut συνιστάναι dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnantque. Vide I. 214, 10. VI. 108, 16. et Adnot. ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis, doloribus conflictari, sic graeci dicunt λιμῶ, καμάτῳ, πότῳ συνιστάναι. conf. IX. 89, 24 seq. et VIII. 74, 1. S.

13. Τρίην πέλιν) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Τρίην cum dictam invenerint *Strabo*, *Steph. Byz.* *Eustath.* cur ex vitiosa sui Cod. lectione *Gronovius* Τρίην nobis efflingit? VALCK. — Ex *Med.* et consentaneorum scriptura nihil extrico: Τρίην voluisse, anceps viri *Celeb.* suspicio est, ceteris praesertim Τρίην tuentibus. *Strabonis* enim Οὐρίαν mendose scribi consentiunt *Cluverius* *Antiq. Ital.* lib. IV. p. 1247. et *Meursius* lib. IV. *Cret.* cap. 5., tum maxime *Alex. Symmach.* *Mazochius* *Comment.* ad aeneas *Tab. Heracleenses* pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, τὰς ἄλλας οἰκῆσαι, continuo succedens, [*lin.* 16.] notare, alias condidisse, quomodo *Valla* ex οἰκῆσαι sui libri, et probe quidem: namque οἰκῆν et οἰκίζιν, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, *Cretenses*, qui postea *Iapyges* vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis *Troiae* excidium praecessisse, ab-

ludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, *τρίτη δὲ γενεὴ μετὰ Μίνω τελευτήσαντα γενέσθαι τὰ Τρώϊκά*. Taceo, neque enim occultum est. *τρεῖς γενεαί* pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatius deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, *οἰκῆσαι* licet in contextu tenens, unice tamen *οἰκίσσαι* verum iudicasse, quod et Schaeff. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in *οἰκῆσαι* consentire. Conf. *Var. Lect.* VI. 33, 11. S.

20-22. *οἱ ὑπὸ Μικύθου etc.*) Malunt *οἱ ὑπὸ Μιν.*, tum *ἀστῶν* vocem pravam videri, in primis οὕτω, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspiciones auctoribus non invideo: *οἱ τῶν ἀστῶν* [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt, a Micytho auxiliatum missi. *ἀπὲλκον τρισχίλιοι οὕτω* non aliud, ac *ὁμοίως Hesychii*, sive, *τὸν αὐτὸν τρόπον*, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — Οὕτω, ita; scil. dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode *ea occasione* latine reddi posse putavi. De illo, *τῶν ἀστῶν*, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. *ἀναγκαζόμενοι τῶν ἀστῶν*) A Valla bene conversa miror, cur se vir doctus neget intelligere. *τῶν περιόλων ἀνακαστοῦς* dixit c. 58. *Venire coacti, ἀφικίσθαι ἀναγκαζόμενοι*, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur *ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι*. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, *tria tum civium millia ceciderunt, ἀπὲλκον τρισχίλιοι οὕτω*. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

23 seq. *ὁ δὲ Μίκυθος οἰκίτης ἰὼν Ἀναξίλειω, ἐπίτροπος Ἐργίου*) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum Σμίκυθον vocat Pausanias, cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur *δοῦλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλει χρημάτων*: sic *ἐπίτροπον* accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit *πάντων ἐπίτροπον τῶν Ἀστυάγους*: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

cythus administravit, nihil *Herodot.* aut *Pausan.*, memoria dignissima posteris tradidit *Diodor.* lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud *Herodotum*, sic *Iustino* dicitur et *Macrobio* (p. 238.) *Micythus*, qui *Σμίκυθος* est *Pausaniae*. vid. *Wess.* ad *Diodor.* l. c. et *H. Vales.* ad *Exc. ex Diod.* p. 550. Eidem *Diodoro* dux quidam *Μίκυθος* memoratur ad *Olymp.* 117. lib. XIX. c. 88. πρὸς Μίκυθον scribendum apud *Dionys. Halic.* II. p. 190, 20. vid. *epigr.* apud *Küster.* ad *Suid.* T. III. p. 267. *Σμικύθου* meminit *Demosth.* p. 241. et *Aristoph.* *Ἐκκλ.* vs. 293. Innotuerunt et *Σμικυθίων* *Σμικρίων* *Σμικρίνης*. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

24 seq. κατελέλειπτο οὗτος ὅσπερ etc.) Non displicet distinguendi in *Arch.* modus. [quem *Reiskius* etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adconmodatus cernitur. *Micythi*, optimae fidei tutoris, celebratissima in *Diodori* lib. XI. 48. et 66. et *Pausaniae*, cui *Σμίκυθος*, lib. V. 26. ubi et statuæ [statuarum] apud *Olympiam* ab illo dedicatæ [dedicatarum] memoria. *Iustinum*, *Macrobiū*, aliosque hominis praedicatores non moror. WESS.

CAP. CLXXI. 2 seq. ἐς δὲ τὴν Κρήτην ἱεμ. etc.) Nihil habent *ἰσοικίζεσθαι*, et cetera, a quo pendeant. Quae τὴν παρενθήκην antecedunt, illa verbo nitebantur λέγεται: [c. 170, 1.] post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo ὡς in ὦν mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: Ἐς ὦν τὴν Κρήτην ἱερμωθεῖσαν λέγουσι Πραΐσιοι ἰσοικίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα Ἕλληνας: neque displiceret Ἐς δὲ ὦν, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legisse *Valla*, dum vertebat: *In Cretam igitur desolatam Praesii aiunt etc.* *Praesiorum* erat ista narratio, qui Ἐτιοκρήτης, non participes expeditionis in *Sicaniam*, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba *Vir doctissimus*, ὡς λέγουσι Πραΐσιοι etc. non recordatus erat, familiaris *Nostro* usus loquendi, de quo vide *Adnot.* ad I. 58, 7. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνεω τελευτήσαντα) *Μίνω* *Gronovius* hic in *Μίνω*, supra in *Μίνων* non debebat deformare: [vid. *Var. Lect.*] qui mox [lin. 8.] veram lectionem restituit σφιδάποσσησσι in *Τροίης*, quam tamen absque membrana *Flor.*

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τούτων δὲ [lin. 7.] ex iisdem legerem ἀντὶ τούτου δὲ, et ob id: hoc commendat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var. Lect. S.*

10. μετὰ τῶν ὑπόλοιπων τρίτους etc.) Haec artissime, olim commate ante τρίτους divulsa, iunxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui famem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de *Patow* et *Abresch.* Opinor autem in *Herodoti* oculis *Homeri* *Odyss. T'* vs. 175. ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse. WESS.
